C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang - Charity 01 - Nejlepší žena Space Force.pdb

PDB Name: Hohlbein Wolfgang - Charity 01
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2003
Modification Date: 11.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 1

Nejlepší žena Space Force

---

12. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

Město dole v údolí pořád ještě svítilo. Obloha na severu - a nejen na jednom místě, nýbrž všude! - žhnula sytou zlověstnou rudou září, jako by tam všechno vzplálo jako kus vyschlého dřevěného uhlí.

Před několika minutami projela kolem místa, kde byla roztržená vozovka. Podél kráteru, který se otvíral uprostřed asfaltového povrchu a pomalu se již plnil vodou, leželi tři mrtví vojáci. A opodál stál tank. Nebo spíše to, co z něj zbylo: čtyřicet pět tun oceli, které jedna jediná střela proměnila ve vyhořelý vrak.

Ze všech sil se pokoušela udržet vůz na silnici. Trans-Am ujížděl téměř osmdesátimílovou rychlostí a ona měla přesto pocit, že se nehýbá z místa. Když tady byla naposledy (Bože můj, bylo to vážně teprve před třemi měsíci?), ukazoval tachometr vzdálenost od města k hoře necelých šest mil. Dnes se ovšem zdálo, že silnice nemá konce.

A jako by toho už tak nebylo dost, začalo navíc lít jako z konve. Tam, kde nebyl asfalt rozlámaný nebo roztavený, leskl se jako led a byl stejně kluzký.

Motor vozu zavyl. Auto poskočilo, začalo se nebezpečně vlnit a smykem se vřítilo do další zatáčky. To, že se jí podařilo smyk vyrovnat, rozhodně nesouviselo s jejím řidičským uměním. Bylo to prostě štěstí.

Za zatáčkou se objevila hora. Charity si oddychla, přeřadila a opět přidala plyn. Ručička tachometru se blížila značce sto mil, na chvíli se jí dotkla a pak zase sjela dolů, když Charity plyn ubrala.

Znala zdejší kraj jako své boty, jenže byla noc a nebylo jisté, že to tady skutečně vypadá tak, jak to měla v paměti.

Opatrnost ji zachránila život. Strážní budka u vjezdu byla opuštěná a obrovitá brána z ostnatého drátu byla otevřená, jenže napříč přes silnici za ní ležela ohořelá helikoptéra. Charity zaklela, sešlápla brzdu a spojku současně a pokusila se projet vozem kolem překážky.

Téměř se jí to povedlo.

Plochý čumák Trans-Amu škrábl o vrak helikoptéry. Cosi narazilo do čelního skla a proměnilo ji v síť prasklin a pak prasklo kolo.

Charity vykřikla a ze všech sil se chytila volantu, zatímco vůz se proměnil v setrvačník, který ohromnou silou narazil do další, neviditelné překážky a zastavil se. V téže chvíli, když si už myslela, že se musí nutně převrhnout.

Motor zhasl se zvukem, který napovídal, že už nikdy nenaskočí.

A náhle přední sklo prostě vypadlo z rámu a zasypalo ji spoustou drobných střípků. Vítr vmetl dovnitř vozu ledovou vodní tříšť. Kdesi opodál vyšlehly do deště plameny.

Roztřesenými prsty nahmatala Charity závěr bezpečnostního pásu, odepnula ho a docela automaticky se předklonila, aby vytáhla klíček ze zapalování. Pak jí ovšem došlo, jak je to počínám nesmyslné a ruku zase stáhla. Namísto klíčku zapalování pak z odkládací skřínky vytáhla Smith & Wesson, zacvakla bezpečnostní západku a opřela se ramenem o dveře.

Přese všechno přece jen měla štěstí. Kryt byl vzdálen už jen pár kroků, a ona na tom byla - navzdory všemu očekávání - s časem dobře; obrovská dvojitá vrata ještě nebyla zcela zavřená. Z úzké mezery mezi jejich dvěma ocelovými křídly vycházel matný paprsek svítilny.

Bylo ovšem divné, že se nehýbal. Přitom byl její příjezd dost nápadný, aby si ho kdokoliv všiml.

Chvíli ještě váhala, protože vůz - ačkoliv pomačkaný a neschopný další jízdy - byl jejím jediným útočištěm. Všechno, co bylo mezi ní a tím, v co se proměnil svět v průběhu posledních šesti dní.

Pak cosi narazilo do zádi vozu. Zvuk připomínal míč z kůže a malé ocelové bodliny. Pospíšila si a vypadla z vozu dokonalým kotoulem, z něhož se díky švihu postavila rovnou na nohy. Tak rychle, že dokonce musela udělat ještě jeden krok, aby hned neskončila v bahně.

Ještě jednou se otočila a pak se rozběhla ke škvíře v hoře. Její pohyby byly tak rychlé a vláčné, že si je téměř

neuvědomovala. Její učitel Tae-Kwon-Do by na ni byl pyšný. Jenže její učitel Tae-Kwon-Do, pomyslela si Charity, byl mrtev stejně jako většina ostatních. A jestliže si nedá dobrý pozor, bude brzy mrtvá i ona.

Rozběhla se.

Nikdo na ni neútočil, ale těch pár kroků jí připadalo vůbec nejdelších v jejím životě.

Kdesi nad ní brázdilo oblohu jakési černé stvoření a přestože silně pršelo, bylo neuvěřitelné horko. Pokožka ji svědila a ve vzduchu se vznášel tak podivný zápach, že se jí z něj dělalo až špatně.

Naprosto vyčerpaná došla k bráně, opřela se o vlhkou ocel a pozorně se rozhlížela kolem. Pořád ještě se nikdo nechystal na ni zaútočit, ale noc byla plná pohybu a neklidu. Bylo to, jako by se sama tma probudila k jakémusi příšernému životu, odevšad se ozývalo šustění, škrábání a chrastění. Do svištění deště se mísily podivně rachotivé zvuky. Černý chitin duhově zbarvených hmyzích očí se leskl vlhkem.

A baterka, jejíž paprsek dopadl těsně vedle ní na blátivou zem, se pořád nehýbala. Charity sebrala všechnu odvahu, bleskurychle se otočila a jedním skokem se vrhla do úzké skuliny v bráně.

Ten pohyb jí zachránil život.

Příšera s nesčetnými páry nohou a obrovskými tesáky se vrhla na bránu, vyrazila podrážděný hvizd a začala se podivně pomalu sunout dolů po dokonale hladké pancéřové oceli. Druhý, ještě pronikavější hvizd se ozval, když se ten tvor dotkl země a - docela nečekaně a už vůbec ne pomalu - se otočil na míhajících se končetinách.

Ale i když se to stalo velmi rychle, Charity byla rychlejší. Obrátila se, zvedla pistoli a stiskla spoušť. Pistole vydala krátký svištivý zvuk a z hlavně vyšlehl asi půlmetrový plamen. Asi půldruhého metru před obličejem Charity se rozstříklo něco, co se nepříjemně podobalo pavoukovi se spoustou nožiček.

Charity potlačila hnus, který v ní ten pohled vyvolal, vyskočila na nohy a se zbraní připravenou k výstřelu provedla půlobrat.

Nebylo ovšem nic, nač by mohla vystřelit - nebo pokud tu něco bylo, ona to neviděla. Hala byla natolik tmavá, že dokonce i hlaveň pistole jako by pohltila čísi černá ruka. Na pár vteřin znehybněla, zavřela oči a naslouchala.

Zaslechla zvuky. Mnoho velmi znepokojivých zvuků, ale žádný z nich nedokázala identifikovat: chrastění a šoupání, drápání a trhání, tiché ševelení jakýchsi cizích zlých hlasů...

Charity se pokoušela rozlišit zvuky, které byly pouze produktem jejích předrážděných nervů, ale nedařilo se jí to.

Velmi opatrně, jen aby nezpůsobila hluk, který by ji prozradil, ustupovala zpět, dřepla si a levou rukou hmatala za sebe. Prsty přejela po drsném betonu podlahy a sáhla na něco měkkého - opět se jí na chvíli před očima vybavil onen hrůzostrašný pavouk a opět pocítila hnus, který ji nutil až ke zvracení. Pak ucítila odpor. Nahmatala tělo.

Odolala pokušeni otočit se, jen se trochu nahnula stranou a sáhla po baterce, zatímco ruka se zbraní neustále opisovala ve tmě další neklidné půlkruhy a mířila na všechno, co se v ní mohlo skrývat.

Konečně chladný kov kapesní svítilny. Chvíli ještě zůstala v nehybném strnutí. Ačkoliv ji naprostá tma téměř připravila o rozum, měla téměř stejně veliký strach z toho, co uvidí, až zamíří paprskem baterky do tmy. Na druhé straně však - žádná hrůza nemohla být příšernější než ta, kterou si vytvořilo její vlastní podvědomí.

Vzpamatuj se, ty hysterická náno! pomyslela si vztekle. Dávno by bylo po tobě, kdyby tady něco bylo! To samozřejmě nebyla pravda - její nepřátelé byli ze světa, který nebylo možno vysvětlit tradiční logikou.

Její prudký tep se poněkud uklidnil a rovněž ruce se jí třásly trochu méně, i když chvění nezmizelo docela. V hlavě jí vířily myšlenky, ale přece jen se ovládla natolik, že se pomalu zvedla z dřepu a vypnula baterku. Pak se otočila a podržela ji tím směrem, jímž v této naprosté tmě tušila vnitřní přepážku. Rozhodným pohybem pak baterku zase rozsvítila.

Vzápětí si přála, aby to nikdy neudělala.

Mýlila se. Existovaly věci, které byly mnohem horší než její představy.

Bylo to něco příšerného. Tenký mihotavý kužel světla vyrval ze tmy pouze útržky celku, ale i to málo, co viděla, způsobilo, že sebou trhla. Tam, kde ještě před třemi měsíci byla klinicky čistá hala krytu, se rozprostíralo něco, co by se s úspěchem mohlo rovnat scéně z hrůzostrašného hororu. Jenže tohle byla skutečnost; strašná skutečnost.

Charity potlačila nevoli, opatrně vykročila - předtím se ale přesvědčila, kam šlápne - a přinutila se zaregistrovat celou tu scénu do všech detailů. Podlahu a stěny pokrýval šedý sliz. Všude byly nalepené chuchvalcovité útvary. Beztvaré věci, které pulsovaly a chvěly se, jako by byly živé. Tu a tam se rosolovitou hmotou prodírali malí opancéřováni tvorové, kteří se zabývali čímsi, co nechápala a ani pochopit nechtěla. Celou halou se táhlo cosi, co vypadalo jako pavučina zvětšená do absurdních rozměrů. Opět si vzpomněla na zvíře podobné pavoukovi, které ji napadlo. Tato síť byla rozhodně příliš veliká, než aby byla dílem jediného tvora.

Učinila další krok, opět se zastavila a s bušícím srdcem se ještě jednou otočila kolem vlastní osy. Teď alespoň neviděla žádné mrtvoly.

Muži, kteří na ni tady u brány čekali, měli zřejmě dostatek času, aby se ukryli v bezpečí dříve, než tahle hmyzí příšera proměnila halu v kabinet hrůzy.

Nebo je sežrala, našeptával jí vnitřní hlas. Téměř proti své vůli pochopila, že některé z pulzujících chuchvalců, které byly zamotány v síti, byly dostatečně veliké na to, aby mohly pojmout lidské tělo. Přinutila se, aby tu myšlenku nedovedla až do konce. Rozechvěle kráčela dál. Paprsek baterky klouzal halou jako matný přízračný prst.

Pavouk seděl tři metry nad její hlavou v jednom z uzlových bodů oné podivné sítě a byl mnohem větší než zvíře, které na ni zaútočilo.

Nebyl to také skutečný pavouk - jeho tělo bylo dokonale kulaté, bez viditelné hlavy nebo nějakých výrůstků, s výjimkou mnoha ochlupených nohou, jimiž se přidržovalo sítě. Tlamu tvořila trojúhelníková štěrbina, v níž se blýskaly špičaté zuby. A jeho oči se podobaly spíš očím kočky než složeným očím hmyzu a vypadaly také velmi

ostražitě, vyzařovala z nich inteligence, která Charity naháněla hrůzu.

Charity zvedla zbraň a namířila hlaveň na hnědého netvora.

Jenže zvíře nepodniklo sebemenší pokus o útok.

Prostě tam sedělo, mžouralo na ni velkýma, znepokojivě chytrýma očima a jen tu a tam líně pohnulo nohou.

Charity postupovala téměř neslyšně vpřed, trochu se přikrčila pod jedním z vláken obrovité sítě a pozpátku se přiblížila k protější stěně a k bráně. Neměla vůbec v úmyslu uvést do chodu otevírací mechanismus přepážky - pokud tam dole byl někdo naživu, pak je protiatomové dveře zaručeně ochránily - jenže o několik kroků dál byly malé dveře a kromě jiných užitečných předmětů měla Charity u opasku i elektronický klíč k tomuto nouzovému východu.

Pavouk ji sledoval, ale pořád se nehýbal. Vzdálenost mezi ním a Charity vzrostla na pět a pak na deset metrů, až nakonec Charity dorazila k vratům. Za nimi byla už jen chladná ocel dvousettunových dveří, díky nimž byl tento kryt jedním z nejbezpečnějších na světě.

Pomalu, aniž by odporné zvíře (zvíře?) spouštěla z očí, se sunula podél vrat, až ocel vystřídala plocha potažená umělou hmotou a pak zase pokračoval kov. Dveře.

Charity zaváhala. Jestli ten... tvor tam nahoře má jen část inteligence, kterou mu Charity přisuzovala, pak musel vědět, co znamená zbraň v její ruce. Jenže musel stejně tak vědět, že Charity musí odložit bud baterku, nebo pistoli, aby mohla od opasku odepnout impulsní spínač a otevřít dveře. Začala horečnatě přemýšlet. Pomalu zvedla zbraň a zamířila přesně na místo mezi očima té hmyzí příšery - a opět zaváhala.

Cosi v jejím nitru se prostě vzpíralo tomu, aby zvíře zastřelila.

Nebyl to soucit nebo zábrany - obojí bylo během posledních dvou týdnů z Charitina nitra zřejmě navěky vytlačeno. Byl to jakýsi instinkt, který ji varoval před tím, aby tu zrůdu jen tak zlikvidovala. A Charity se naučila svým instiktům naslouchat.

Pomalu spustila pistolí, otočila se, až stála tak, že měla výhled na dveře i na pavouka a pokoušela se levou rukou odepnout od opasku impulsní spínač, aniž by upustila baterku.

Byl to sice dost akrobatický výkon, ale podařilo se ji to. Celá rozechvělá napětím přiblížila k pancéřové přepážce předmět velikosti sotva krabičky od cigaret, zaslechla velmi tiché cvaknutí, jímž zaskočila kovová západka a pak vší silou stiskla jediný červený knoflík, který byl umístěn na černém plástovém povrchu impulsního spínače.

V téže chvíli se pavouk pohnul.

Byla to taková rychlost, jako by se proměnil v rotující stín.

Prudké mihnutí, které takřka nebylo možné zaregistrovat okem. Stiskla spoušť, ale v téže chvíli věděla, že kulka nezasáhla cíl. Zvíře bylo prostě příliš rychlé.

Zoufale se pokoušela sledovat prudký pohyb oné obrovité koule paprskem baterky, ještě jednou a zase vystřelila - ale ničeho nedosáhla.

A pak bylo zvíře u ni, vyrazilo bleskurychlým hákem doprava a ze sítě nad Charity se uvolnil mohutný kus, který se na ni takřka neslyšně snášel.

Charity vykřikla, udělala krok stranou, zamotala se do tenké lepkavé pavučiny a upadla na tvrdou betonovou podlahu.

Zoufale škubala bílými vlákny, ale nedosáhla tím ničeho jiného, než že se stále více zaplétala do hustého síťoví. Vlákna nebyla silnější než vlas, ale byla zřejmě dokonale pevná a tam, kde se dotkla holé pokožky, pálila jako kyselina. Kdesi za ní a nad ní se rozlehlo tenounké hvízdání, pak následovalo kovové cvaknutí otevíracích dveří.

Pozdě, pomyslela si trpce.. O deset vteřin pozdě. Zatraceně, dost dlouho vydržela, probila se hotovým peklem až sem - a to všechno proto, aby se zpozdila o prokletých deset vteřin!

Vztek, kterým ji to pomyšlení naplnilo, jí dodal ještě jednou sílu, aby se převalila a natáhla ruku po zbrani. Zoufale se pokoušela ignorovat pálení a řezavou bolest leptajících vláken na pokožce, přitáhla koleno k tělu a začala se rytmicky pohybovat, aby se převalila na bok a přiblížila se tak k pistoli. Zbraň jí sice vyklouzla, ale nemohla být daleko - jen kousek, možná pouhého půl metru, dost blízko, aby po ni i navzdory té škrtící síti...

Charity ztuhla, když dokončila obrátku natolik, že spatřila zbraň. Ležela tam, dokonce ještě trochu blíž, a nad ní dřepěl s nohama roztaženýma daleko od sebe onen pavouk!!

Charity zírala na příšeru a bestie zase na ni. Teď si byla jistá, že si ironický záblesk v očích toho ohromného pavoučího tvora nenamlouvá.

Pohrával si s ni vlastně celou dobu stejně jako kočka s myší, přičemž vítěz byl už od samého počátku naprosto jasný.

Ovšem hra zatím ještě neskončila, pomyslela si Charity. Byla naprosto bezmocná, zbavená jakékoliv možnosti uniknout z té proklaté sítě a pro to zvíře by teď bylo docela snadné vrhnout se na ní a zabít ji. Ale neudělalo to. Nepřibližovalo se, ani se nepohnulo, ale jen na ni dál zíralo.

Kousek za pavoukem si všimla velkého hrozivého stínu, a tu se k Charity začala přibližovat další hmyzí příšera, a pak třetí a čtvrtá...

Najednou pochopila, jak se mýlila, když předpokládala, že má co do činění s tímhle jedním pavoukem. Hala byla zřejmě plná těchto chlupatých příšer. Pravděpodobně jich ve tmě číhaly celé tucty.

Charity si tiše povzdychla. Bylo to zvláštní - neměla vůbec strach. Jediné, co cítila, byl intenzivní pocit hnusu, trocha zklamání, že teď všechno skončí a poněkud absurdní veselost - naprosto jasná hysterie, stanovila si diagnózu. Kdysi (kdysi? Před několika týdny!!) ji strašně rozčilovaly knihy a filmy, v nichž byl hlavní hrdina v poslední chvíli zachráněn z bezvýchodné situace. Vždycky si přála vidět alespoň jednou příběh, v němž zachránci přišli alespoň o chvíli později.

Možná právě ještě včas, aby seškrábali zbytky odvážného hrdiny z filmového plátna.

Teď to vypadalo, že se její přání splní.

4. BŘEZNA 1998 - MINULOST

Dokonce i na vzdálenost téměř tří tisíc mil byl na loď impozantní pohled. Pokud to byla loď. A pokud byly skutečně pravdivé údaje v pravém dolním rohu obrazovky.

Charity pochybovala o obojím, ačkoliv obojí se zdálo být celkem jednoznačné - nebylo důvodu pochybovat ani o číslech, ani o tom, že matně stříbrná deska o průměru téměř devět set metrů, která se šílenou rychlostí řítila z mezigalaktického prostoru a mířila k třetí planetě sluneční soustavy, je něčím jiným než kosmickou lodí.

A přece...

Všechno se v jejím nitru bouřilo proti tomu, aby akceptovala byť jen jedinou z těch dvou myšlenek. Kosmické lodě s průměrem devět set metrů neexistovaly a pravděpodobnost, že by se jednalo o návštěvu nějakých jiných myslících bytostí z hlubin kosmu byla jedna ku... prostě jedna k čemusi. Tak malá, že by bylo zapotřebí k jejímu vyjádření vynalézt nové číslo.

A přesto tady to monstrum bylo. Šklebilo se na ni ze všech monitorů kontrolního stanoviště, pohybovalo se již asi pět týdnů jako zeleně světélkující bod po obrazovkách radarů kosmické centrály na Zemi a když se Charity podívala důkladněji, dokonce i pouhým okem ho rozeznala jako jeden z nesčíslných světelných bodů velikosti špendlíkové hlavičky, které se vznášely nad přední prosklenou stěnou CONQUERORU. Jediné, čím se lišil od miliónu hvězd Mléčné dráhy, byla okolnost, že se pohyboval šílenou rychlostí.

"Jak dlouho ještě?" Mikův hlas ji strhl zpět do skutečnosti.

Charity se podívala na přístroje a odpověděla mechanicky: "Sedmnáct minut. Jedenáct do výstupu."

Povzdechla si, upravila si pilotní sedačku a zvedla ruce, jako by si jimi chtěla unaveně přejet po tváři. Pak teprve si uvědomila, že takové gesto nelze v hermeticky uzavřeném kosmickém skafandru provést. Téměř vztekle pak přepnula několik spínačů na kontrolním panelu před sebou a vstala.

"Velitel předává řízení kopilotovi," řekla do mikrofonu palubního deníku. Byl stejně nesmyslný jako zastaralý předpis, protože od startu před třemi a půl týdny stejně nikdo na palubě neučinil jediný pohyb, který by nebyl zachycen minimálně na třech videozáznamech a nebyl okamžitě odeslán k Zemi. Poněkud tišeji dodala: "Udělejte si pohodlí, Nilesi. Na dalších devadesát minut patří loď vám."

Neviděla Nilesův obličej, když kolem ní procházel v těžkém skafandru a usadil se v sedadle pilota, ale docela si dovedla představit, jak se tváří. Všichni byli nervózní - už od startu před pětadvaceti dny.

A během poslední půldruhé hodiny, kdy CONQUEROR nabral kolizní kurs s cizí lodí, bylo napětí téměř nesnesitelné.

A proč také ne? Proti Armstrongovu malému kroku pro člověka, ale obrovskému kroku pro lidstvo bylo to, co je čekalo, maratónský běh se sedmimílovými botami - totiž nic menšího než první kontakt z mimozemskou formou života. Rozumnou formou života a ne žádnými jednobuněčnými mikroorganismy, jaké byly nalezeny na Marsu, nebo rosolovitými houbovitými plísněmi z Titanu, které vyvolaly mezi vědci na Zemi vlnu nadšení. Toto byly inteligentní, rozumné bytosti, které byly schopny zkonstruovat kosmickou loď o průměru devíti set metrů a vystřelit ji směrem k Zemi rychlostí přes čtyři tisíce mil za hodinu.

Měli všechny důvody k tomu, aby pociťovali vzrušení.

Ale nesměli. Měl-li počítač pravdu, zbývalo jim necelých dvanáct minut k tomu, aby vystoupili z CONQUERORU, dolétli k cizí kosmické lodi a prohlédli si ji. Ta věc se pohybovala prostě příliš rychle, než aby kolem ní jen prolétli nebo k ní dokonce přirazili. Nezbývalo tedy než přejít na paralelní kurz, letět kus před korábem a pak se nechat předehnat. Dvanáct minut, než se vzdálenost zvětší natolik, že nebude možno zaručit návrat na raketoplán, čtrnáct, pokud by někdo byl ochoten zahrát si na sebevraha a vyčerpat bezpečnostní rezervy v nádržích na zádech až do poslední kapky pohonných hmot.

Charity neměla chuť si na takového hrdinu hrát. Ale měla obavy o Mika a ještě větší o Soerensena. Byla si celkem jista, že s ním budou problémy - patřil totiž k tomu typu vědců, kteří byli ochotni bez mrknutí oka obětovat svůj život jen proto, aby se objevili někde v poznámce vědecké zprávy. Podle jejího názoru bylo chybou brát ho s sebou. Přitom ani tak nešlo o něj osobně. Na takovýchto expedicích nemají vědci co pohledávat.

Uvnitř té věci - pokud se jim vůbec podaří najít do ní cestu - budou moci strávit necelých deset minut. Co si, k čertu myslí, že za těch deset minut vyzkoumá?

"Sedm minut," řekl Niles. "Držíme kurz. Jděte nahoru."

Jeho hlas zněl jaksi zkresleně a nebylo to jen špatným přenosem reproduktorů v kukle. Byl roztrpčen, a všichni - kromě Soerensena - se znali příliš dobře, než aby se snažili své roztrpčení skrývat.

Charity to dokonce docela chápala. Ale los jednou padl na něj. Někdo musel zůstat. I když tady celou dobu nebude mít zřejmě na práci vůbec nic. CONQUEROR už několik hodin řídily výlučně počítače a na tom se nic nezmění ani v příštích hodinách. Ovšem i ten nejlepší počítač může selhat. Ani Charity, ani nikdo jiný neměl sebemenší chuť dívat se na CONQUEROR mizící v nedohledných končinách vesmíru jen proto, že shořel nějaký čip nebo proto, že mimozemšťané náhodou svoje "Ahoj sousedi!" odvysílají ve frekvenci, která vyřadí z funkce palubní systémy.

Postupně se nasoukali do nákladního prostoru. Dvě obří křídla kapoty nákladní lodi byla otevřena dokořán a Charity si na chvíli připadala docela nepatrná a nicotná. Kolem ní už teď nebylo doslova nic, pouze ledový chlad kosmu a prázdný meziplanetární prostor. Otřásla se při pomyšlení, že ji od této děsivé prázdnoty nedělí nic než trochu plastu jejího skafandru.

"Támhle je to!" Jedna z bílých postav vedle ni zvedla ruku a ukázala na jeden z nesčetných třpytivých světelných bodů nad nimi.

Charity poznala Soerensenův hlas. Ironicky svraštila čelo, ale vystříhala se jakékoliv poznámky. Její slova poslouchalo nejen pět ostatních kolegů, ale asi pět tisíc lidí ze SPACE-FORCE na Zemi.

"Tři minuty," oznámil Nilesův hlas z reproduktoru v přilbě.

"Loď drží přesně kurz. Připravte se."

Nebylo co připravit, ale přesto byla Nilesovi za jeho slova téměř vděčná, možná i jen za jeho hlas, který jí alespoň vytvářel iluzi, že v té nekonečné prázdnotě není sama. Těžkopádně se v kosmickém skafandru otočila stranou a prohlédla si postavy ostatních. Jednovaječná stříbřitě bílá čtyřčata, která se lišila pouze jmenovkami na přilbách.

Zamrzelo ji, že nevidí Mikovu tvář, ale plastový průzor jeho přilby automaticky potemněl. Přesto měla pocit, že se na ni usmívá, a tak úsměv opětovala.

Jedna z oněch plochých stříbřitých tváří - jmenovka nad ní tvrdila, že patří Soerensenovi - se k ní obrátila. V reproduktorech přilby to tiše cvaklo, když se vědec napojil na její frekvenci.

"Kapitáne Lairdová?"

"Ano?"

Soerensenova natažená ruka ukazovala na malý gamalaser, který visel po pravé straně jeho skafandru.

"Ještě jednou si to rozmyslete," řekl. "Zapřísahám vás, abyste tu věc s sebou nebrala."

Charity potlačila povzdech. Kolikrát za poslední tři a půl týdne už spolu na toto téma mluvili? Stokrát? To přinejmenším.

"Mám své rozkazy," odpověděla nevrle. "Kromě toho je už pozdě. Už se nemohu vrátit do lodě."

"Dopouštíte se strašné chyby, kapitáne!" řekl Soerensen takřka prosebně. "Prosím vás! Copak chcete před mimozemskou formu života skutečně předstoupit se zbraní v ruce? Proč?"

"Například proto, abych zachránila krk nepolepšitelným snílkům, jako jste vy, Soerensene," řekla ostře. "A teď laskavě buďte zticha - nebo tady zůstanete vy, Soerensene. Na to totiž není rozhodně pozdě." Ale za tmavým průzorem přilby se usmála. Byla si jistá, že tato část rozhovoru bude z pásku vystřižena, než se dostane na veřejnost.

Soerensen chtěl opět odporovat. "A teď dost!"

"Dvě minuty," řekl Niles. A pak: "Jedna minuta. Start. Hodně štěstí. A přivezte mi sem nějakou pěknou mimozemšťanku."

"Teď už žádné soukromé rozhovory, poručíku," řekla Charity, ovšem tónem, který zněl přísně pouze posluchačům na Zemi. Niles věděl, že to nemyslí vážně.

"Třicet vteřin," řekl Niles, "patnáct, deset... start."

Bylo téměř zklamáním, jak nedramaticky, podobně jako všechny předcházející, probíhal i tento výstup do volného vesmíru - Charity neměla pocit, že letí, protože nedošlo ani k přetížení, ani k nějakému patrnému zrychlení. CONQUEROR se pod nimi prostě propadl a změnil se najednou v bílý trojúhelník velikosti dlaně, pak už ho bylo vidět jen jako nepatrný bod a nakonec zmizel docela. Všechno šlo neuvěřitelně rychle. Bezpečnostní lano, jímž bylo všech pět členů osádky spojeno, se náhle škubnutím napjalo, a na chvíli předvedli groteskní tanec, když se celá pětka dala do pohybu. Pak se z Mikova a Soerensenenova ruksaku vysunuly malé reflektory a nakonec třetí, poněkud delší z Bellingerova. Jejich groteskní kotrmelce ustaly, jakmile řídící počítač ve skafandru Charity dospěl k názoru, že nabrali správný kurz. Neslyšně se vznášeli vesmírem. Nikdo nemluvil a dokonce dýchání čtyř ostatních znělo slaběji než jindy. Charity připadalo, jako by slyšela ubíhat vteřiny. Sto čtyřicet devět, pomyslela si.

Přesně sto čtyřicet devět vteřin do kontaktu - tak to alespoň tvrdil palubní počítač na CONQUERORU. Sto čtyřicet devět krát věčnost.

Kolik z toho času už uplynulo? A kolik vteřin předem loď uvidí?

Odolala pokušení pohlédnout na hodinky a strnule zírala směrem, z něhož se musela vynořit obrovitá stříbrná deska. Stejně tak všichni ostatní. Když se to stalo, pocítila téměř zklamáni. Došlo k tomu naprosto nedramaticky: jeden z nepatrných mihotavých bodů před nimi se zvětšoval a současně ztrácel na lesku. A pak se před nimi objevila loď, gigantická a veliká. Neuvěřitelně veliká.

Loď se řítila rychlostí, která se vymykala jakémukoliv popisu, neustále se zvětšovala, zcela vyplňovala polovinu kosmu před nimi a pořád ještě rostla, až vypadala jako planeta ze stříbrného kovu, která se dostala mimo oběžnou dráhu a hrozila, že se na ně zřítí. Charity spatřila bizarní, neuvěřitelně cizorodé nápisy na spodní straně korábu, zběžně zaregistrovala jeho tvar - odpovídal naprosto přesně tomu, co už dříve ukázaly kamery a počítačová grafika - a pak se to přiblížilo.

Gigant ve tvaru ploché, na okrajích zaoblené desky se sotva znatelnou kupolovitou vyvýšeninou na horní straně. Dokonalé UFO, obrovské a díky své exotické eleganci podivuhodně krásné.

"Bože můj!" zašeptal Soerensenův hlas v její přilbě. "To je gigant!"

Charity na to neodpověděla, ale počítač v jejím skafandru patrně Soerensenovo zvolání pochopil jako heslo - tentokrát vyšlehly plameny ze všech ruksaků. Malá skupina byla prudkou silou vymrštěna směrem k prolétávající desce. Soerensen vykřikl hrůzou, a dokonce i Charity se musela hodně přemoci, aby nezasáhla do kontrolních systémů a nepřibrzdila prudký pád, jímž se řítili do srdce onoho umělého ocelového měsíce.

Zničující náraz, který jí už sugerovaly vydrážděné smysly, se nedostavil. Malá skupina namísto toho dosedla téměř měkce na povrch kosmické lodi. Smysly se opět na chvíli začaly bouřit, když prudký pohyb celého korábu ve vteřině ustal. Zvedl se jí žaludek a udělalo se jí nevolno. Ale nedbala na to. Uplynuly tři ze sedmnácti minut, které jim zbývaly. Museli se pustit do práce. A přesto v následujících pěti minutách nedělali nic jiného, než jen postávali a fascinovaně se rozhlíželi po dokonalé rovině z kovu, na níž se ocitli.

Co v té chvíli cítila? Nevěděla - ani teď, ani nikdy později. Bylo to... povznášející, zdrcující, velkolepé, fascinující... ode všeho trochu a přesto nic zcela. Pocit, jaký ani poté nedokázala popsat, protože pro něj neexistovala

vhodná slova. Bylo to zřejmě to, co cítil Armstrong, když vstoupil na Měsíc, Kolumbus, když objevil Ameriku nebo Jevgeněv, když jeho VOSCHOD dosedl na Mars... Nepopsatelný pocit, který je všechny zaplavoval a současně způsoboval, že se cítili drobní, nepatrní a současně neuvěřitelné silní.

Nakonec to byl opět Soerensen, který přerušil rozjímavé ticho.

"Támhle vpředu," řekl, "napravo, kapitáne Lairdová. Tam je zřejmě něco jako vchod."

Charity pohlédla zmíněným směrem a uviděla, co měl Soerensen na mysli. Nedaleko od nich zela v povrchu kulatá díra. "Fajn. Pospěšme si. A buďte opatrní."

Magnetické podrážky jejich bot odmítly na trupu kosmické lodi držet, takže bylo třeba pohybovat se velmi opatrně, aby se někdo ze skupiny vlastní silou nekatapultoval do vesmíru. Podařilo se. Za necelou minutu se rozestavili v třičtvrtěkruhu, jehož velikost určovala délka bezpečnostního lana kolem vchodu a zadívali se do hloubky.

Zdálo se, že je to skutečně vstup do nitra lodí, ale ústil kamsi do neznáma, protože paprsky jejich reflektorů nikde nenarazily na překážku. Světlo se po padesáti, možná sto metrech ztrácelo kdesi ve tmě.

"Nač čekáme?" zeptal se Soerensen. Učinil krok a opět se zastavil.

Charity soustředěně hleděla do hloubky. To, co viděla - přesněji řečeno, co neviděla - se jí nezamlouvalo. Nebyly tady stěny, dno, nic.

Pokud to byla šachta, pak musela vést téměř celou lodí.

"Nač čekáme, kapitáne?" zeptal se Soerensen ještě jednou.

"Zbývá nám už jen osm a půl minuty."

"Nelíbí se mi to," řekla Charity. Něco ji varovalo, ale nevěděla ani před čím. Zatraceně, kdyby jen měla alespoň trochu času k přemýšlení!

"Soerensene, Bellingere, Landersi - zůstanete zde," zavelela.

"Mike a já půjdeme sami."

Charity rázně vypnula vysílačku, odepnula bezpečnostní lanko z karabinky a učinila opatrný krok vpřed. Na druhé straně otvoru udělal Mike totéž.

Rychle, přesto ale s mučivou pomalostí se spustili do hlubiny.

Paprsky jejich reflektorů na chvíli přejely po kovu pláště lodi a Charity si uvědomila, jak nahrubo je opracovaný: byla to zhruba metrová deska ze surové oceli. Ani okraje vstupu nebyly docela hladké. Vypadalo to, že díra je spíše z nitra trupu vyražená, než pečlivě vyříznutá.

Možná nárazem meteoritu, pomyslela si. Pak se zcela ponořili do šachty a světlo jejich reflektorů se opět ztrácelo v naprosté tmě. Nebylo možno odhadnout, jakou rychlostí klesají, protože kolem nebylo nic než tma. Ale Charity měla dojem, že rychlost roste. Opatrně sáhla k opasku, spustila malý plamínek rakety na zádech a ucítila, jak se pád do hlubiny zpomalil. "Co se děje?" zeptal se v přilbě Soerensenův hlas. "Co tam dole vidíte, kapitáne?"

Charity jej ignorovala. Neviděla nic.. Mohutný paprsek jejího reflektoru neustále kroužil kolem, ale nenacházel nic než prázdnotu.

Ta ohromná kosmická loď neobsahovala nic. Možná se ocitli jen v jakémsi přistávacím hangáru, možná...

Přinutila se nedovést tu myšlenku až do konce a místo toho se soustředila na to, aby neustále kroužila reflektorem kolem sebe. Byli tady jen proto, aby se porozhlédli. Uvažovat mohou později. Nakonec paprsek reflektoru přece jen něco ukázal - nad ní. Bledý paprsek halogenového světla roztřeseně poskakoval po nahrubo spojených ocelových deskách, aniž by objevil něco jiného než umělý kovový strop.

"Zatraceně, Lairdová, co tam vidíte?" zvolal Soerensen. "Tak přece mluvte! Máme ještě sedm minut. Co jste našla?"

Charity si povzdychla. "Pojďte sem a podívejte se na to sám," řekla. "Ale dejte pozor, abyste se neuhodil do hlavy. Tady uvnitř je zatraceně těsno."

Ani ne za vteřinu se nad nimi objevil Soerensenův reflektor, a za nim v těsném závěsu následovali Bellinger a Lander. Mike zvedl svou svítilnu a posvítil na tři drobné stříbrné postavičky, které se k nim přibližovaly shora. Soerensen zaklel, když ho světlo reflektoru oslnilo.

Pak pochopil a náhle zmlkl. Charity ho chvíli bylo téměř líto.

Ji samotnou to dost překvapilo, když pochopila, že tato obrovská kosmická loď nevěze nic než prázdnotu. Soerensenovi se musel zhroutit svět.

"Ještě šest minut," řekl Mike. "Co uděláme? Půjdeme dál dolů?"

Charity zavrtěla hlavou a pak si uvědomila, že ten pohyb uvnitř přilby ostatní nemohou vidět. "Ne," řekla. "Připravte se - odpálím světelný granát."

Odpluli k Soerensenovi a ostatním. Charity opět připnula bezpečnostní lano k Soerensenovu a Bellingerovu skafandru, přesvědčila se pohledem o tom, že Mike na druhé straně udělal totéž, a pak zaujala předepsanou pozici. Tvořili teď všichni pravidelný pětiúhelník. Byli otočeni tvářemi ven a vše snímaly kamery, umístěné na jejich skafandrech.

S trochou štěstí se jim podaří pořídit snímky celého nitra lodě.

"Teď," řekla Charity.

Dvacet metrů pod nimi vzplálo oslnivě žluté miniaturní slunce.

I navzdory filtru, který se bleskurychle vysunul před průzor přilby, záblesk Charity na chvíli oslepil. Pak si ovšem oči zvykly na prudké světlo bez stínů a na to, co spatřila... Ocitli se uvnitř podivuhodného ocelového dómu. Strop i stěny byly z matného, téměř bílého kovu, v němž bylo množství kruhovitých otvorů stejných jako ten, jímž vstoupili do nitra lodě. Nad nimi a vedle nich nebylo jediného stínu, protože tady nebylo nic, co by mohlo stíny vrhat - devadesát devět procent této obrovské létající desky tvořilo prostě a jednoduše prázdno. Jen pod sebou něco zahlédli.

Oslnivý světelný koberec, jímž museli prohlédnout, rozpouštěl obrysy jako leptající kyselina a vytvářel ze dna létající desky surrealistickou krajinu ze stínů a vzájemně se prolínajících čar a kontur. Světelný granát zhasl a všechno zase pohltila tma.

Charity měla na chvílí pocit, že v tak náhlé temnotě nebude moci ani dýchat.

"Dolů!" řekl Soerensen. "Musím dolů, kapitáne. Támhle něco je! Rychle!" Podtón jeho hlasu prozrazuje jednoznačně paniku, pomyslela si Charity. Ale to neměnilo nic na faktu, že Soerensen má pravdu. Přesto ho rozzlobeně zadržela, když se vedle ní chtěl spustit dolů.

"Miku?"

"Pět minut," odpověděl Mike. "Necelých."

Charity pohlédla nerozhodně dolů. Dalších pět nenávratně ztracených vteřin, za které jí Soerensen přál pět roků očistce. Její počáteční obava, že nenajdou cestu ven, byla neodůvodněná - tato kosmická loď byla jako obrovitý kus švýcarského ementálu, v němž bylo na stovky otvorů. Ale přece jen se jí nezamlouvalo pomyšlení na sestup do labyrintu stínů a neznámých věcí.

"Oukej!" řekla. "Ale buďte opatrní. Ničeho se nedotknete, Soerensene, rozumíte?" Namísto odpovědi se vědec opět spustil do hlubiny a tentokrát mu v tom Charity nebránila. Všechny její smysly pracovaly minimálně na dvousetprocentní výkon. Charity viděla, slyšela a cítila věci, o jejichž existenci doposud nevěděla.

Paprsky svítilny narazily na překážku. Ze tmy za nimi se vynořilo cosi velkého, černého a zase to zmizelo. Náhle je obklopily stíny a podivné matně blikající předměty. Šikmo proti sobě postavené roviny z hrubého kovu, jehlanovité, kulovité, krychlovité a naprosto nepopsatelné tvary, mezi nimi průrvy a zející nepravidelné díry, které vedly kamsi do dalších hlubin a pak konečně něco, co vypadalo alespoň trochu technicky, aniž ovšem Charity dokázala říci, co to je.

Soerensen jistě také ne - což mu ovšem nebránilo v tom, aby neustále nevyrážel krátké nadšené výkřiky a neustále mával reflektorem kolem sebe. Nedobrý pocit, který Charity měla, nabýval na intenzitě.

Ať už by člověk chtěl použít pro techniku oněch neznámých bytostí jakýkoliv přívlastek - příjemný pohled na ni nebyl. Dosedli na rovinu velikosti téměř fotbalového hřiště. Byla celá z šedého kovu a rozbrázděná množstvím trhlin a skulin. Zdálo se, že některé byly do kovu vyryty ohromnou silou.

"Čtyři minuty," řekl Mike bez vyzvání. "Tři do návratu."

"Fajn," odpověděla Charity. "Takže začněte."

Bellinger a Sanders odepjali karabiny od bezpečnostního lana a rychle, ovšem bez překotného chvatu, začali rozmísťovat přinesené přístroje, aby provedli alespoň část testů, které vybrali Soerensen a jeho kolegové na Zemi. Mike opatrně poklekl a vytáhl vibrometr, který měl zasunutý u opasku.

Charity jej pozorně sledovala, ale ani na vteřinu přitom nespustila oči z okolí. Laser si od skafandru uvolnila už během cesty sem dolů. Teď vypnula pojistku a spustila gamazesilovač. Zbraň se jí v rukou neslyšně rozechvěla a ve skleněné hlavni vyšlehlo zlověstné krvavě zbarvené světlo. Soerensen zvedl pohled, ale neřekl nic. Buď pochopil, pomyslela si Charity, že za bezpečnost expedice jsem odpovědná já, nebo považoval zbývající vteřiny za příliš vzácné, než aby je promrhal dalšími zbytečnými poznámkami. Mike vyškrábl nožem z kovové desky, na níž stáli, asi dvaceticentimetrovou sponu. Opatrně ji vložil do kapsy skafandru a rozhlížel se, z čeho by ještě mohl seškrábnout vzorek. Soerensen zatím nervózně přecházel opodál, uvázán na druhém konci bezpečnostního lana.

"Támhle!" řekl. "Ten černý válec, kapitáne!" Charity pohlédla na Mika.

"Dvě minuty." Mike přikývl. Odpojil bezpečnostní lano. Zvědavě se sehnul nad čímsi na zemi, aniž by věnoval Soerensenovi jediný pohled, a Charity se s vyzývavým gestem obrátila k vědci.

"Držte se, profesore." Nedala ani Soerensenovi čas k odpovědi a hned vyrazila rovnou k obrovitému, černému, lesknoucímu se válci, který ho tolik fascinoval. Čtvrtinu zbývajícího času jim trvalo, než se k němu dostali, ale ukázalo se, že to stálo za to. Soerensen vyrazil krátký fascinovaný výkřik a téměř ji povalil, jak se pokoušel dostat k té věci, sotva se zase octli na zemi.

"Pohon!" řekl s posvátnou úctou. "Tohle musí být hnací agregát.

Nafilmujte to, kapitáne! Všechno to natočte!"

Charity vůbec neodpověděla. Kamery v přilbě běžely od chvíle, co opustili CONQUEROR. Nemohli by je vypnout, ani kdyby chtěli. A kromě toho Charity objevila něco, co ji fascinovalo mnohem více, než tento monstrózní raketový motor, který měli před sebou.

Fascinovalo - nebylo vlastně ani to správné slovo. Byl to...

Byl to mohutný blok z černého kovu, padesát šedesát metrů široký a vysoký jako dvoupatrový dům. Byl dokonce hladký a na jeho povrchu spočívalo něco, co - byť to znělo sebeabsurdněji - jako by se neustále ukrývalo před jejich zraky.

"Bože můj," zašeptal Soerensen. "Co je tohle?"

Charity se musela otočit, aby pochopila, co má na mysli. I on si všiml černého bloku. A věci na jeho horní straně.

To, co spatřili, bylo fascinující a strašné zároveň. Byl to prstenec, mohutný kruh ze stříbřitě lesklého kovu - snad i krystal - o průměru třiceti, čtyřiceti metrů, který spočíval na mohutném ocelovém podstavci jako mince postavená na hranu. Nepohyboval se - vypadalo to, že je bez života stejně jako vše v téhle kosmické lodi - a přesto... ho cosi obklopovalo. Cosi jako závoj z... něčeho neviditelného, nehmatatelného a přesto nepřehlédnutelného čehosi, co neustále unikalo jejich pohledům, vždy, kdy se už už domnívali, že to konečně vidí docela jasně. Dva obrazy, které se překrývaly, aniž by bylo možné jediný z nich identifikovat jasně. Soerensen učinil krok směrem k mohutnému bloku, ale Charity ho zadržela. "Ne," řekla.

"Proč ne?" Soerensenův hlas nezněl už tak podrážděně jako předtím. On to cítí taky, pomyslela si Charity. Neměla tedy sama onen nepříjemný pocit, který v ní vyvolal ten pohled.

"Ta věc se mi nelíbí," odpověděla. "Nevím... nevím proč, profesore, ale jsem si jista, že by bylo lepší, kdybychom se k tomu nepřibližovali."

Zvláštní bylo, že Soerensen tentokrát nic nenamítal. Zato se opět ohlásil Mike: "Ještě třicet vteřin, přátelé. Poslední výzva cestujícím letu nula jedna transgalaktické vesmírné linky domů."

Charity si nervózně přejela jazykem po spodním rtu. Bylo to zvláštní - jakkoliv ji pohled na ten obrovský kruh postavený na hraně znepokojoval, připadalo jí současně zatěžko odtrhnout od něj zrak.

Cosi z něj vycházelo, aura, která zasahovala část její duše, dotýkala se jí a zmrazovala ji. Bylo to, jako by pocítila závan zla.

S přemáháním odtrhla pohled od té hrůzně fascinující věci a otočila se. "Pojďte, profesore," řekla. "Autobus čeká."

Trochu spala. Ne příliš dlouho, protože i když byla po onom sedmnáctiminutovém výletu do cizího světa unavená jako po maratónu, byla přece jen příliš rozrušená, než aby si mohla jen tak lehnout a usnout, jako by se nic nestalo.

Teď tedy opět seděla v pilotním křesle CONQUERORU a dívala se do sametové tmy kosmu. Loď jim už dávno zmizela z očí a nebylo ji vidět už ani jako jeden z mnoha světelných bodů na jeho cestě k Zemi. Pokud letěl k Zemi. Po tom všem, co viděli, si tím už nebyla tak jistá.

Na palubě lodi vládl klid. Nebylo cítit nic ze vzrušení, které očekávala. Naopak. Všichni byli velmi klidní, nikdo téměř neřekl slovo.

Dokonce i Soerensen pronesl jen každou půlhodinu pár slov - vždy, když se ohlásila centrála na Zemi a když odpovídal na otázku, která k nim letěla rychlostí světla celých třicet minut. Poprvé od doby, kdy začala trávit zajímavé hodiny svého života v kosmu, pociťovala Charity toto časové zpoždění jako úlevu.

Charity se cítila jako... omámená. Všechno bylo jinak, než si představovala. Žádné cizí živé bytosti, žádné mezigalaktické hypertechnologie, jen prázdné a hranaté kusy ze železa a... a ta věc, ten obrovitý lesklý prstenec, o němž ani nevěděli, co to je a jí samotné už jen při vzpomínce naháněl panický strach.

Co to bylo? Xenofobie? Nic než přirozený strach ze všeho cizího, neznámého? Nebo snad něco víc?

Povzdychla si a vrhla rutinní pohled na kontrolky a stejně rutinovaně zjistila, že vše je v pořádku. Počítače držely jako obvykle spolehlivě a přesně CONQUEROR ve správném kurzu. "Velitel opouští pilotní stanoviště," řekla a vstala. "Bellingere - vezmete to na chvíli?"

"Samozřejmě."

Porušila jeden z přísných předpisů a ani nepočkala, až hromotlucký Němec dosedne do pilotního křesla, ale hned se otočila a odešla od pultu. Tiše, aby neprobudila Landerse a Nilese, kteří spali zaslouženým spánkem, prošla hadovitě zakroucenou místností pro mužstvo a zamířila k šachtě vedoucí do laboratoře. Pak pětimetrový skok, který v téměř beztížném stavu na palubě CONQUERORU vyvolalo jen sotva patrné zhoupnutí v kolenou.

Soerensen seděl u stolu sehnutý nad mikroskopem a ani nevzhlédl, když vstoupila do laboratoře. Charity se v duchu usmála.

Teď, když z ní opadlo napětí, si přiznala, že mu křivdila. Nebyl ani tak naivní, jak předpokládala, ani takový idiot, jak se k němu docela otevřeně chovala. Ona byla vojákem a on vědcem - a to byl dost podstatný rozdíl. V podstatě to byl docela milý člověk. Ale to mu samozřejmě nepřizná.

Když se přiblížila ke stolu až na dva kroky, vzhlédl profesor od mikroskopu. Charity musela na chvíli potlačit úsměv, když jí na mysli vytanula absurdní představa, že Soerensen má z toho pěti šestihodinového koukáni do mikroskopu pravé oko vypoulené a jaksi větší než levé. V duchu se ptala, proč nepoužívá monitor, na němž si mohl vzorky prohlédnout mnohem pohodlněji a důkladněji.

"Kapitáne Laidrová." Jeho hlas zněl naprosto smířlivě. "Všechno v pořádku."

Charity přikývla.

"Naše děťátko drží kurz," odpověděla. "Nemějte strach. Za devatenáct dní budete zase doma." S úsměvem ukázala na mikroskop. "Už jste tam zahlédl Nobelovu cenu?"

Soerensen zareagoval docela jinak, než očekávala - zdálo se, že ho to ani nerozveselilo, ani nepozlobilo. Když se na něj podívala důkladněji, připadlo jí, že v rysech jeho tváře vidí stopu zklamání.

Nebo to byla obava?

"Copak je, profesore?" zeptala se. "Něco, co bych měla vědět?"

Soerensen chvatně zavrtěl hlavou. "Ne," řekl rychle. "Jen..."

Zaváhal, podíval se na mikroskop před sebou, jako by od něj očekával pomoc, a pak si zhluboka povzdychl.

"Nevím," řekl konečně. "Je to všechno docela jinak, než jsem si představoval."

"Se mnou je to zrovna tak," připustila Charity. Posadila se vedle Soerensena na hranu psacího stolu a přehodila si nohu přes nohu.

Když mluvila dál, nedívala se na něj. "Ptám se, jestli se to vyplatilo?"

"Vyplatilo?" Soerensenův tón jasně prozrazoval, že zapochyboval o jejím zdravém rozumu. "Jak to myslíte?"

Charity udělala rozmáchlý pohyb. "No, riskovali jsme tuhle kosmickou loď, naše životy a stovky miliónů dolarů, že? A to všechno jen proto, abychom se na deset minut prolétli v docela prázdné kosmické lodi a udělali tam pár snímků."

"Jste barbar, kapitáne," řekl Soerensen.

Charity se usmála. "To je pravda. Proto jsem byla vybraná, abych vedla tuto expedici. Ale vážně, profesore -

bylo to k něčemu?"

"Nepochybně," řekl Soerensen. "I kdyby to byla jediná minuta, jediná vteřina."

"Pro vás," namítla Charity. "Ale pro lidstvo?"

Soerensen si povzdechl. Pak se usmál. "Jistě - měli jsme možná na mysli setkání s mimozemšťany. Nikdo to neřekl, ale doufali jsme, že je uvidíme. Možná dokonce... s nimi navážeme kontakt.

Neletěli jsme tam přece kvůli těm deseti minutám, kapitáne, ale kvůli šanci."

"Ale neměli jsme ji. Žádní ET," řekla Charity a přikývla. Pak s nesmiřitelným úsměvem dodala: "Ale alespoň tam nebyli žádní vetřelci, kteří by požírali lidi, co?"

Soerensen zůstal i nadále vážný. "Je... patrně ještě příliš záhy, aby se dalo říci definitivního," řekl. "Ale já..." Opět se zarazil, náhle sáhl stranou a z asi dvaceticentimetrové hromady obrázků na stole vytáhl lesklou fotografii. Zatímco Charity spala, dal udělat stovky snímků, které předtím nashromáždili. Podal fotografii Charity.

"Podívejte se na tohle."

Charity poslechla. V první chvíli byla překvapená. Na fotografii byl raketový motor, který objevili, ale desetkrát ostřejší a detailnější, než ho měla v paměti. Inu, ne nadarmo měli na palubě ty nejlepší kamery a nejcitlivější filmy, které dosud existovaly.

Chvíli si zvědavě fotografii prohlížela, pak se podívala na profesora a pokrčila rameny. "No a? Docela normální raketový motor."

"No právě," řekl Soerensen. Charity to připadalo jako skličující konstatování. "To je právě ono."

Charity naklonila hlavu stranou a tázavě na něj pohlédla. Soerensen jí vzal fotografii. Vytáhl z hromádky další obrázek a už se ani nesnažil jí ho ukázat. Povzdechl. "Jak říkám, je to jen můj první dojem, ale..."

Nepokračoval dál ani teď, a Charity měla najednou pocit, že ví, proč. Protože měl strach z toho, co chtěl vlastně říci.

"Ale?" řekla.

Soerensen opět povzdychl. Vypadal zaraženě. "Ten hnací agregát, kapitáne Lairdová," řekl. "Něco takového jsme před deseti lety dokázali lépe."

Chvíli trvalo, než Charity pochopila. Ale nebyla příliš překvapená.

Vlastně to celou dobu věděla.

"Zkoumal jsem vzorky, které na lodi odebral poručík Wollthorpe," pokračoval Soerensen, když nereagovala. "Víte, co je to?"

"Jak bych mohla?"

"Titan," řekl Soerensen. "Docela obyčejný titan. A ani ne zvlášť čistý. Naše loď je z mnohem lepšího a odolnějšího materiálu."

"Tím chcete říci, že naši bratři z kosmu nejsou ani zdaleka tak velkolepí," řekla Charity tiše.

"Nechci říci vůbec nic," sykl Soerensen. Náhle byl jaksi podrážděný.

Možná ho napadlo, že každé z jeho slov se nahrává a ihned se živě vysílá na Zemi. "Uvnitř té lodi jsme nebyli ani deset minut.

Viděli jsme jen zlomek toho, co obsahuje."

"Většinou vůbec nic," připomněla Charity. "Víte, profesore, to je to, nad čím si lámu hlavu nejvíc. Kdo zkonstruuje takovou kosmickou loď, aby ji pak vyslal na cestu docela prázdnou?"

"Možná vůbec není tak prázdná," řekl Soerensen.

Charity se nuceně usmála. "Ano, jistě. Někde ji jistě vyloupili, že? Vesmírní piráti."

"Byla na cestě velmi dlouho," odpověděl Soerensen vážně.

Opět ukázal na vzorky materiálu. "Tady na tom kovu je kosmický prach. S těmito primitivními přístroji nemohu dojít k přesným údajům, ale tahle loď se pohybovala vesmírem už minimálně patnáct set let.

Možná i mnohem déle. Máte vůbec ponětí, co se za tak dlouhou dobu může všechno stát?"

To samozřejmě Charity neměla - netušil to nikdo - ale přesto přikývla. Věděla, co má Soerensen na mysli.

"Možná tam došlo k nějaké katastrofě," řekla. "Možná tu loď nedokončili. Možná to byla jen nějaká dopravní loď, která se vymkla kontrole ještě dřív, než byla naložena. Nenapadá mě jiný důvod, proč by měla být taková loď postavena, než ten, že měla něco dopravit."

"Vás nenapadá," potvrdil Soerensen, "a mě také ne. Ale to ještě neznamená, že je to tak. Víte, jak uvažují mimozemské formy života?"

"Ne," připustila Charity. "Ale pokud je ta loď skutečně tak zaostalá, jak říkáte..."

"To jsem neřekl," přerušil ji Soerensen. "V určitých dílech je primitivnější, než jsem očekával, to je pravda. Na druhé straně bychom ovšem my nebyli schopni postavit tak obrovskou loď a poslat ji na cestu do jiných slunečních soustav."

"Ale ano," namítla Charity. "Jen by to nemělo smysl."

Soerensen přikývl, zadíval se kamsi mimo ni a kousl se do spodního rtu. "A je tady ještě něco," řekl, aniž by se na ni podíval.

Charity zpozorněla. "Ano?"

Vědec se nahnul nad stůl a přitáhl si předmět, zatavený do průhledného plastikového sáčku. "Tohle našel poručík Bellinger," řekl, "v těsné blízkosti toho podivného prstence. Co myslíte, že to je?"

Charity neměla zrovna chuť hrát si na hádanou, ale udělala mu tu radost a prohlížela si ten nález pozorně několik vteřin. Podlouhlý černý kus kovu či plastu, křehký a porézní po těch - podle Soerensena - minimálně patnácti stech letech, po které ležel v absolutním vakuu a kosmickém chladnu.

"No?" zeptala se.

Soerensen jí zase opatrně vzal předmět z ruky - přece jen měl hodnotu několika milionů dolarů - a odložil ho na původní místo.

"Pokládal jsem to za nějaký úlomek," řekl. "Něco, co se ulomilo z něčeho jiného, možná i prostě odpad, který zapomněli uklidit."

Charity na něj zmateně pohlédla.

"Pak jsem to prosvítil." Otočil se a zapnul jeden z četných monitorů na stěně před sebou. Charity spatřila obrys podlouhlého předmětu, který právě držela v ruce. "Tato černá hmota není nic jiného než kosmický prach," pokračoval. "Jakási skořápka, která se na něm vytvořila.

A tohle," dodal po přesně odměřené odmlce, "tohle bylo pod ní, kapitáne Lairdová."

Stiskl tlačítko a obraz se změnil.

Charity to poznala okamžitě, ale odmítla to akceptovat.

Bylo to něco jako prst. Ne ovšem lidský prst, ale dráp - patnáct centimetrů dlouhý a se dvěma velikými kostnatými klouby. Byl z černého křehkého chitinu.

Byl to dráp jakéhosi gigantického hmyzu.

Proč ji ten dráp tolik vyděsil? Nebyla si ani jistá, jestli je to vůbec dráp. Soerensen se samozřejmě neodvážil vytáhnout ho už na palubě CONQUERORU z krunýře z kosmického prachu. Stejně tak se neodvažoval pouštět se do jiných výzkumů, takže byli odkázáni na nepříliš ostrý obraz ultrazvukového snímače - neměli k dispozici rentgenové snímky a ani jiné přístroje, které by mohly tento nález jakýmkoliv způsobem prozkoumat.

A přesto znepokojení přetrvávalo. Charity se jako ve snu dívala na fotografii obrovsky zvětšeného hmyzího drápu. V duchu se sama sebe ptala, proč tu fotografii tolik studuje a proč s takovou hrůzou.

Ten tvor byl už patnáct set let mrtev, a i když je to hmyz, co je na tom špatného? Co čekala? Malé zelené mužíky nebo nějaké galaktické telefetišisty s velkými hlavami a svítícími končetinami? Směšné. To byla jedna strana věci - ta logická.

Jenže tady byla bohužel i druhá - a ta způsobila, že Charity během osmnáctidenního letu domů nespala zrovna dvakrát nejlépe. Nebyl to jen dráp, který našli. Při veškerých pochopitelných obavách musela přiznat, že existuje na tucet přesvědčivých a pravděpodobně tisíce možných vysvětlení tohoto nálezu. Ale něco... ji tam uvnitř té obrovité kosmické lodi oslovilo. A změnilo ten pohled. Ve snech se neustále vracel a občas nebyl onen obrovitý prstenec na povrchu prázdný, ale plný nepojmenovatelných hrozivých věcí, a několikrát se z něj na ni vrhli jacísi hmyzí tvorové a...

Tady se vždy pravidelně probouzela, jako by režisér tohoto soukromého hororu dospěl k názoru, že už to stačilo.

O svých snech s nikým nemluvila - ani s Mikem ne. Jednou si zahrála s myšlenkou, že si promluví s Bellingerem - k čemu přece mají na palubě psychologa? - ale při pomyšlení, že by jejich rozhovor odposlouchávaly desítky tisíc lidí na Zemi, od toho zase upustila. Na CONQUERORU nebylo jediné místo, kde by spolu mohli mluvit nerušeně.

Mikrofony a vysílače byly údajně poté, co splnili své poslání, odpojeny, ale Charity o tom měla jisté pochybnosti.

Po technické stránce probíhal let nazpět naprosto dokonale. Po osmnácti a půl dnech - stará dobrá Země byla tak laskavá, že jim letěla vstříc - se CONQUEROR vnořil do atmosféry a téměř na minutu přesně přistál ve vymezeném sektoru Jeffersonovy letecké základny.

Počítala s jistými nepříjemnostmi, ale to, co se stalo po jejich návratu, předčilo její nejhorší očekávání. Byla izolována od ostatních a pak začaly výslechy, jimiž trpěla víc, než si chtěla přiznat. Nebylo jediné vteřiny jejich pobytu na lodi, na kterou by se jí nedotazovali, jediného videozáznamu, který by nemusela komentovat, jediného jejího vlastního slova - i třeba jen letmých poznámek - které by jí nepřehráli z pásku a které musela vysvětlovat, až brzy sama nevěděla, co to tehdy řekla a proč. Nakonec si připadala téměř Jako zločinec A když bylo konečně po všem a propustili ji, začala druhá část tortury. Kosmická loď prolétla ve vzdálenosti, několika stovek tisíc kilometrů kolem Země a blížila se ke Slunci. A Charity a jejích pět kolegů byli pro veřejnost jedinými zdroji informací.

Bylo to peklo.

Po třech dnech toužila octnout se opět ve výslechové místnosti v hlavním sídle NASA v Houstonu a po dalších třech dnech se vážně zabývala myšlenkou, že bude střílet na každého novináře, který se k ni přiblíží na víc než na pět metrů. Bylo prakticky vyloučeno zapnout televizi nebo otevřít noviny, aniž by nenarazila na svou fotografii.

Trvalo to tři týdny, a pak se stalo něco, co zájem veřejnosti rázem odvrátilo od kapitána Charity Lairdové a ostatních členů expedice CONQUEROR.

Kosmická loď se vrátila.

A tentokrát přistála.

18. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

Nebyli to žádní bájní zachránci, ale paprsek krvavě rudého světla, který vyšlehl odkudsi z prostoru nad Charity a pavoučí zrůdu nabodl. Zvíře se během zlomku vteřiny změnilo v dýmající škvarek, ale laserový paprsek nezhasl, nýbrž neustále bloudil po prostoru, vypaloval žhavou stopu do betonu podlahy a zasáhl dalšího netvora.

Téměř ve stejné chvíli se rozsvítil druhý a třetí laserový paprsek, zatímco první postupně pohasl. Pět vteřin životnost, pomyslela si Charity chladnokrevně. Zásobník zbraně se patrně vybil.

Teprve pak postupně chápala, že je zachráněna. Alespoň na okamžik.

Kdosi se nad ní sehnul. Hleděla na ni tvář, která byla jen schematicky vidět za tónovaným sklem přilby. Rty

vyslovily němou otázku, zatímco dva další muži neustále pálili dál. Bože můj, pomyslela si Charity, kolik těch pavouků tady bylo?

Muž nad ní odložil zbraň na zem, vzal Charity pod pažemi a vlekl ji s sebou, pohybujíc se pozpátku ke dveřím, kterými předtím i s těmi dvěma dalšími vešel. Charity zahlédla halu a to, co spatřila, způsobilo, že jí na chvíli zatrnulo u srdce: temnota ustoupila mihotavé rudé záři nesčetných plamenů a to pekelné světlo odhalovalo přímo apokalyptickou scénu. Podlaha haly jako by obživla. Proměnila se v hnědý vlnící se koberec stovek pavouků, mezi nimiž se pohybovaly další opancéřované nestvůry, jež se zřejmě skládaly jen z kusadel a bodlin. Lasery obou vojáků pálily útočící zvířata po desítkách, ale bylo to nesmyslné. Jejich přesila byla příliš veliká a nebylo by možné ji zdolat ani s desetinásobným počtem takových zbraní.

Oba vojáci se stáhli do menší místnosti, kam už předtím odvlekl Charity její zachránce. Jeden z nich bouchl pěstí na přístrojovou desku a dveře se začaly pomalu zavírat. Jenže se tak dělo neuvěřitelně zdlouhavě, takže když zvířata pochopila, že kořist, kterou už považovala za jistou, by jim mohla v poslední chvíli ještě uniknout, zdvojnásobila své úsilí. Přesto, že lasery i nadále pálily, podařilo se jednomu z obrovitých pavouků protáhnout škvírou ve dveřích ještě před tím, než se definitivně zavřely.

Charity vykřikla hrůzou, když viděla, jak jeden z vojáků spustil laser a namířil ho na bestii. Jestli ten idiot spustí gamazářič v tak malé místnosti, pak zlikviduje nejen toho pavouka, ale je všechny!

Muž zřejmě v poslední chvíli pochopil, k čemu se chystal.

Zřejmě ho varoval i výkřik Charity. Místo, aby ze zbraně vystřelil, otočil ji v dlani a zabil zvíře pažbou. Pak se otočil k Charity. Za krytem jeho přilby se ukázal nucený úsměv. "Díky... skoro jsem ztratil nervy."

Odhodil zbraň na zem, sáhl si ke krku stříbřitého skafandru a téměř prudkým pohybem si strhl přilbu. Objevila se mladá - a v té chvíli nesmírně unavená - tvář. Tmavé oči, v nichž byl patrný jakýsi neurčitý strach, úzké, téměř bezkrevné rty a vpadlé nezdravě vypadající líce. Nebylo mu víc než pětadvacet, ale měl tvář člověka, který prožil sto let hrůz. Od chvíle, kdy začal ten děs, viděla Charity téměř jen takové tváře.

"Jste v pořádku?" zeptal se. Aniž by pak počkal na odpověď, dřepl si vedle ní, vytáhl z opasku nůž a začal rozřezávat vlákna, do nichž byla Charity zamotaná. Ačkoliv pracoval opatrně, Charity musela přece jen bolestí zatínat zuby. Vlákna nejenže pálila na holé kůži, ale zatraceně pevně držela, takže když je odstraňoval, zůstávaly na nich viset i kousky kůže a krev. Když byl konečně hotov, měla Charity oči zalité slzami. Měla pocit, jako by ji někdo zaživa stahoval z kůže.

"Tak," řekl mladý voják. "To by zatím stačilo. Zbytek z vás sundá doktor. Dole v krytu. Všechno v pořádku?" zeptal se ještě jednou.

Charity přikývla, opatrně se posadila a se zaťatými zuby si prohmatala obličej. Když pak dlaň odtáhla, měla konečky prstů ulepené od krve.

"Báječně," odpověděla. "Kdo jste? Zdejší kat?"

Její zachránce se tiše usmál. "Uvítací výbor," řekl. "Alespoň neoficiální. Ten druhý..." Ukázal palcem za rameno "...jste už poznala."

Povzdychl si, rázným pohybem se narovnal a vzápětí zase zvážněl.

"Jsem poručík Stone. Vy jste, tuším, kapitán Lairdová, že?"

"To očekáváte ještě další hosty?" zeptala se Charity stísněně.

Ignorovala ruku, kterou k ní natáhl Stone a postavila se vlastními silami.

Pak chvíli vrávoravě stála.

Stone vážně přikývl. "Pár," řekl. "Ale obávám se, že nepřijdou. Je zázrak, že jste to dokázala vy." Rychle zvedl ruku, když chtěla něco říci. "Měli bychom odtud raději zmizet. Tady nahoře není bezpečno. A vy, kapitáne, musíte k lékaři."

Charity se marně v duchu ptala, co měl těmi slovy na mysli.

Dveře, kterými vešli, byly půl metru silné a vydržely by patrně i výbuch taktické atomové hlavice. Neodvažovala se ovšem odporovat a uznala, že poručík má přinejmenším se svou poslední poznámkou pravdu - jestli si kdy přála vidět lékaře, pak to bylo teď. Třeba jen proto, aby jí odstranil z těla to lepkavé svinstvo.

Vyčerpaně přikývla.

Stone zastrčil nůž, pomohl jí při chůzi a odvedl ji k výtahu.

Jízda dolů jí připadala delší než jindy. Kabina se pohybovala trhaně a pomalu. Namísto kontrolovaného pádu, kterým obvykle překonávala téměř půlmílovou hloubku do nitra Země během necelých třiceti vteřin, to teď bylo trhavé kodrcání a skřípění. Jednou osvětlení ve výtahu zamrkalo a několikrát měla Charity pocit, že se vůbec nehýbou z místa. A ustarané pohledy, které si vyměňoval Stone se svými kolegy, dokazovaly, že to nebyl jen pocit. Umiňovala si ovšem, že se nezeptá. Však se včas dozví, jak na tom tato stanice je. A v podstatě to ani nechtěla vědět. Za poslední týdny docela obstojně uspokojila potřebu dozvídat se špatné zprávy.

Přesto byla jízda do hlubiny jako cesta do nějakého jiného, dávno zapomenutého světa. Cesta do epochy, která neodvratně skončila a pravděpodobně se už nikdy nevrátí. Charity se unaveně opřela o stěnu výtahu, zadívala se na matně žluté trubice zářivek na stropě kabiny a usmála se. Stone se na ni udiveně podíval.

"Nemějte strach, poručíku," řekla. "Nezbláznila jsem se. Právě jsem si uvědomila, jak takový konec světa nutí člověka ke skromnosti."

Poručíkův pohled byl ještě zmatenější, a pak Charity s kývnutím hlavy směrem k zářivce dodala: "Je ohromně fajn, vidět elektrickou žárovku, která alespoň jakž takž svítí."

Stone se na ni ještě chvíli díval se stejně zmateným výrazem, ale pak se rovněž usmál. "Na nižších úrovních funguje téměř všechno," řekl. "Alespoň pokud jde o technickou stránku věci."

Charity se rozhodla ignorovat i tuto poznámku a pokynula rukou k laserům tří ostatních vojáků. "A co tyhle věci?"

"Všechno je tvrzené," odpověděl Stone. "Byli jsme zahrabaní pod mílí žuly, když nastal velký třesk." Do jeho pohledu se vkradl výraz poněkud morbidní zvědavosti, který se Charity nelíbil. "Bylo to tam nahoře hrozné?"

"Šlo to," odsekla stroze. "Už jsem cestovala příjemněji, pokud máte na mysli tohle."

Jestli Stone zpozoroval změnu jejího tónu, pak ji ignoroval.

"Odkud jdete?" zeptal se. "Myslím teď?"

Charity chvíli vážně přemýšlela, že ho upozorní, že je jí přinejmenším o deset let víc než jemu a že je kapitánem US Space Force, zatímco on je jen obyčejný poručíček. Jenže pak jí samotné ta myšlenka připadala směšná. Kosmické lodi Moronů nezlikvidovaly jen jejich vojenské základny, ale i takové věci jako hodnostní rozdíly a důstojnické frčky, které najednou pozbyly významu. "Z New Yorku," odpověděla. "Byla jsem na cestě týden. A teď se mě prosím vás, neptejte, jak jsem to dokázala. Sama to totiž nevím."

Stone se už už chystal odpovědět, ale v té chvíli dorazili k cíli své jízdy do podsvětí. Výtah se s neobvykle tvrdým škubnutím zastavil a dveře se rozevřely. Stone sebral ze země laser, ledabyle si těžkou zbraň zavěsil přes rameno a udělal gesto, jako by ji zval ven.

Charity se překvapeně rozhlédla, když vystoupila z kabiny.

Sedmadvacítka namalovaná na protější stěně jednoznačně prozrazovala že nejsou na velitelské úrovni, ale notný kus pod ní, přesněji řečeno v nejnižším bodu krytového areálu.

"Rozkaz velitele," řekl Stone, který si správně vyložil její tázavý pohled. "Už před týdnem jsme ubytovny mužstva přeložili sem dolů. Momentálně je tady trochu těsněji."

Charity na něj pochybovačně pohlédla. Ubytovny mužstva zde? Nikdy tady dole nebyla, ale znala plány krytu zpaměti - tady dole nemělo být původně nic jiného než sklady a zásobníky a nejrůznější agregáty k zachování životně důležitých funkcí krytu. Už kvůli nepříjemné blízkosti reaktoru, jehož atomové srdce tlouklo jen pár metrů pod betonem chodby.

"Proč?" zeptala se.

Stone pokrčil rameny. "Horních deset pater bylo evakuováno," odpověděl. "Nevím proč. Ale koluje fáma, že..." Zaváhal, protože mu došlo, že mluví trochu příliš. "Říká se, že Becker má v úmyslu celý kryt zaplombovat," řekl. "Pár hochů už umísťovalo nálože. Ale, jak říkám, to jsou fámy."

Zaplombovat? Nálože? Charity bylo zatěžko Stoneovi uvěřit.

Především proto, že to nemělo logiku. Chvíli o tom přemýšlela. Pak ty otázky potlačila a kráčela dál.

Iluze, že jsou v tomhle světě z temných chodeb sami, splaskla jako mýdlová bublina, když došli na konec štoly a Stone otevřel dveře.

Charity vykročila kolem Stonea, vešla do sousední místnosti a zaraženě se zastavila. Před ní se rozprostírala vysoká hala o rozměrech padesát na padesát kroků, zaplněná do posledního místečka lidmi.

Byli tady nejen vojáci jako Stone nebo ona, ale i civilisté: muži, ženy a děti, z nichž některé byly v zuboženém stavu. Mnozí z lidí seděli prostě na zemi nebo si z šatů a přikrývek vytvořili primitivní lože. U protější stěny spatřila dokonce dva malé bílé plastikové stany. Několik zčernalých míst na betonu nasvědčovalo, že se tady dokonce rozdělával oheň.

"Co se to tady, k čertu, děje?" zeptala se Charity zaraženě. "Co tady ti lidé dělají?"

Stone se nuceně usmál. "To se velitel Becker už týden ptá taky, kapitáne Lairdová," odpověděl. "Ti lidé," dodal mnohem vážnějším tónem, když na něj Charity ostře pohlédla, "jsou z Brainsville, z vesnice pod horou."

"To město bylo napadeno?" Nebyla to skutečná otázka. Vždyť před necelou hodinou sama projížděla zuhelnatělými troskami, v něž se Brainsville proměnilo. Přesto Stone přikývl.

"Před osmi dny," potvrdil. "Zničili všechno, co se hýbalo. Tohle jsou jediní, kteří přežili."

Charity šokovaně mlčela. V bývalé hale se tísnilo na sto padesát lidí - Brainsville mělo ovšem téměř tři tisíce obyvatel!

"Přijeli sem dvěma školními autobusy," pokračoval Stone.

"Nemohli jsme je dost dobře nechat stát venku a dívat se, jak je ty potvory požírají, že?"

Ne, pomyslela si chmurně Charity. To jste nemohli. I když byste vlastně měli. Byla ovšem ráda, že Becker její rozkazy v tomto směru porušil. Když se opět podíval na hloučky těch, co přežili, pocítila novou bolest, která zasahovala až samotné její nitro... Proč?

Pomyslela si. Proč jen?

Ale tuto otázku si kladla v uplynulých čtyřech týdnech snad miliónkrát, aniž by na ni jednou jedinkrát našla odpověď. Možná to vůbec nemělo důvod.

"Pojďte, kapitáne," řekl Stone téměř něžně. "Velitel Becker vás již očekává."

Charity kráčela mlčky dál. Než došli do lékařské stanice, nepromluvila jediné slovo.

18. SRPNA 1998 - MINULOST

"No? Konečně vzhůru?" Mikovy prsty přelétly po její tváři, chvíli se zastavily na jejím krku a pak se pokoušely proklestit si cestu pod přikrývku. Bleskurychle se ovšem stáhly, když po nich žertem klepla. Charity byla příliš unavená, než aby mířila přesně - a kromě toho to ani nechtěla.

"Dej mi pokoj," zamumlala s tváří zpola zakrytou přikrývkou.

"Jestli máš nadbytek energie, vstaň a udělej kávu."

Mike v přehnaném hraném zklamání svraštil čelo. "Ty jsi ale netýkavka," řekl.

"Ne," odpověděla Charity a zívla. "Jsem unavená. Připadá mi, že jsem deset let nespala." Chvíli naslouchala tichu, které jí bylo odpovědí.

Bylo to poprvé za několik týdnů, že ji nevzbudilo drnčení telefonu nebo hlasy a klepání na dveře. Poprvé, co mohla jednoduše vstát a obléci se, aniž musela mít strach, že ji budou natáčet ze střechy protějšího domu. V duchu děkovala bohu, že opět seslal onu kosmickou loď. Sláva může být skutečně na obtíž. Především, je-li nechtěná.

Všimla si, že Mike skutečně vstal a začal kutit v kuchyni. Ospale zvedla hlavu, zamžourala na náramkové hodinky a bez většího překvapení zaregistrovala, že spala přes dvanáct hodin. Přesto se necítila odpočatá.

Chvíli ještě vychutnávala, že si může jen tak poležet a choulit se v teple postele. Pak líně vstala, vklouzla do koupelny a následujících deset minut strávila tím, že se probírala pod ledově studeným proudem sprchy.

Když z koupelny vyšla, nesla se malým bytem vůně čerstvě uvařené kávy. Mike nejenže připravil kávu, ale nachystal bohatou snídani.

Charity měla pramalou chuť, ale přesto se vděčně usmála.

Posadila se a svraštila čelo, když si všimla, že Mike ji pohledem doslova svléká.

"Teď se bude snídat," řekla rezolutně.

"Měl bych lepší nápad."

"Nemravo," odpověděla Charity záměrně stroze.

"Chceš?" řekl. "Cítím potřebu leccos dohnat. Vždyť za poslední týdny jsem tě viděl jenom ve skafandru nebo na fotkách."

"A už i to bylo patrně příliš," povzdechla si Charity. "Přece jen jsem ti měla z paluby té lodi přinést nějakou hvězdnou potvoru. - A kromě toho - co chceš? Vždyť jsme byli celých šest týdnů v kuse spolu."

"Ale ne sami." Mike se zašklebil. "A už vůbec ne nepozorováni, že?"

Charity se usmála. "Ale prosím tě, těch pár kamer. Víš, co bychom vydělali, kdybychom pak vybírali poplatky za ty filmy?"

Usrkla kávy a chystala se k další ironické poznámce, jenže v té chvíli zadrnčel zvonek u dveří.

Mike sebou vyděšeně trhl. Chvíli na ni tázavě hleděl a pak mu z tváře rázem zmizela dobrá nálada. "Jestli je to zase nějaký pitomec od novin..."

Opět se ozvalo zazvonění a neznámý návštěvník tentokrát zvonek podržel. Mike chtěl vyskočit, ale Charity ho rychlým pohybem hlavy zadržela. Zapnula si župan a vstala. Když kráčela ke dveřím, drnčení zvonku neustávalo - ba naopak znělo ještě naléhavěji a vtíravěji.

Charity se ani nenamáhala tím, že by se na vetřelce podívala kukátkem a rovnou rázně otevřela dveře. Už už se chystala k nepřívětivému pozdravu.

Jenže přede dveřmi nestál novinář, nýbrž štíhlý mladík v uniformě Space Force.

"Kapitán Lairdová?" zeptal se poručík.

Charity přikývla.

Její protějšek vytáhl z náprsní kapsy služební průkaz, chvíli ho podržel ve výšce a pak udělal jakýsi divný pohyb hlavou. "Řekli mi, že u vás najdu poručíka Wollthorpa. Je to tak?"

"Co je vám do toho?" zeptala se Charity přívětivě.

"V podstatě nic," přiznal její protějšek. "Ale musím vás požádat, abyste šli se mnou. Oba."

"Co se stalo?"

Charity se chvatně ohlédla. Nevšimla si, že Mike přišel za ní.

Poručík Space Force nenápadně zavrtěl hlavou.

"To vám nemohu říci," odpověděl. "Mám pouze rozkaz vás přivést. Oba. A prosil bych rychle."

Mike se už chystal k odpovědi, ale pak jen pokrčil rameny a bez dalších slov se otočil. Vzápětí ho následovala Charity. Znali oba příliš dobře tón poručíkova hlasu, aby jim došlo, že je to skutečně naléhavé.

Měli za sebou desetiměsíční martýrium a Becker by je kvůli prkotině neodvolával po třech dnech ze zasloužené dovolené. Ani se neobtěžovala tím, aby poručíka pozvala dovnitř.

Za necelé tři minuty vyšli z bytu předpisově ustrojení do uniforem.

Mlčky se vydali k výtahu. Nejeli dolů, jak očekávala, ale na střechu domu, kde na ně čekala helikoptéra s nastartovaným motorem - jetkoptéra, která dosahovala dvojnásobné rychlosti zvuku a byla rozhodně všechno jiné než nenápadná. Plukovník Becker by je jistě nedal přivézt takovým strojem, kdyby se chtěl jen zeptat, jak se jim daří, pomyslela si Charity. Přesto neřekla ani slovo a vydala se přikrčená za poručíkem až ke dveřím. Ven se jí vstříc natáhla ruka a docela nešetrně ji vtáhla do nitra helikoptéry. Sotva nastoupili Mike a mladý poručík, stroj se zvedl.

Zmateně se dívala z okénka a viděla, jak střechy newyorských mrakodrapů padají do hloubky. To, co předváděl pilot helikoptéry, bylo jednak proti předpisům, a jednak nic jiného než poplachový start.

Mike se posadil vedle ní a teprve teď si všimla, že nejsou sami - mladý poručík, který pro ně přišel, se posadil na čalouněné lavici naproti. Netvářil se už tak křečovitě jako předtím.

"Loď?" zeptala se.

Poručík sebou škubl a pak přikývl. "Odkudpak to víte?"

Charity se usmála. "Možná ženská intuice. Možná ovšem taky," dodala po kratinké pauze, "jen rána naslepo. Neměl byste hned všechno přiznávat jen proto, že někdo čistě náhodou uhodne pravdu, poručíku."

"Co to má znamenat?" zabručel Mike. "Neuváděj toho chudáka do rozpaků."

"Ale ano," odpověděla Charity tak nahlas, že její protějšek jistě ta slova slyšel - a tak to také chtěla. "Vždyť mi zkazil dovolenou."

"Ten rozkaz přišel docela shora," odpověděl v rozpacích poručík.

"A kam se to teď letí?" zeptala se Charity.

"Do Pentagonu," odpověděl poručík. "A víc," dodal, "vám momentálně nesmím říci, kapitáne Lairdová. Nemohl bych, ani kdybych chtěl."

Charity potlačila úsměv. Pochopila, že Mike má pravdu; uvedla toho hocha do rozpaků a on za to všechno mohl zřejmě ze všech nejmíň. Dostal jen dost nevděčnou úlohu, aby přivezl ji a Mika. Ale co bylo s ostatními členy jejich posádky?

Na tuto otázku jí bylo odpovědí pouhé pokrčení ramen. Nemělo by smysl odvolávat pouze ji a Mika - nebylo nic, co by zažila jen ona nebo on sami bez ostatních.

Opřela se v sedačce, zavřela oči a zbytek letu prospala. Probudila se teprve, když helikoptéra přistávala na střeše Pentagonu, kde je přijala celá jednotka ozbrojených, ale velmi zamlklých vojáků. Pedanticky byl prověřen její a Mikův služební průkaz. Teprve pak jim povolili, aby se spolu s vojáky hlídky namačkali do malého výtahu a aby vstoupili do svatyně.

Jízda dolů trvala velmi dlouho - buď byl výtah mnohem pomalejší než očekávala, nebo se jelo pořádné hluboko do podzemí. Po dlouhé době se kabina zastavila a Charity si oddychla.

S neskrývanou zvědavostí se rozhlížela kolem sebe, zatímco s Mikem kráčeli za vojáky mdle osvětlenými chodbami. Ne že by tady bylo něco k vidění - zdi byly holé a bez oken, beton natřený bledými pastelovými barvami, na dveřích pouze čísla a odevšad se ozývalo bzučení klimatizace.

Chvatně ještě jednou rekapitulovala, co všechno o té lodi věděla.

Moc toho nebylo, ale problém vězel v tom, že o té obrovské desce z vesmíru nevěděl nikdo mnoho. Ani tým vědců, kteří se už dva týdny zabývali tím, že ji milimetr po milimetru zkoumali. A k tomu tady byla okolnost, že během minulých týdnů měla vůči tomuto tématu averzi. Celé týdny se totiž ve sdělovacích prostředcích hovořilo jen o tomhle.

Po téměř nekonečné Odysee mnohamílovými liduprázdnými chodbami dorazili k cíli: další nenápadné dveře, před nimiž se jejich průvodci zastavili a beze slova jim naznačili, aby vešli.

Nebyli nijak zvlášť překvapení, když tady našli - s výjimkou Bellingera - celou posádku CONQUERORU. Včetně Soerensena. A Charity ani nijak nepřekvapilo, že vidí výraznou tvář plukovníka Beckera. Což ostatně nevěstilo nic dobrého - kde byl Becker, tam bylo zle.

S čím ovšem nepočítala, byla přítomnost vysokého muže na konci stolu. Nikdy se předtím nesetkali. Samozřejmě každý znal tvář prezidenta Spojených států amerických.

"Pokud jste se vzpamatovala, kapitáne Lairdová," řekl Becker polohlasně, "pak, prosím zavřete dveře a posaďte se."

Charity sebou trhla a teprve teď si všimla, že se skutečně zastavila uprostřed kroku a že vyjeveně zírá na prezidenta. Chvatně za sebou zavřela dveře, chtěla zasalutovat, ale Becker nevrle mávl rukou a ukázal na jednu z volných židlí. Charity si sedla. Srdce se jí rozbušilo poněkud rychleji.

"Co se stalo?" zeptala se stroze.

Prezident se letmo usmál, zatímco Becker se na ni díval zcela zjevně podrážděn. Neodpověděl ovšem a místo toho se demonstrativně podíval na hodinky. Charity si uvědomila, že u stolu zbyla jediná volná židle. Společnost patrně ještě nebyla kompletní.

Rozhlédla se kolem sebe, rychlým kývnutím hlavy pozdravila Nilese, Landerse a Soerensena a s rostoucím znepokojením konstatovala, jak vysoké postavení mají lidé shromáždění v této konferenční místnosti - s výjimkou bývalé posádky CONQUERORU tady nebyl nikdo, kdo by měl na výložkách méně než dvě generálské hvězdy. Co se k čertu stalo?

Vrhla na Soerensena tázavý pohled, ale sklidila pouze pokrčení ramen. Vědec tušil stejně málo jako ona. Jeho tvář vypadala velmi vážně. Kouřil a cigaretu téměř drtil v prstech, aniž by si toho zřejmě všiml.

Její trpělivost byla vystavena tvrdé zkoušce. Později si s překvapením uvědomila, že na muže, pro něhož byla vyhrazena poslední židle, čekali necelých pět minut. Jenže jí to připadalo jako celá věčnost.

Když pak přišel, nebyla Charity jediná, kdo sebou překvapeně škubl a zíral na něj.

Byl to šedovlasý muž, jehož věk bylo těžké odhadnout. Měl nepřístupný výraz v obličeji a ruce, které připomínaly jemné prsty chirurga a které vůbec nekorespondovaly s jeho celkovým zevnějškem.

Stejně jako Becker a většina ostatních v místnosti měl oblečenou uniformu a na výložkách se mu blýskaly čtyři hvězdy - ale od plukovníka Beckera a od ostatních se lišil ještě něčím.

Jeho uniforma byla světle hnědá a jak na jeho čepici, tak na límci saka se blyštěly malé rudé sovětské hvězdy.

Když Rus vešel, Becker vstal. Usmál se, ale pohled, který přitom vyslal k ostatním, jednoznačně vyjadřoval varování. Beze slova zamířil příchozímu vstříc, doprovodil ho k jeho židli a pak odchvátal na své místo.

"Pánové," začal. "Dámo..." To platilo jen Charity, protože byla v místnosti jedinou ženou. "... musím zvlášť upozornit na to, že toto jednání a vše, co se zřejmě následně dozvíte, podléhá absolutnímu utajení."

Ani se nezdržuje přivítáním, pomyslela si udiveně Charity. Co se to proboha stalo?!

"Abych předešel jakýmkoliv spekulacím," pokračoval Becker, "generál Demisov je tady na výslovné přání prezidenta Spojených států, jednak jako pozorovatel a jednak jako představitel své vlády.

Zdržte se proto, prosím, jakýchkoliv zbytečných dotazů." Na chvíli se odmlčel, ještě jednou kývl směrem k Demisovovovi a pokračoval:

"Většina z vás tuší, oč jde - především proto, že asi každý z vás zná kapitána Lairdovou a její posádku."

"Ta kosmická loď," poznamenal Mike celkem zbytečně. "Co se stalo?"

Becker ho počastoval kárajícím pohledem. Přesto ovšem odpověděl.

"To nevíme. Zatím. Jsme zde proto, abychom to zjistili."

Chvíli se podíval do prázdna kamsi za Mika a nahlas si povzdychl.

Charity najednou připadalo, že vypadá nesmírně starý a velmi unavený.

Becker nepokračoval dál, jak všichni čekali, ale opět se posadil a zvedl levou ruku. "Film, prosím."

Neviditelná ruka na konci rovněž neviditelného mikrofonového spojení sepnula několik vypínačů a na vteřinu se místnost ocitla ve tmě. Charity bezděky natáhla prsty k Mikově dlani a byla najednou ráda, že ho má nablízku. Měla strach.

Když se o půl vteřiny později rozsvítila obrovská videoobrazovka za Beckerovými zády, neobjevilo se nic, co by onen strach odůvodňovalo, ale jen obraz, který byl pouze trochu neobvyklý a už několik týdnů ho ukazovaly všechny televizní stanice světa: loď, stříbrošedá, poškrábaná ocelová deska, která se snesla nad severní pól.

Sníh, který při ohnivém přistání roztál, opět zmrzl a vytvořil mělké ledové jezero, na němž si postavily stany a provizorní iglú celé týmy vědců. Mohutný kovový kolos obklíčil celý roj vrtulníků, ale v porovnání s ním vypadaly jako malé kovové vážky. Trpaslíci vedle neživého giganta, který se z hlubin kosmu zřítil na severní pól.

Když spatřila loď, pocítila Charity proti své vůli takřka nepříjemné vzrušení. Byl to absurdní pohled. V minulých třech týdnech zkoumaly kovovou desku nespočetné týmy amerických, ruských, anglických, francouzských a německých vědců. Závěr, k němuž došli, poněkud ztlumil euforii, kterou ve světě zřícení lodi vyvolalo. Kosmický koráb nebyl žádným technickým zázrakem Byl primitivní, jeho technika byla v mnoha směrech konstruována mnohem jednodušeji než u srovnatelných pozemských strojů. A přistál způsobem, který přímo nahánět hrůzu. Poté, co oblet Slunce zřejmě pohltil většinu jeho rychlosti, dopadl do atmosféry jako naplocho hozený balvan, jako do bíla rozžhavený meteorit ho atmosféra Země sedmkrát, osmkrát, devětkrát odrazila, až pak loď nakonec klesla níž. Obrovské raketové motory, které měl v trupu, se najednou nezapálily. Ta věc prolétla atmosférou jako neuvěřitelně velká deska, přičemž spodní strana se proměnila v rozžhavený šrot.

Charity se velmi dobře vyznala v navigaci, ale prostě odmítla přijmout pouhou možnost, že by se takové přistání dalo propočíst předem.

Beckerův hlas ji zase vrátil do reality konferenční místnosti.

Čekal dost dlouho, aby si všichni mohli prohlédnout záběr kosmické lodi. Když se pak znovu ujal slova, zněl jeho hlas jinak než předtím...

"Všichni tyto záběry znáte," řekl. "Jsou staré jeden den - třiadvacet hodin, abych byl přesný. To co uvidíte nyní, jsou záběry ze satelitu, které byly pořízeny před necelými třiceti minutami."

Opět zvedl ruku a obraz se změnil.

Charity v první chvíli neviděla rozdíl. Obraz už nebyl trojrozměrný, nýbrž plochý, také kvalita barev byla podstatně horší než u předchozích záběrů, ale to bylo také vše - perspektiva i výřez obrazu byly tytéž.

A pak to poznala. Tentokrát nedokázala potlačit vyděšený hlasitý povzdech.

Obraz se zastavil. Nebyla to fotografie - naprosto jasně bylo možno rozpoznat bizarní vzor, který vytvořil vítr ze sněhu kolem lodi.

A poněkud méně výrazně se rýsoval stín mraku, který se pomalu hnal po rozlehlé ledové pláni - jenže helikoptéry zmizely. Mezi pestrobarevnými stany a iglú se nic nehýbalo. Nebylo vidět jediné vozidlo.

Jediného človíčka.

"Co se stalo?" zeptal se Soerensen. Charity z jeho hlasu zaslechla pouze zvědavost vědce, ale ani sebemenší náznak citu.

"To nevíme," odpověděl Becker. "Rádiový kontakt se před několika hodinami přerušil. V jeden moment a se všemi skupinami najednou.

Od té doby jsme nezaznamenali jedinou známku života. Od nikoho."

"Ale vždyť jsou tam tisíce lidí!" zaprotestoval Soerensen.

"Někdo přece musí..."

"Téměř půl druhého tisíce vědců ze všech koutů světa," přerušil ho klidně Becker. "K tomu pětitisícová armáda vojsk OSN a..."

Charity si všimla, jak ve tmě otočil hlavu a než pokračoval dál, krátce se podíval na svého ruského kolegu, "poněkud menší elitní jednotka letectva Spojených států. Předpokládám, že jsou tam zastoupení i naši ruští kolegové." Ve tmě nebylo Demisovovu tvář vidět, ale jeho mlčení bylo dostatečnou odpovědí.

"Samozřejmě jste tam někoho poslali, aby se tam porozhlédl," nadhodila Charity.

"Pokusili jsme se o to," řekl Becker.

Neustále hleděl upřeně na obraz obrovité příšerně nehybné desky. "Pokusili?" Mike se napjatě předklonil. "Co to má znamenat, plukovníku?"

Becker si povzdych způsobem, který prozrazoval, že dělá ústupek. Když odpověděl, na Mika se nedíval. "Nedostaneme se k tomu," řekl. "Ztratili jsme čtyři stíhačky a půl tuctu helikoptér, než jsme pochopili. Cosi... tu loď obklopuje. Jakýsi ochranný štít."

"Ochranný štít?" Charity téměř slyšela, jak Soerensen svraštil čelo. "Co to má znamenat?"

"Žádná neviditelná zeď nebo nějaké výmysly z fantastických románů, profesore."

Charity byla překvapená, když si uvědomila, že to pronesl Demisov. Rus hovořil téměř dokonalou angličtinou.

"Cosi způsobuje, že naše stroje tam selhávají. Jakési... pole, dovolíte-li mi ten laický výraz, které způsobuje, že jakýkoliv elektrický okruh se hroutí. Do té oblasti je možné se dostat - jenže pouze pěšky."

"Tak tam pošlete lidi na saních tažených psy," řekl Soerensen.

"To..."

"...jsme udělali, profesore," přerušil ho Becker netrpělivě. "Za co nás máte?"

"A?"

"Nic," řekl Becker. "Průměr toho pole měří přesně sto patnáct mil. Bude to trvat celé dny, než se tam dostaneme."

"A co ty týmy?" Charity neznala hlas, který položil tuto otázku.

Ale slyšela strach, který se v něm ozýval. "Ti vědci a vojáci. Copak jsou všichni mrtví?"

"Pravděpodobně," řekl Becker chladným hlasem. "Mrtví nebo přinejmenším neschopní pohybu. Sami vidíte. Ani sebemenší známky života."

Jenže to nebylo všechno, cítila Charity. To, že na satelitních záběrech nebylo nikoho vidět, mohlo mít spousty vysvětlení - především to, že s ochromením elektrického proudu vypadly v celém táboře i vytápěcí agregáty. A na severním pólu byla strašná zima. Nikdo jistě neměl chuť procházet se při teplotách mínus padesáti stupňů.

"Proč nepoužijete výsadkáře?" zeptal se tentýž hlas, který měl obavy o členy týmů.

Becker se tiše usmál. Znělo to opovržlivě. "Tohle pole má tvar polokoule, generále Watkinsi," řekl. "Nemáme bohužel letadla, která by dokázala létat ve výšce padesáti mil."

"Nějaké známky života z té lodi?" zeptal se Soerensen. "Nějaké rádiové signály, záření?"

Becker zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Ale něco jiného. Toto zasedání jsme nesvolali jen kvůli tomuto... Fenoménu..."

"Ale?" zeptal se Soerensen.

Tentokrát Becker neodpověděl hned. Charity jen stěží dokázala rozeznat stíny ostatních před jasně ozářenou videoobrazovkou, ale měla dojem, jako by si Becker vyměnil rychlý tázavý pohled s prezidentem.

A pak promluvil.

"Pokud se nestane nějaký zázrak, dozvíte se to stejně, profesore.

Prezident Spojených států vyhlásí výjimečný stav. Obávám se, že tohle..." Ukázal na obrazovku, "...je teprve začátek."

"Začátek čeho?" zeptal se Soerensen. Hlas se mu chvěl. Zná odpověď lépe, než kdokoliv tady, pomyslela si Charity. Beckerovy rétorické kličky byly naprosto zbytečné. Ale možná měl také jen strach to vyslovit nahlas.

A nebyl to pak také Becker, který odpověděl na Soerensenovu otázku, ale muž vedle něj, prezident USA. "Začátek války, profesore.

Ač je mi to velmi líto - nemá smysl zavírat oči před realitou. Musíme počítat s útokem. Obávám se, že už dávno začal."

Soerensenův hlas se zachvěl. "Ale to je přece nesmysl! Ten fenomén se přece dá vysvětlit docela neškodně, a..."

"Je tady ještě mnohem víc, profesore," řekl Becker, a ačkoliv hovořil velmi tiše, ba dokonce šeptal, Soerensen okamžitě zmlkl. "Tohle," pokračoval Becker, "sem přišlo přes satelit před sedmi hodinami, jen několik vteřin předtím, než se přerušilo spojení. Dobře se na to podívejte."

Obraz na videostěně se změnil. Objevilo se nitro lodi. Kamera byla zaměřena na gigantický železný blok, který objevili Soerensen s Charity uvnitř desky. V pronikavém světle reflektorů nevypadal tak příšerně a hrozivě. Ukázalo se, že není docela černý, ale že má tentýž odstín temné šedi jako většina lodi. Drobné postavy mužů, kteří se pohybovali u jeho základny, vypadaly v porovnání s masivem ještě nepatrnější. V kabátech a kapucích vycpaných kožešinami připomínali muži zakuklené mravenečky, kteří se hemží kolem obrovitého obětního balvanu.

Obraz se opět změnil. Obrysy lidí se ztratily a opět se objevily, jenže teď už poněkud jinak. Becker záznam značně zpomalil. Kubická scéna se jim na několik vteřin před očima zastavila a pak se opět ztratila.

"Teď se dobře dívejte," řekl Becker. "Je to jediný záběr. Přenos se vzápětí přerušil."

Obrysy mužů se opět rozplynuly, ale tentokrát se nezměnili jen oni. Charity upírala pohled na gigantický stříbrný prstenec, který trůnil na horní straně bloku - a viděla naprosto jasně, jak se proměnil.

Vypadalo to, jako by se natáhl do šířky a do výšky, jako by... rostl?

Ale copak to bylo možné? Byl to prstenec z kompaktního titanu. To Soerensen a jeho kolegové zjistili naprosto jednoznačné! Jenže, když se objevil další záběr -

NEBYL UŽ PRÁZDNÝ!!!

Náhle se tam cosi vlnilo a kývalo... Pohybovalo se tam cosi černého.

Charity vykřikla, ale její úlek zanikl v projevech zděšení ostatních.

Byl to netvor - desetinohá bestie z chitinu, která vzdáleně připomínala obrovsky zvětšeného brouka, ovšem zároveň byla naprosto jiná, nepopsatelně cizorodá, takže už jen pohled na ni vyvolával v Charity bolest.

Přesto se přinutila k tomu, aby si tu zrůdu prohlédla důkladně, protože zbytek jejího rozumu, který nebyl ochromen hrůzou, byl tím pohledem zvláštním způsobem fascinován. Ten netvor byl gigantický.

Když vzala onen prstenec, z něhož se soukal (prstenec? - vždyť je to BRÁNA! pomyslela si hystericky. Bože můj, vždyť ta věc není nic jiného než zatracený transmitér hmoty), jako měřítko, musel být dlouhý na patnáct metrů. Jeho obrovitá hlava, vyzbrojená kusadly, visela čtyři metry nad ztuhlými postavičkami mužů na záběru, kteří si ho ještě vůbec nevšimli. Každá jeho noha byla silná jako tělo člověka.

Jeho síla - šílená hmyzí síla, která se zřejmě ukrývala v opancéřovaném těle - musela hravě stačit k tomu, aby zvedl do výšky pancéřový tank a rozdrtil ho.

Jenže to pokračovalo dál. Ten netvor se nevysoukal onou branou sám - v týle mu sedělo ještě něco. Postava připomínala vzdáleně člověka, ale měla čtyři ruce a byla příliš veliká, než aby to mohla být lidská bytost. Působila jako primitivní brnění, které bylo zřejmě z téhož materiálu jako pancíř zvířete, na němž seděla. Z její tváře bylo vidět pouze oči, které jako by i na diváky videozáznamu zíraly nenávistným pohledem. V jedné ze čtyř mnohaprstých rukou svíral

tvor jakousi uzdu, která byla spojená s hlavou obrovitého brouka.

Ve třech ostatních vězely tenké, matně lesklé tyče. A Charity si najednou byla jista, že to není nic jiného než zbraně.

O tři hodiny, deset šálků kávy a asi dvě stě cigaret později seděli v Beckerově kanceláři, pět pater nad tajnou konferenční místností.

Sešli se v užším kruhu - hovořili ještě dlouho, ale Charity si jen stěží vzpomínala na všechno, co bylo řečeno. Připadalo jí zatěžko uspořádat si myšlenky a bylo téměř nemožné skutečně pochopit, co se to před deseti hodinami na severním pólu stalo a děje možná dosud.

"Vy jste to věděl, že?"

Charity vzhlédla a pohlédla závojem šedého cigaretového kouře do Soerensenovy tváře.

Byli opět spolu - celá stará osádka CONQUERORU, spolu s mladým zamlklým mužem, který se představil jako poručík Terhoven a měl zřejmě zaujmout Bellingerovo místo. Becker hovořil ještě dlouho a pak probíhal rozhovor přesně tak, jak si to Charity představovala.

Někdy ke konci pak padlo slovo megatuny. Šílenství tedy začalo - a mělo jméno válka. Když se skupina začala rozcházet, vyzval Becker ji i ostatní, aby šli k němu do kanceláře a počkali tam na něj. Charity měla nepříjemné tušení, že ví, co ten rozkaz znamená.

"Jak... to myslíte, profesore?" řekla zamyšleně.

"Tam nahoře v lodi," řekl Soerensen. Zíral na ni. "Když jsme byli poprvé v lodi, venku. Vy... vy jste to cítila. Sledoval jsem vaši tvář, když jste se na ten blok dívala."

"Proč to neřeknete nahlas?" zeptala se rozzlobeně Charity.

Měla najednou chuť někomu ublížit - proč ne Soerensenovi?

"Je to transmitér hmoty."

"Nesmysl," namítl Soerensen až trochu příliš chvatně. "Něco takového je z přírodovědeckého hlediska nemožné."

"Říkejte si tomu, jak chcete," sykla Charity. "Viděl jste to stejně dobře jako my."

"Viděl jsem záběr," odpověděl Soerensen. Očividně nechápal, odkud se najednou vzalo to její náhlé nepřátelství, ale bránil se, a připadal tak Charity přece jen o něco sympatičtější. "Může to mást.

Možná je to nějaká projekce, záměrná mystifikace..."

"Rusů, profesore?" Mikův hlas byl plný ironie. "Možná je za tím IRA, kdo ví. A jen tak mimochodem vynalezli silové pole, které z veškeré naší špičkové techniky dělá hromádky plechu."

"Jste arogantní," odsekl Soerensen. "Můžeme..."

"To stačí." Mike bouchl pěstí do stolu, a na chvíli skutečně nastalo ticho. Soerensen zaraženě sklopil zrak a Niles se demonstrativně zadíval stranou. Mike pohlédl na Charity.

"Co tím myslel, Charity?"

Charitina zloba si opět našla cíl. Neměla ráda, když ji tak říkali, zejména ne na veřejnosti. A on to věděl moc dobře.

"Jak to mám vědět," řekla. "Zeptej se ho sám." Mike by to zřejmě udělal, jenže v té chvíli se rozlétly dveře a dovnitř se vřítil plukovník Becker. Charity napadlo, že bylo-li to vůbec možné, výraz jeho tváře byl ještě zachmuřenější než předtím. Chvíli zůstal stát u dveří, pak demonstrativně zamával rukou před obličejem, aby rozehnal šedivý oblak cigaretového dýmu. Zamířil k oknu a nastavil klimatizaci na vyšší stupeň. V místnosti se podstatně ochladilo, ale zápach z cigaret zůstal.

"To je šílenství," pokračoval Soerensen s tónem a pohledem, jako by si Beckera vůbec nevšiml. "Sedíme tady a hovoříme o válce s mimozemskými bytostmi, které..."

"Zatím," vpadl mu ostře do řeči Becker, "nemluvíme vůbec o ničem, profesore - pouze jsme viděli několik záběrů, které mohou znamenat všechno možné."

Charity překvapeně vzhlédla. Becker poslouchal jejich rozhovor.

V duchu se ptala, proč.

"Ale je pravděpodobné, že dojde ke... konfliktům," řekl opatrně Mike. Becker se na něj podíval. "Jsme na DEFCON 2, když chcete," řekl po chvíli. "Jenže to ještě nemusí znamenat, že přijdou boje.

Všechno se to může vysvětlit jako omyl. Jako unáhlená reakce jedné či druhé strany. Jako nedorozumění..." V bezmocně vypadajícím gestu zvedl ruce.

"To je šílenství!" trval na svém Soerensen. "To musí být zlý sen. Válka... válka mezi planetami je naprosto nemožná. I kdyby přišli sem, vůbec by se to nevyplatilo."

"Už jsou tady, profesore," řekl Becker téměř mírně.

"Ale to je šílenství," zamumlal Soerensen. Charity cítila, že je blízko zhroucení. "Civilizace, která je natolik pokročilá, aby dokázala navštěvovat jiné světy, nemůže..."

"Dobývat?" Niles si odfrkl. "To samosebou ne. Musí být eticky na mnohem vyšší úrovni než my, že? Myslím, že něco podobného si mysleli i Indiáni ještě před dvěma stovkami let. A víte co, profesore?

Neměli pravdu!"

Soerensen se pobouřeně zvedl, ale očekávaný protest se nedostavil.

Jen se podíval na Nilese, pak zase pohlédl stranou a zapálil si další cigaretu, ačkoliv první ležela ještě zpola nedokouřená v popelníku.

"To všechno přece vůbec nedává smysl?" řekl najednou Landers.

S výjimkou Terhovena byl doposud ze všech nejzamlklejší. Charity skutečně téměř zapomněla, že tady vůbec

je. Teď se díval střídavě na Beckera a Soerensena.

"Zatraceně, všichni přece víme, jak to uvnitř té takzvané kosmické lodi vypadá. Ta věc je přece primitivnější, než bychom ji postavili my."

"No a?" zeptal se Becker.

"Kde by se tam vzal ten... ten vysílač hmoty, nebo co je to?

Prostě to tam nesedí."

"Tady nesedí spousta věcí," potvrdil Becker. "Ale tím ať se zabývají vědci, že? Dříve či později najdeme nějaké vysvětlení."

"Pokud nám k tomu dají čas."

Becker ostře pohlédl na Charity. "Nejste tady, kapitáne, abyste šířila pesimismus," řekl. "Situace je vážná, ale my si s ní poradíme, nemějte obavy. Je to pouhá loď, a vůbec nezáleží na tom, jak je velká.

A je docela jedno, kolik obřích brouků z ní vyleze. Pokud bude třeba, vyhodíme je do vzduchu."

Ano, pomyslela si Charity, přesně to byla odpověď, kterou od Beckera očekávala. A tak trochu dokonce doufala, že bude mít pravdu, že pokud to bude třeba, skutečně to budou moci udělat. Jenže si tím nebyla tak jistá.

"To zní, jako byste na to čekal, Beckere!" řekl Soerensen pobouřeně.

Becker zachoval klid. "Ne," řekl rozvážně. "Ale pokud to chcete vědět, nemám z toho ani za mák strach. Musíme být ovšem připraveni, pokud k tomu dojde."

"Proč jsme zde, plukovníku?" zeptala se Charity dříve, než mohl Soerensen znovu vyjet. "Určitě ne proto, abychom se tady poradili o útoku na vetřelce, že?"

Becker se mírně usmál a hned zase zvážněl.

"Ne, chtěl jsem vám dát příkazy k akci osobně - CONQUEROR a její dvě sesterské lodi budou přeloženy. Preventivně," dodal.

"Přeloženy? Kam?"

"SS nula jedna," odvětil Becker.

Charity to zpola očekávala, ale v duchu se ptala, proč. A otázku nakonec vyslovila i nahlas.

"Protože máme pouze tři bojové lodi, kapitáne," odvětil Becker mrzutě. "A protože bychom byli rádi připraveni na všechny eventuality.

Znáte plán Omega, že?" V jeho hlase se ozvala zcela jasná ironie. Kromě Soerensena se všichni rázem zklidnili. Vědec zmateně zamžoural. "Plán Omega?"

Charity pohlédla tázavě na Beckera a velitel přikývl. "Je to plánovací hra pro nejkrajnější případ," vysvětlila Charity. "Samozřejmě ne pro takový, jaký nastal, ale pro..." - následující slovo záměrně ironicky zdůraznila, za což si vysloužila vzteklý Beckerův pohled -

"... nepravděpodobnou představu, že jednoho dne dojde k třesku mezi námi a kolegy pana Demisova, profesore. Survival Station 01 je nejbezpečnější úkryt této země. Údajně by vydržel i přímý zásah, ačkoliv to nikdo nezkoušel. Plán Omega předpokládá evakuaci vlády Spojených států do tohoto krytu."

"Kosmickou lodí?"

Charity se usmála. "To samozřejmě ne. Ale jsou tam protiatomové hangáry. A možná pak ty tři lodě budeme potřebovat."

"K čemu?"

"Inu, například k tomu, abychom se vydali hledat jinou planetu, pokud by naše stará dobrá Země příliš utrpěla."

"To stačí, kapitáne," řekl podrážděně Becker. A jeho pohled dodal: nemusí se přece dozvědět o všech detailech toho plánu. Plán Omega totiž počítal se spoustou dalších věcí: totiž v nejkrajnějším případě dopravit pomocí tří kosmických lodí vládu na některou z měsíčních základen nebo do některého orbitálního městečka - pokud by ještě existovalo. Ovšem, pomyslela si Charity jedovatě, bylo by možné, že ti hoši tam shora objeví na Zemi místečko, které ještě nebude vybombardováno...

"A... co já s tím?" zeptal se Soerensen zmateně.

Becker se chladně usmál. "Přežít, profesore. Copak nemáte chuť?" Udělal rychlý pohyb rukou, když chtěl Soerensen reagovat.

"Ten rozkaz je osobně od prezidenta, Soerensene. A poradil jsem mu to já. Zatraceně, patříte k pěti nejlepším mozkům na světě - pokud jde o náš problém. Copak si vážně myslíte, že vás předhodíme těm mimozemšťanům k snědku?"

Beckerův slovník se Charity příliš nezamlouval, ale přešla to mlčky a pak se stroze zeptala: "Kdy?"

"Co nejrychleji. Odletíte ještě dnes, prověříme DESTROYER, pak CONQUEROR. ENTERPRISE se ještě opravuje. Ale došlápnu na to. Za pár dní bude schopna letu."

Jen aby pak ještě bylo kam letět, pomyslela si Charity. Ale pro jistotu to raději nahlas nevyslovila.

12. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

Doktoru Tauberovi trvalo téměř půl hodiny, než jí odstranil z pokožky a z vlasů poslední zbytek lepkavé substance a nepočínal si přitom nijak šetrně.

Charity ho znala už několik let a doposud byla vždycky ráda, že se znali spíš soukromě, a ne jako lékař a pacient.

Tauber byl šedovlasý pán asi pětačtyřicetiletý, se silnýma rukama, které by se hodily spíše ke kováři než k lékaři. Byl jistě velmi schopný, ale nepatřil k lékařům, kteří by svou prvotní povinnost spatřovali v tom, aby pacientovi

způsobili co nejméně nepříjemností.

A ani u Charity neudělal výjimku jen proto, že to byla žena.

Roztok, kterým jí omýval zbytky vláken, pálil stejně jako pavučina sama. Několikrát Charity nedokázala potlačit bolestivé zasyknutí a když pak byl doktor konečně hotov a dal jí kývnutím hlavy pokyn, aby vstala a opět se oblékla, vydechla si s takovou úlevou, že doktor jen nevrle stáhl husté obočí.

"Bolí to, co?" zeptal se tak, že Charity nevěděla, jestli to myslí ironicky nebo vážně.

Zmohla se na nucený úsměv, opatrně vstala z koženého lehátka, sehnula se pro šaty, ale pohyb nedokončila. Černé rifle i tričko byly již několik týdnů zralé právě tak pro popelnici.

Tauber ukázal kývnutím hlavy k bílé zástěně, která stála na druhé straně lehátka. "Za ní máte připravenou čistou uniformu," řekl.

"Nevím, jestli vám bude dobře a asi i výložky budou špatné. Ale to," usmál se, "už teď asi nehraje tak důležitou roli."

Ostře ji sledoval, když obešla lehátko a pak se za ní vydal. "Až si promluvíte s Beckerem, rád bych vás ještě viděl, kapitáne," řekl.

"Ta rána na vaší noze se mi nějak nelíbí."

Charity našpulila rty. "Mně také ne," řekla. "Ale celkem to jde." Skutečně to zranění během posledních tří dnů prakticky necítila.

Teprve teď, když se o tom Tauber zmínil, pocítila zase v pravém stehně jemné škubání. Ale bylo to spíše na obtíž, než že by to bolelo.

Rychle, než měl Tauber možnost prohlédnout si ji důkladněji a případně najít ještě další zranění, vklouzla do bojového overalu a vytáhla zip nahoru. Tauber měl pravdu, byl minimálně o tři čísla větší a měl hodnostní označení fregatního kapitána amerického námořnictva.

Čertví, jak se sem dolů tahle uniforma dostala. Zapnula si opasek, sepnula palubní počítač a stiskla kontrolní tlačítko. Asi půl tuctu kontrolek se rozblikalo uklidňující zelenou barvou.

"Je to v pořádku," řekl Tauber, který ji zvědavě sledoval. "A pokud vás to uklidní, kapitáne - ten, komu ta kombinéza patřila, v ní nezemřel, ale..."

"Nechte toho," přerušila ho Charity chvatně. "Ani to nechci vědět."

Tauber se usmál, vytáhl z náprsní kapsy pláště pomačkanou krabičku cigaret a nabídl jí. Charity zavrtěla hlavou.

"Máte strach z rakoviny plic?" zeptal se Tauber, zatímco si sám vytáhl cigaretu a zapálil si ji levným jednorázovým zapalovačem.

"Nemyslím si, že někdo z nás bude žít tak dlouho, aby takovou nemoc dostal."

"Neměl byste spíš šířit optimismus, doktore?" zeptala se Charity.

Tauber pokrčil rameny a vyfoukl kouř směrem k ní.

Charity na chvíli zaváhala, pak natáhla ruku, vzala si krabičku cigaret z Tauberovy náprsní kapsy a přece jen si zapálila. Po prvním vtáhnutí kouře se rozkašlala. Kouřit vlastně přestala před třemi lety.

Ale možná přišla vhodná chvíle, aby s tím zase začala.

"Je to tak zlé?"

"Horší," řekl Tauber klidně. "Nevím, co vám řekne, ale ať to bude cokoliv, nevěřte mu. Zbývá nám maximálně pár týdnů. Pokud se mezitím nedostanou sem dolů a nezabijí nás."

Charity si vzpoměla na dvousettunové pancéřové dveře, na elektronicky řízené laserové baterie a bariéry jedovatého plynu, jenže nic z toho neubralo ani za mák znepokojivé naléhavosti Tauberových slov.

"Lidi umírají," pokračoval Tauber, když neodpověděla. "Ještě to není vidět, ale umírají. Mnoho z nich je nemocných a ještě více raněných." Odklepal popel na zem a díval se na drobný žhavý kousek, který odpadl od cigarety a v půli cesty k podlaze zhasl jako miniaturní meteorit. "A co je ještě horší, už nechtějí dál. Za poslední dva týdny jsme tu měli devatenáct sebevražd."

Nic z toho Charity nepřekvapovalo. Její učitelé jí i kolegům vždycky vštěpovali do hlavy, že po plném zásahu krytu je nebezpečím číslo dva ponorková nemoc.

"Byla jste venku," řekl Tauber náhle. "Jak to vypadá?"

Charity zhluboka potáhla z cigarety a na chvíli vychutnávala pocit závrati, který v ní vyvolával nikotin, na nějž nebyla zvyklá.

"Chcete to vážně vědět, doktore?"

"Ne," řekl Tauber. "Ale přesto mi to řekněte. Co je s New Yorkem?" Teprve teď jí došlo, kam doktor celou dobu míří - on sám pocházel z New Yorku. Žila tam jeho žena, jeho děti a vůbec celá jeho rodina. Pokud ještě žila. Neodpověděla.

Tauber se trpce usmál. "Chápu," řekl. "Ale můžete mi klidně říci pravdu, Charity. Obstál jsem v tom zatraceném testu stejně jako vy. Jinak bych nebyl tady, víte?"

"Samozřejmě," odpověděla Charity. "Ale... já nevím. Město bylo napadeno, ale to ještě neznamená, že vaše rodina musí být mrtvá.

Byla spousta těch, co přežili. Mnoha z nich se podařilo utéci, ještě než to začalo."

"Možná mám právě z tohohle strach," zamumlal Tauber tak tiše, že si nebyla jistá, zda ta slova patří jí. Nezareagovala na ně, ale udělala to, co měla udělat už před pěti minutami - zamáčkla cigaretu v popelníku, vstala a otočila se ke dveřím.

"Musím jít, doktore. Becker na mě čeká."

Tauber se díval za ni, kamsi do prázdna. Vypadalo to, že ta slova vůbec neslyšel. Charity se rázně otočila a co nejrychleji odešla z malé místnůstky.

Před dveřmi ji očekával poručík Stone a dva další vojáci. Využili čas k tomu, že svlékli stříbřitě lesklé skafandry a vypadali teď jako docela normální mladí vojáci. Možná až příliš mladí na úlohy, které jim byly svěřeny. Jeden z nich kouřil a druhý mluvil se Stoneem. Charity sice nerozuměla o čem, ale tvářili se velmi vážně.

Voják s cigaretou se očividně lekl, když se Charity objevila.

Na chvíli zcela zjevně nevěděl, kam s rukama.

"Odveďte mě k Beckerovi, poručíku," řekla otočená ke Stoneovi.

Prošli podruhé velkou halou, v níž byli ubytováni lidé z Brainsville.

Ve vzduchu bylo takřka hmatatelné napětí.

Pak pochopila. Poprvé, když tudy procházeli, si jí téměř nikdo nevšiml. Teď na ni zíraly desítky párů očí a velmi málo z těch pohledů bylo přívětivých. Ale ani ne nepřátelských... no, jaké vlastně jsou? uvažovala zmateně. Kdyby měla popsat výraz ve tvářích těch lidí, pak by asi zvolila slůvko vyčítavý. A možná i zklamaný.

Ale proč?

Zatímco kráčela mezi Stonem a dvěma dalšími vojáky k výtahu, usilovně přemýšlela, co se změnilo za těch několik minut, kdy byla u Taubera. Bylo to její oblečení? Předtím viděli jen Stonea a jeho dva kolegy, kteří vedli k lékaři cizí, zřejmě raněnou ženu, ženu v civilních šatech.

A teď měla na sobě uniformu.

Ještě než tu myšlenku mohla dovést do konce, dorazili k výtahu a Stone zmáčkl tlačítko do devatenáctého velitelského patra. Dveře se nehlučně zavřely a i jízda proběhla tentokrát jako obvykle - velmi rychle a téměř nepozorovaně, bez sebemenšího otřesu.

Uvažovala, jestli se nemá Stonea zeptat, co se stalo s těmi lidmi v hale, ale pak to neudělala. Pravděpodobně se s nimi vůbec nic nestalo. Měli prostě strach, toť vše.

A měli k tomu přece zatraceně pádný důvod.

29. LISTOPADU 1998 - MINULOST

Ten večer, kdy skutečně začala invaze, se nijak nelišil od předchozích: svět byl už tři dny v jakémsi šoku a od chvíle, co na veřejnost pronikla zpráva o zmizení vědců a vojáků z blízkosti kosmické lodi, se na tom nezměnilo zhola nic. Becker a jeho lidé se pokoušeli o všechno možné, ale utajit se to nedalo. A samozřejmě se stalo to, co předvídaly tisíce profesionálních pesimistů: svět zachvátil chaos. Jenže to byl docela soukromý osud Charity, a ta patřila k několika - snad šťastlivcům - kteří ze všech těch hrozných průvodních jevů invaze, k níž ještě zatím nedošlo, zaregistrovali velmi málo. Jednoduše proto, že byli do celé záležitosti zapleteni až nad hlavu a měli příliš mnoho práce, a neměli tak čas udělat si celkový přehled. Samozřejmě byla informována; na nesčetných místech po celém světě propukla panika, vznikly sekty, rozhořely se válečné konflikty nebo naopak náhle ustaly, počet sebevražd se zvýšil o několik tisíc procent. A i kdyby se kosmická loď okamžitě zvedla a zmizela opět ve vesmíru, bylo by možno napáchané škody už nyní porovnat s přímým útokem.

Ale cizí vetřelci nezmizí. Charity to cítila. Pocítila to už v první chvíli, když se ocitla tam nahoře uvnitř té obrovské prázdné lodi a spatřila onen gigantický blok. A cítil to i Soerensen a všichni to mohli číst v jejich pohledech. Ať už ty cizí bytosti zamýšlely cokoliv, nic ještě ani pořádně nezačalo.

Vstala, vypnula televizor, který opět ukazoval satelitní záběry kosmické lodě - obrázek se za posledních dvanáct týdnů nezměnil - a vyšla na balkon. Město pod ní leželo tiché a téměř temné. Bylo citelně chladno, zejména tady nahoře, v patnáctém patře. New York vypadal jako po vymření. Po asfaltu se ploužilo jen několik aut, světelné reklamy a noční osvětlení administrativních mrakodrapů byly vypnuty.

Pořád ještě platily zákony výjimečného stavu a kupodivu se dodržovaly.

Charity se v duchu ptala, jak dlouho bude ještě pokračovat takovýto život desetimilionové metropole, než se všechno zhroutí. Pokud tento stav obležení, jež město dobrovolně přijalo, potrvá ještě dlouho, nemusí mimozemšťané ani přijít.

Povzdychla si, vyprázdnila sklenku Martini - třetí toho večera, takže i poslední, kterou si sama povolila - a pohlédla na hodinky. Bylo něco po desáté. Mike před půlhodinou sešel dolů, aby někde sehnal hamburgery, a už měl být vlastně dávno zpátky. Dělala si o něj starosti.

Město už nebylo bezpečné. Každé třetí auto, které bylo na ulici, mělo skvrnitý zelený nátěr Národní gardy.

Chvíli se vážně zabývala myšlenkou, že podrží nataženou ruku se sklenkou Martini přes okraj balkonu a pak ji upustí dolů. Jenže pak to přece jen neudělala. Zamířila pohledem nahoru a prohlížela si hvězdnou oblohu. Bylo chladno, ale jako spousta listopadových nocí, byla i tato zvlášť studená. Nad ní se třpytily tisíce hvězd. Všechno vypadalo tak mírumilovně. Tak klidně, jako by tam nahoře byla jen nekonečná prázdnota, jako by tam nebylo nic, co by sem jednoho dne mohlo přilétnout a...

Ano, co a? pomyslela si. Připravují skutečně útok? A pokud ano, proč? Tolik otázek, na něž pravděpodobně nikdy nenajdou odpověď.

Otřásla se chladem. Otočila se a vrátila se do bytu. Dveře na balkon nezavřela, ačkoliv listopadový chlad táhl pokojem dál. Stále častěji měla v poslední době pocit, že se v uzavřené místnosti udusí.

Zamířila k polici, vzala si odtamtud knihu a pokoušela se do ní začíst, aniž by se jen letmo podívala na její titul. Po chvíli si uvědomila, že se už pět minut dívá na jednu a tutéž stránku, a tak knihu zase odložila. Zatraceně, vždyť ona je taky jenom člověk a má právo cítit strach. Možná dokonce i trochu víc než ostatní lidé prostě proto, že věděla trochu víc než drtivá většina ostatních. Například to, že se nevrátil nikdo z lidí, které oni i Rusové za uplynulé tři měsíce poslali

na severní pól. Nebo například, že pár Beckerových kolegů se právě v té chvíli chystalo sestrojit vodíkovou pumu s primitivní nárazovou roznětkou, kterou chtěli v krajním případě svrhnout z oběžné dráhy na kosmickou loď. Charity pochybovala, že by tenhle plán měl byť jen sebemenší naději na úspěch. Ať už byli ti mimozemšťané, trčící na severním pólu a už jen svou pouhou přítomností nahánějící hrůzu celé planetě, čímkoliv - hloupí rozhodně nebyli.

Mrštila knihou do kouta, opět vstala a začala neklidně přecházet po pokoji. Nečinnost, k níž byla v uplynulých dvou dnech odsouzena, ji přiváděla k zuřivosti. Po třech měsících neustálého vypětí se těšila na několik dnů klidu, ale ukázalo se, že ten klid není odpočinkem, nýbrž válkou nervů. Připadala si jako někdo, kdo sedí na elektrickém křesle a čeká, že se zmáčkne knoflík. Už dvanáct týdnů. Kromě toho měla hlad. Kde k čertu vězí Mike s těmi zatracenými hamburgery?

Musela čekat ještě celých deset minut, než zaslechla cvaknout dveře výtahu a pak Mikovy rychlé kroky - až znepokojivě rychlé, pomyslela si. Byla u dveří o vteřinku dřív, než Mike stiskl tlačítko zvonku.

A hned věděla, že se něco stalo. Byl bledý. Rychle oddychoval, jako by těch patnáct pater vyběhl a nejel výtahem.

"Co se stalo?" zeptala se.

Mike na její otázku neodpověděl, Proběhl kolem ní do obývacího pokoje. Rychle zapnul televizor a divoce gestikuloval, aby šla za ním. "Zatraceně, co se děje?" zeptala se ještě jednou.

"Něco se děje u té lodi," vpadl jí do řeči. "K čertu, proč si to nenechala zapnuté, jak jsem ti říkal?"

Charity neodpověděla, protože v té chvíli se rozzářila obrazovka a opět se objevil důvěrně známý záběr kosmické lodi, přenášený satelitem, který byl zaparkován ve výšce tří set padesáti mil nad severním pólem.

Tedy vlastně - nebyl to onen známý obrázek. Změnil se. Chvíli trvalo, než Charity napadlo, co to je. Pak se vyděsila.

Cosi z lodi lezlo - přesněji řečeno pět set dvanáct neznámých objektů, protože přesně tolik otvorů bylo vyraženo do povrchu ohromné ocelové desky. A v každé z těch děr se teď objevila stříbrná kruhová deska. Pokud ty díry - jak Charity věděla - mají průměr pět metrů, pak ty objekty musely měřit asi tři metry. Pomalu vystupovaly, milimetr po milimetru, tak to vypadalo na malé obrazovce, ale ve skutečnosti lezly jistě úžasnou rychlostí. Charity neviděla ani plameny trysek, ani žádný jiný druh pohonu. Ty desky prostě vzlétly do výše, jako by pro ně žádná přitažlivost neexistovala. Tolik tedy k tématu primitivní technika, pomyslela si.

"Bože můj, myslím, že to začíná," zamumlal Mike. "Co je to?"

Z televizní obrazovky se ozval hlas komentátora, který zcela zbytečně líčil to, co miliardy lidí sledovaly živě na obrazovkách. Charity ho vůbec neposlouchala. Stejně jako Mike přistoupila k televizoru blíž, jako by tím mohla pozorovat ještě větší detaily.

Malá flotila stříbřitě zbarvených létajících desek pomalu stoupala výš, přičemž desky se vzdalovaly jednak od lodi, ale i od sebe navzájem, takže záhy vytvořily nad korábem obrovitou a stále se zvětšující polokouli.

"Je to tady," řekl Mike ještě jednou.

Měl pravdu. Šlo to velice rychle a bez jakéhokoliv varování; ve vteřině se pozvolné klouzání malých stříbřitých mincí změnilo v prudký let vzhůru. Uspořádaná formace se rozptýlila jako při němé explozi - desky se rozlétly do všech světových stran a pak - pak se obraz ztratil. Obrazovka potemněla.

Mike zasténal. "Tak, a je to," zašeptal. "Sejmuli satelit." Aniž by ztratili další slovo, otočili se a oblékli si uniformy. Ani ne za dvě minuty odešli z bytu. Těm hochům v Pentagonu muselo pořádně přeskočit, pomyslela si Charity, když pustili tyhle záběry do televize živě.

Venku na chodbách bylo boží dopuštění. Všude bylo plno lidí a křiku, ale panika ještě naplno nepropukla. Lidé ještě zřejmě docela nepochopili, co to vlastně viděli. A Charity neměla zrovna chuť být zde v domě, až jim to dojde.

Dotkla se Mikovy paže a ukázala na šachtu se schodištěm.

"Pojď, než bude plno i tam."

Vyběhli, ale nebyli první, kteří přišli na tuto myšlenku. Tlustý pán, který za sebou vlekl obrovitý kufr a neméně tlustou paní, zablokoval schodiště a z hloubky šachty se ozývaly výkřiky.

"Jsou tady!" sípal tlouštík. "Bože, stůj při nás, jsou tady. Všechny nás zabijí."

Možná máš dokonce pravdu, pomyslela si Charity chmurně.

Přesto se donutila k úsměvu, ustoupila o půl kroku a počkala, až se tlouštík kolem ní protáhne a uvolní schodiště.

Jenže toho to ani nenapadlo. Naopak se zastavil a zíral na Mika.

"Vy... jste vojáci." řekl a ukázal na jejich uniformy. "Odstřelíte je, co? Přece je zaženete, ne?" Upustil kufr a natáhl ruku k Charity.

Mike prudce chytil Charity za paži, odstrčil tlouštíka stranou a vlekl ji za sebou.

Výkřiky ze schodiště byly stále hlasitější. Kdesi třeskl výstřel.

Pustil ji, až když doběhli na střechu a zabouchli za sebou protipožární dveře. Charity vztekle o krok ustoupila a nasupeně na něj pohlédla.

"Bylo to zapotřebí?" zeptala se zostra. "K čertu, vždyť ten chudák byl jen..."

"Trochu vylekaný," přerušil ji drsně Mike. "Že ano? Stejně jako deset milionů ostatních lidí v tomhle městě." Vzteklým gestem ukázal k obloze. "Co jsi chtěla udělat? Vzít ho s sebou? Helikoptéra bohužel není dost veliká, aby pobrala deset milionů cestujících."

Charity na něj hleděla, ale pochybovala, že Mike tuší, co se v té chvíli odehrává v její hlavě. Je to tady, pomyslela si jako omámená.

Od televizního přenosu neuplynulo ještě ani pět minut, ale už se to rozjelo. Dokonce i muži jako Mike se začali měnit.

Otřásla se. Pak se otočila a přistoupila k okraji střechy. Pohlédla dolů.

Na ulicích se objevilo více aut, ale pořád ještě vládl relativní klid. Jenže to tak dlouho nezůstane. Za několik minut vypukne tam dole peklo. Žádný z těch bláznů, kteří naskočili do aut a pokoušeli se vyjet z města, se nedostane ani k mostu.

Podívala se nahoru - kde jen je vrtulník? - a najednou si musela přiznat, že ani ona se necítí jinak. I ona měla obrovskou touhu dostat se odtud. Jistě, byla to její povinnost - plán pro případ, který teď nastal, byl vypracován přesně na vteřiny, ale to neměnilo nic na skutečnosti, že pocítila ohromnou úlevu při pomyšlení, že za pár okamžiků nastoupí do helikoptéry a dostane se z tohoto pekla, v něž se město promění.

Mikova paže ukázala šikmo nahoru. Charity se podívala tím směrem. Malý světelný bod, na nějž Mike ukazoval, se zvětšoval a strašlivou rychlostí se přibližoval. Do hučení větru a výkřiků vycházejících z domu se mísilo vysoké kolísavé vytí. Helikoptéra. Přiletěla přesně. Beckerův vojenský aparát se zřejmě rozjel s přesností obrovitého, pečlivě udržovaného stroje. To pomyšlení ovšem Charity nijak zvlášť neuklidnilo. Měla naprosto konkrétní pocit, že brzy se do soukolí Beckerovy ničivé mašinérie dostane spousta písku.

Když vyjící helikoptéra dosedla, ustoupili z přistávací plošiny.

Pohyby vrtulníku nebyly nijak precizní - pilot se ani nezdržoval tím, aby dům obletěl a přesvědčil se, zda je přistávací plošina bezpečná a zda je možno s jistotou dosednout. Místo toho se vrhl z oblohy střemhlav.

V otevřených dveřích se objevila jakási postava a čísi ruka na ně netrpělivě mávala. Mike a Charity se přikrčili, doběhli k vrtulníku a naskočili do něj.

Stroj se zvedl, sotva nastoupili.

Když se helikoptéra chystala k přistání na uzavřeném areálu letiště La Guardia, dalo se do deště. Klesli tak rychle a tak hluboko, že Charity měla najednou strach, že se otřou o střechy mrakodrapů, nad nimiž prolétali. Helikoptéra za sebou musela zanechat pás prasklých okenních tabulek a zalehlých ušních bubínků.

Let samotný trval jen několik minut, ale téměř čtvrt hodiny kroužili nad letištěm, než pilot dostal povolení k přistání. Pak přistáli velmi tvrdě a jen několik desítek kroků od letištní budovy, která se změnila v provizorní velitelskou centrálu.

Když vyskočili z helikoptéry, pochopili důvod onoho čekání - letištní plocha byla plná strojů - helikoptér, stíhaček, malých motorových sportovních letounů a mohutných transportérů, jejichž baňaté trupy se v noci rýsovaly jako těla obrovitých velryb. A přilétaly stále další. Každý pilot v dosahu letiště zřejmě dostal příkaz změnit kurz a zamířit na La Guardia. Ve vzdálenosti několika mil se nad přistávací plochou táhla rovná dvojitá čára z bílého světla: narychlo zřízený plot z ostnatého drátu, jímž Národní garda oddělila letiště na dvě nestejné poloviny. Nocí se míhala malá světla reflektorů aut a právě když Charity a Mike vcházeli za svým průvodcem do letištní budovy, zvedla se z plochy asi desítka malých helikoptér a hloubkovým letem klouzala směrem k plotu. Muži, malí jako cínoví vojáčci se už dávno rozestavěli kolem plotu. Charity si plna roztrpčení uvědomila, že velitel jednotky počítá zcela zjevně s útokem - s útokem civilního obyvatelstva a nikoliv mimozemšťanů. Bože můj, co se to s nimi jenom děje? Zničí se navzájem, ještě než je vůbec vetřelci napadnou!

Letištní hala byla přeplněná - přímo praskala ve švech, kolik v ní bylo šedých a modrých uniforem. Stovky hlasů vykřikovaly stovky rozkazů a celý tucet tlampačů se pokoušel vzájemně se překřičet. Z obrovské videostěny pod stropem oznamoval hlasatel s vážnou tváří nejnovější špatné zprávy, které zanikaly v chaotické změti hlasů.

Jejich veliteli se podařil husarský kousek - protlačil nakonec ji i Mika tím chaosem celkem bez problémů. Dorazili k výtahu, před jehož zavřenými dveřmi drželi stráž dva muži z Národní gardy se zarputilým výrazem v obličeji a se samopaly výhružně namířenými před sebe.

Když jim jejich průvodce ukázal průkaz a chvíli ho podržel ve výšce, muži ustoupili stranou. Vzápětí se jako zásahem neviditelné ruky rozevřely dveře výtahu a všichni tři vstoupili do kabiny, která je rychle a bez zastavení vyvezla do výšky.

Jejich cílem byla skleněná kupole řídící věže. I zde nahoře vládl větší nával než obvykle, ale nebylo tady alespoň tak těsno, že byste se báli udělat krok bez toho, abyste šlápli někomu na nohu nebo mu vrazili loket do žeber. U zeleně zářících obrazovek radarů seděli vojáci. Muž, který stál se zkříženýma rukama před panoramatickým oknem a sledoval přistávací dráhu, měl uniformu brigádního generála.

Ale jinak - pomyslela si Charity - byl ten pohled absurdně normální.

Necítila zhola nic z hrůzy, která panovala dole v hale. Všechny hovory, které zde zaslechla, byly velmi tiché.

Muž u okna se otočil, když k němu přistoupili na tři kroky.

Charity ho neznala, ale jeho pohled jí napovídal, že on zná ji - samozřejmě.

Chtěla zasalutovat, ale generál jen mávl rukou. "Nechte těch nesmyslů, kapitáne Lairdová," řekl. "Jsem generál Hardwell. Vítejte u nás." Jeho hlas zněl chladně a ne zrovna sympaticky, ale generál se usmál. Kdesi venku nad letištěm se rozječela siréna, pak se k ní přidala druhá a třetí.

Charity se naprosto automaticky podívala na západ - k městu.

Světla New Yorku pořád ještě zářila do tmy. Ten pohled se ani v nejmenším nelišil od toho, který skýtala už půl století. Při troše fantazie, napadlo ji, by si člověk mohl namluvit, že se vlastně vůbec nic neděje. "Nějaké novinky?" zeptal se Mike vedle ní.

Generál téměř nepatrně zavrtěl hlavou. "Ne. Nevíme tady nic víc než vy. Viděla jste ten přenos?"

"Ano," řekla Charity temně. "Který idiot přišel na nápad vysílat ty záběry živě? Ksakru, vždyť by stačilo časové zpoždění deseti vteřin, aby nevypukla tahle panika..."

Nepokračovala dál, když si uvědomila, že muž, jemuž dělá výčitky, za to může stejně málo jako ona sama. Omluvně se usmála.

"Promiňte."

Hardwell mávl rukou. "To je v pořádku. Jsme všichni trochu nervózní, že?" Také se usmál, chvíli se upřeně zadíval kamsi za ni do prázdna a pak náhle velmi zvážněl.

"Vy jste na té lodi byla," řekl. "Myslíte si, že tam jsou... bomby?"

Bomby? Charity na něj vyjeveně pohlédla. Trvalo snad deset vteřin, než pochopila, co má vlastně na mysli.

Bylo to jako druhý, dodatečný šok. Při tom všem, co cítila a co si myslela během posledních dvaceti vteřin - myšlenka, že by ty objekty, které kosmická loď vychrlila, mohly být bomby, ji vůbec nenapadla.

A přitom to bylo tak jasné! Chvatně zavrtěla hlavou.

"To sotva," řekla. "Nezdá se vám, že by to nemělo ani moc smysl?" Ale, pomyslela si, pro všechno na světě, copak ta zatracená loď a to, co se v minulých měsících odehrálo, mělo smysl? Přesto dodala:

"Nedovedu si to představit. Kdyby nás chtěli bombardovat, mohli to udělat mnohem jednodušeji, že?"

To vysvětlení znělo jí samotné trochu chabě, ale Hardwell se s ním zřejmě spokojil - jednak, pomyslela si, protože to bylo přesně to, co chtěl slyšet, a jednak, protože to byla ona, kdo to řekl. Její slova měla váhu, protože Charity patřila k těm několika málo lidem, kteří byli na palubě oné lodi.

"To proto jste přebudovali letiště v pevnost?" zeptal se Mike.

Hardwell se vyhnul jeho pohledu. "Vše připravujeme k evakuaci," řekl po chvíli, aniž by odpověděl na Mikovu otázku. "Ačkoliv nevím, jak dlouho se nám podaří je zadržet."

"Je?"

Hardwell pokynul vzteklým pohybem hlavy k osvětlenému New Yorku. "Těch deset milionů mužů a žen, kteří budou chtít z města," odpověděl. "Zatraceně, copak jste tak naivní, nebo to jen předstíráte, poručíku?"

Mike udělal jedinou rozumnou věc, kterou v té chvíli udělat mohl - ignoroval Hardwellův podrážděný tón a bez dalších okolků přešel k důvodu jejich příchodu. "Je stroj připraven ke startu?" Hardwell přikývl a hned nato zavrtěl hlavou. "Stroj ano," řekl. "Ale posádka ještě ne. Mám rozkaz, abych vás zadržel zde, dokud nebude vaše posádka kompletní. Ve třech stíhačkách vás pak dopraví na Jeffersonovu leteckou základnu."

"Kdo ještě chybí?" zeptal se Mike.

"Všichni," odpověděl Hardwell podrážděně. "Vy a kapitán Lairdová jste byli první. Poručík Niles za okamžik dorazí helikoptérou.

Je už na cestě sem. Ostatní... Může to trvat celé hodiny."

Kdosi se dotkl jeho ramene a podal mu malý lístek se vzkazem.

Hardwell ho letmo přečetl, svraštil čelo a zastrčil si ho do kapsy saka. Velmi se snažil, aby na sobě nedal znát, co skutečně cítí, ale vypadal zdrceně.

"Špatné zprávy?" zeptala se Charity.

Hardwell zaváhal. Pak přikývl. "Ano. Ale ne takové, které by se vás týkaly. Já..." Opět ho přerušil jistý asistent, který se však tentokrát neobrátil k němu, ale na Charity. "Kapitán Lairdová?" Charity přikývla.

"Naléhavý hovor. Pro vás. Támhle na stanovišti operátora."

Muž ukázal na úzké otevřené dveře na protějším konci místnosti. Pracoviště tonulo v modrém pološeru zapnuté obrazovky videa.

Mike a Charity se vydali za mladým vojákem, zatímco Hardwell diskrétně zůstal stát a alespoň je zbavil trapné situace, kdy by mu museli zabouchnout dveře před nosem. Místnůstka byla velmi malá a její vnitřek se skládal vlastně pouze z mohutné konzoly počítačů podél všech čtyř stěn, na níž byly umístěny tucty obrazovek.

Momentálně byla ale zapnuta jedna jediná. Seděl před ní mladý muž, který však opustil místnost okamžitě, když poznal Charity.

Počkala, až za sebou Mike zavře dveře, svalila se na ještě vyhřátou židli, a pak zaťukala na malé klávesnici pod obrazovkou svůj identifikační kód. Nápis PŘÍSNĚ TAJNÉ - POUZE PRO OPRÁVNĚNÉ OSOBY zmizel a objevila se tvář plukovníka Beckera, trojrozměrná a v barvě a tak ustaraná, jak ji Charity předtím ještě nikdy nezažila.

"Plukovníku?"

"Kapitáne Lairdová - díky Bohu, už jste tady. Ten idiot, s nímž jsem právě mluvil, mi nedokázal ani říct, jestli..." Náhle se zarazil, udělal rozzlobené gesto a zhluboka se nadechl. "Kde jsou ostatní?"

"Mike... poručík Wollthorpe," opravila se chvatně, "je vedle mne. Poručík Niles dorazí za několik minut. Ostatní... Hardwell říkal, že to může trvat i hodiny."

"Zatraceně." Becker se zašklebil. "Odstartujte s tím krámem i ve třech?"

"S ENTERPRISE?" Charity rozhodně zavrtěla hlavou. "Vyloučeno," řekla tónem, z něhož - jak doufala - Becker pochopil, že byl definitivní. "Ve třech bychom snad dokázali odstartovat, ale rozhodně ne přistát. Ne v té vaší krysí díře."

"Hodina." Becker ignoroval označení, které Charity použila pro kryt. "A nejméně dvě další, než budete v Jeffersonu. Zatraceně, nemáme tolik času!"

"Jenže ho potřebujeme. ENTERPRISE je raketoplán, plukovníku, a ne žádný kluzák. Bylo už dost riskantní, když se k vám dopravovaly ty dvě lodi. Kdybych se pokusila s polovinou posádky namířit s lodí do toho vašeho hangáru, udělala bych do hory náramnou díru - chcete snad tohle?"

Becker se na ni zachmuřeně zadíval a mlčel.

"Co se stalo?" zeptal se Mike, který se jí zvědavě naklonil přes rameno. "Ty létající desky..."

"Bomby," řekl Becker. "Jsou to prachsprosté vodíkové bomby!"

Charity se na chvíli zastavilo srdce.

"Co... jste to řekl?" vykoktala.

Becker upřeně hleděl na jakýsi bod vedle kamery. Tvář měl jako z kamene, ale v očích mu plálo cosi, co ještě prohloubilo Charitin strach. "Dvě naše stíhačky se pokoušely jednu z těch věcí sestřelit," řekl. "Podařilo se jim to, kapitáne. Výsledkem byl atomový výbuch, naštěstí daleko nad mořem. Nevíme ještě nic přesného, ale naši hoši to odhadují na nejméně padesát megatun." Jeho pohled se opět vrátil ke kameře. Jiskření v něm však trvalo dál. "Chápeš už teď, proč nemáme mnoho..." "Bomby?" zamumlala Charity. "Ale to je přes... pět set!"

"Pět set dvanáct," řekl Becker. "Nebo přesněji pět set jedenáct."

"Ale to přece vůbec nedává smysl!" zašeptal Mike. Obličej měl popelavý. Hlas se mu chvěl a zněl jako hlas starce. "Proč by měli..."

"To nevím," přerušil ho Becker. "Zatraceně, vždyť nikdo neví, proč a do které naše stíhačky naletí."

"A co obranné rakety?" Mike teď skutečně zasténal. "Satelity SDI a laserová dě..."

"Co navrhujete, poručíku?" přerušil ho Becker. "Abychom je jeden po druhém sestřelili?"

Mike už neodpověděl a i Charity mlčela dlouhé, nekonečné vteřiny, během nichž zírala na videozáznam, aniž by ho skutečně vnímala.

Zmocňoval se jí pocit šílené bezmocnosti. Najednou pochopila, že jsou bezbranní, že jim nepomůže ani celý šílený vojenský aparát.

Alespoň ne proti této hrozbě. I kdyby se jim to podařilo - i kdyby Becker a jeho muži dokázali zázraky a nějak se jim podařilo ty zhoubné mimozemšťany zlikvidovat, než se vrhnou na pět set největších měst světa - Charity se zdráhala v duchu vůbec domyslet, co by to znamenalo, kdyby v atmosféře zeměkoule explodovalo současně pět set vodíkových bomb.

"Co... teď dělají?" zeptala se. Téměř užasla, že slyší svůj vlastní hlas. Becker se zadíval na něco, co bylo mimo záběr kamery a pak odpověděl. "Stoupají," řekl. "A pak vytvářejí cosi jako štít nad celou zeměkoulí. Jak to vypadá, ve výšce padesáti až šedesát mil. Pokud si uchovají rychlost, máme ještě půl druhé hodiny. A pak to zřejmě vypukne." Bylo to naprosto bláznivé, ale na několik vteřin si Charity nepřála nic jiného, než aby měl Becker pravdu, že za půl druhé hodiny se na všech obrazovkách světa objeví nějaká odporná hmyzí hlava a řekne, že mimozemšťané obsadili celý svět a že budou klást nějaké absurdní požadavky, protože alternativa k tomu byla příliš úděsná, než aby na ni bylo byť jen možné pomyslet.

"Poslyšte, Lairdová," řekl náhle Becker. "Máme ještě pětadevadesát minut, možná víc. Počkáte, až bude vaše osádka kompletní a pak přijedete sem."

"A loď?"

"Zapomeňte na ENTERPRISE," řekl Becker. "Máme tady na základně dvě lodě, ale ty nám jsou zatraceně málo platné, když tady nebude nikdo, kdo s nimi dokáže letět."

Vypnul dříve, než mohla Charity položit jakoukoliv otázku.

Ale trvalo ještě hodně dlouho, než se zvedla z křesla a opět vyšla ven.

Byla si - nehledě na všemožné kódy a bezpečnostní opatření - docela jistá, že Hardwell neodposlouchával, ale pravděpodobně nebyli s Mikem tak dobří herci, jak se doposud domnívali, protože generál na ně jen mlčky hleděl. Když se pak otočil a opět se vrátil na své pozorovací stanoviště před panoramatickou obrazovkou, měla Charity pocit, že před sebou vidí zlomeného člověka.

Ona sama necítila nic. Pouze nesmírnou prázdnotu. Často se v duchu ptala, co asi bude cítit, až jednou přijde zánik světa - buď skutečný konec světa tak jako nyní, nebo konec jejího soukromého kosmu, smrt, která pro ni znamenala v konečném důsledku totéž.

V hlavě se jí usídlila dosti absurdní myšlenka a nedala se zapudit, byť se o to Charity pokoušela sebevíc. Alespoň to bude všechno velice rychlé. Pokud vetřelci skutečně svrhnou bomby, pak bude bezpochyby jedním z cílů i New York - a oni byli dostatečně blízko centru, aby explozi takovéto síly zaregistrovali pouze jako rychlý a velmi ostrý záblesk, a možná ani to ne.

Najednou jí ta situace připadala skoro legrační. Kolem ní běžel život - téměř normálně - dál. Stanoviště bylo plné pípání a bzučení počítačů a přitlumených hlasů mužů, kteří je obsluhovali, venku na přistávací ploše startovaly a přistávaly nepřetržitě stroje. Viděla kolem sebe přeběhnout jakéhosi mladíka, který se na ni letmo usmál a docela mechanicky jeho pozdrav opětovala. Stála těsně vedle Mika, ale vůbec necítila potřebu chytit ho za ruku nebo ho políbit - žádná velká gesta.

Nic. Čekali, to bylo všechno.

Hardwell ukázal na malý světelný bod, který se k letišti blížil od východu. "Stroj s vašimi kolegy," řekl.

Charity přikývla, ale nemohla odpovědět. Pro tuto chvíli na ni dopadla nesmírná tíha. A onen pocit ji opustil, teprve když se za nimi po deseti minutách otevřely dveře výtahu a do velitelské místnosti se vřítil Niles. Na rozdíl od Mika neměl na sobě uniformu, ale kostkovanou modrou flanelovou košili a k ní naprosto nevhodné bermudy. Vypadal dost podivně, ale nikdo se nesmál. Niles je stroze pozdravil a s tázavým pohledem se obrátil na Mika. "Co se stalo?"

"Vysvětli mu to," řekla Charity. "Ale ne tady." Ukázala na místnost operátora a dívala se pak, jak Mike s Nilesem zmizeli v malé místnůstce a zavřeli za sebou dveře. Velmi bolestně si uvědomila, že není jediná, kdo se za nimi díval a nebylo zapotřebí mít bohatou fantazii, aby pochopila, o čem tak tajemném si ti dva muži ze Space Force budou povídat.

Jak dlouho to ještě budou moci udržet v tajnosti - a především, jak dlouho to budou chtít tajit? Zatraceně, všichni tihle lidé mají právo dozvědět se, že jim zbývá k životu pouhých devadesát minut.

Čas se vlekl. Niles a Mike byli pryč téměř deset minut a Charity doslova cítila, jak nervozita na velitelském

stanovišti narůstala.

Kolem proskleného prostoru se začalo šířit nepříjemné napětí, které bylo téměř cítit jako dotek elektrického pole na pokožce.

Když se Niles vrátil, měl ve tváři kamenný výraz, ale zdálo se, že cítí totéž, co ona - ani v jeho pohledu nebyl strach, nýbrž pouze podivná směs zaraženosti a prázdnoty. Vzpomněla si, že je jako jediný ženatý a že má dítě. Jeho rodina žila v New Yorku.

Podívala se na hodinky. Dvacet z devadesáti minut, o nichž mluvil Becker, uplynulo. A Charity si téměř toužebně přála, aby utekl i zbytek. Horší než všechno, co se mohlo stát, bylo čekání.

"Kolik času ještě máme?" zeptal se čísi hlas za ní. Charity vzhlédla a poznala Hardwellův obličej. Odrážel se ve skle před ní.

Unaveně se usmála.

"Nejsem příliš dobrá herečka, co?" řekla. Teprve poté se otočila a podívala se na Hardwellda zpříma, namísto aby hovořila k jeho odrazu ve skle.

"Kdo by byl v takové situaci?" odvětil Hardwell. "Jak dlouho?"

Charity zaváhala. "Sedmdesát minut," řekla pak. Zatraceně, proč ne? On to stejně věděl. Každý to tady věděl. "Minimálně," dodala.

"Sedmdesát minut," zopakoval Hardwell. Pokusil se usmát, ale nepodařilo se mu to. Konečně ukázal rukou dolů na přistávací plochu.

"Dost času. Kdyby... kdybyste chtěla, nechám vás odletět, kapitáne," řekl zaraženě.

Charity velmi dlouho mlčela. Hardwellova reakce ji zarazila.

Mrzela ji. "To stejně uděláme, generále," řekla nakonec. "Naše rozkazy znějí: zmizet odtud, jakmile bude osádka kompletní. Nevím ovšem," dodala, "jestli ještě bude něco, kam by bylo možné letět."

Několik pobledlých tváří poblíž vzhlédlo a Charity si najednou uvědomila, že mluvila dost nahlas, aby jí všichni rozuměli. Jenže reakce, kterou očekávala, se nedostavila. Muži na ni jen upřeně zírali.

Najednou dostala doslova bláznivý nápad. "Máme ještě místo, generále. Na jednom pasažérovi navíc už nezáleží."

Mike sebou vyděšeně škubl a i Niles se na ni podíval, jako by zapochyboval o jejím zdravém rozumu. Hardwell se jen usmál.

Zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Já zůstanu tady. Máte pravdu, kapitáne - pokud se to opravdu stane, pak vážně nebude kam utéct. Kromě toho nevěřím, že by..."

Charity se nikdy nedozvěděla, čemu generál Hardwell nevěřil.

Stejně jako nikdy nikdo nepochopil, proč se Beckerovy počítače tak osudově zmýlily.

Ale byl to fakt. Sedmdesát minut, které jim údajně ještě zbývaly, se náhle smrsklo na zlomek vteřiny, na dobu, po kterou pět set jedenáct galaktických bomb zůstalo viset nehybně v pozicích, které zaujaly pětasedmdesát mil nad Zemí. Vytvořily dokonale pravidelný vzorec, propočtený do nejmenšího detailu.

Jenže tato geometrická síť bomb o průměru tří metrů existovala v této podobě pouhý zlomek vteřiny.

Vzápětí explodovala.

12. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

Podruhé za krátkou dobu to bylo jako krok do jiného světa, když se před ní a před Stonem otevřely dveře výtahu. Jenže tentokrát to byl svět, který se jí nezamlouval - nikdy ho neměla ráda. Bzučící, tiše nervózní svět vojenské základny, která byla uvedena do stavu nejvyšší pohotovosti. A to i navzdory skutečnosti, že to byl vlastně její svět. Jenže jeden rozdíl tady byl - Charity nikdy neposlouchala na stisknutí tlačítka a na pokyny počítačových stratégů a nikdy se nijak neskrývala s tím, že jimi v podstatě opovrhuje, i když samozřejmě věděla, že jsou potřební.

Vstoupila do Space Force v době, kdy se možnost války dostala do oblasti úvah, s pravděpodobností, jež se nepohybovala příliš napravo od desetinné čárky. Neudělala to ani tak proto, že by ji bavily válečné hry, ale proto, že vojenská kariéra slibovala jistý nádech dobrodružství, i když ono dobrodružství se skládalo z devětadevadesáti procent z drilu a disciplíny a také dlouhé chvíle. Malý zbytek ji ovšem za to všechno bohatě odškodnil. Charity se - podle svého vlastního domnění - narodila o několik set let později. Nežila ráda ve světě, v němž byla nejvíce vzrušujícím zážitkem jízda osmdesátimílovou rychlostí po dálnici a nikdy se nedovedla nadchnout pro sensohry nebo jiné elektronické náhražky. Proto už jedenáct let nosila černou uniformu US-Space Force a pravděpodobně proto byla také ještě naživu.

Bez speciálního výcviku by cestu sem nikdy nebyla zvládla. Pravděpodobně by se ani nedostala z New Yorku.

Charity čekala, až Stone vstoupí do výtahu a zavřou se dveře, pak jedním krokem přestoupila první z ohnivě rudých čar, které vytvářely před výtahem rozlehlý dvojitý půlkruh, na chvíli zavřela oči a modlila se, aby kód na její známce přečkal cestu z New Yorku sem stejně dobře jako ona sama. Ovšem už jen fakt, že se takovou myšlenkou vůbec mohla zabývat, dosvědčoval, že tomu tak bylo - kdyby totiž překročila tyto dvě zdánlivě neškodné čáry s poškozenou identifikační známkou, poznala by už teď, jak se asi cítí kuře v mikrovlnné troubě.

Přesto počkala předepsaných deset vteřin, až se červené světlo před ní změnilo v zelené. Teprve pak se odvážila opět nadechnout a pokračovat v chůzi. Oba hlídkující vojáci, kteří postávali za dvojitou červenou čárou se samopaly ledabyle přehozenými přes rameno, na ni přívětivě kývli. Jeden tiše zahvízdl, když kolem něj Charity prošla, a usmál se. Charity jeho úsměv opětovala a otevřela průhledné dveře z plastu na druhém konci místnosti a vešla do samotné svatyně celé základny.

Byla tady pošesté a pošesté ji ten pohled natolik ohromil, že se na chvíli zarazila.

Dveře vedly k úzkému ochozu, vinoucímu se kolem celé místnosti.

Pod ní byl obrovitý sál, který se uprostřed mírně zvedal, takže křeslo velitele spolu s půlkruhem počítačové sestavy bylo asi o dva metry výš než zbytek místnosti. Ve zdánlivé změti se tady tísnilo množství počítačů, na nichž mrkaly stovky malých i větších monitorů.

Jenže oko odborníka v tom všem docela snadno odhalilo velmi chytře promyšlený řád. Téměř celou protější stěnu zabírala gigantická obrazovka, na níž byla momentálně holograficky barevně zobrazena mapa světa. Mezi všemi těmi počítači, přístrojovými deskami a monitory působilo na půl stovky štábních vojáků v modrých uniformách takřka ztraceně. Celé zařízení nebylo v podstatě ničím jiným než obrovitým počítačem a lidé tam dole - možná s výjimkou Beckera a hrstky důstojníků - byli pouhými pomahači, kteří dělali to, co od nich vyžadovaly počítače. Mohli by stát stejně dobře někde v Hustonu nebo na Wall Street. Jediným - ovšem dosti podstatným - rozdílem oproti počítačům stejného druhu kdekoliv na světě bylo snad to, že tento zatím ještě fungoval.

Tato hala, půl míle pod žulou Rocky Mountains a tak tajná, že dokonce ani mnozí z těch, kdo tady pracovali, přesně nevěděli, kde jsou, byla něčím jako srdcem světa. Pravděpodobně jedním ze dvou srdcí. Podobné zařízení muselo být i v Rusku. Ale to neměnilo nic na skutečnosti, že zde se sbíhaly nitky moci. Od těchto nevinných počítačových pultů, necelých pět metrů pod ní, bylo tedy možno uvést do pohotovosti veškeré útočné systémy armády, bylo možné je odstartovat a řídit. Mozek třetí světové války, který byl vybudován proto, aby nebyl nikdy použit.

U jednoho z pultů pod sebou si všimla Beckera. Hubený, šedivý velitel se nakláněl dopředu a o něčem vzrušeně diskutoval s mladým důstojníkem. Charity se pohnula z místa, sestoupila do sálu a slalomem se blížila ke generálovi. Docela ji pohltila změť nesčíslných hlasů a elektronický bzukot celé armády počítačů. Obrovitá videoobrazovka zalévala celou scénu temným rudým světlem. Téměř proti své vůli Charity vzhlédla. Mapa, která se ukázala na obrazovce, byla přesnou kopií toho, co viděla před týdnem v New Yorku a stejně jako tam, i zde ukazovaly červené skvrny oblasti, které byly obsazeny a vyklizeny.

Zděsila se, když spatřila, jak moc se rozšířily.

Zavrhla tu myšlenku, vykročila dál a přistoupila k Beckerovi právě ve chvíli, kdy se otočil od mladého důstojníka. Zastavila se, ledabyle zasalutovala a pobaveně zaregistrovala, jak Becker podrážděně stáhl obočí, když si všiml jejího oděvu. K jejímu překvapení se ovšem zdržel jakékoliv poznámky o nepředpisové uniformě, ale udělal pohyb, který bylo možno se spoustou dobré vůle chápat jako odpověď na její pozdrav. Pak jí pokynul, aby šla s ním.

Mlčel i poté, když se prodírali sálem a když na druhé straně opět vystoupili na ochoz. Úzké dveře z plexiskla vedly do malé kanceláře, v níž nebylo nic jiného než naprosto prázdný psací stůl a dvě nepohodlné židle. Stejně jako dveře, byla i celá stěna, do níž byly zapuštěny, z této strany průhledná, takže odtud byl nerušený výhled do velitelské místnosti.

Becker pokynul strohým gestem na jednu ze židlí, sám se posadil a tázavě se zadíval na Charity. "Nepočítal jsem s vámi, kapitáne Lairdová," řekl.

Charity se demonstrativně podívala na náramkové hodinky.

"Myslela jsem, že jdu přesně," řekla. "Několik minut..."

Becker zlostně mávl rukou. "Neřekl jsem, že jdete pozdě, kapitáne.

Jsem překvapen, že jste to vůbec dokázala. Jste prvním..." Nuceně se usmál a opravil se "...vlastně první, kdo se k nám za poslední čtyři dny dostal. Ti hoši se k nám propracovávají pomalu."

"To jsem zjistila," odpověděla Charity. "Bez poručíka Stonea a jeho dvou kolegů..."

Becker ji znovu přerušil rozkazovačným gestem, ale Charity ovládla vztek. Člověk nemusel být příliš bystrým znalcem lidských povah, aby zjistil, že Becker je v koncích psychicky i fyzicky.

"Sledoval jsem váš přílet na monitoru," řekl. "Ale nepozval jsem vás sem, abych s vámi hovořil o vašem zázračném vyváznutí, kapitáne. Letíte z New Yorku."

Nebyla to otázka, ale Charity přesto přikývla.

"Přímo?"

"Tak přímo, jak to jen šlo," odvětila Charity. "Všechny lety PAN-AM byly vyprodány víte, a..."

"Zatraceně, nechte těch hloupostí, kapitáne!" zasykl Becker.

"Dokážu si představit, že nebylo snadné se sem dostat. Ale přesně proto spolu mluvíme. Byla jste venku. S výjimkou uprchlíků z Brainsville jste prvním člověkem, který se sem za téměř dva týdny dostal.

A cesta vás vedla téměř polovinou země. Jak to tam vypadá?"

"Venku?" Charity naznačila posunkem hlavy obrovitou mapu světa, která na ně zírala z protější stěny, zbarvenou do ruda.

"Je to peklo," řekla po chvíli. "Jsou všude, generále. A ničí prostě vše, co jim stojí v cestě. A všechno, co před nimi utíká, také."

Becker se na ni zaraženě podíval. Mlčel.

"Já... sama nevím, jak se mi to podařilo," pokračovala Charity. "Několikrát to bylo prostě štěstí a několikrát..." Pomyslela na Mika a najednou ucítila v krku nepříjemný tlak, který jí na několik vteřin zabránil v řeči.

"Asi to bylo štěstí," dodala nakonec.

Becker měl dostatek taktu, aby na příštích deset vteřin dokázal zachovat klid. Musel cítit, že ji to stálo obrovské úsilí a že to nebylo pouhé štěstí, když se probila až sem.

"Jak to vypadá venku, kapitáne Lairdová?" zopakoval takřka mírně svou otázku. "Chápu, že je vám zatěžko o tom hovořit, ale potřebuji informace. Jsme tady sice v bezpečí, ale zároveň odříznuti od informací. Tedy téměř ode

všech." Trpce se usmál, když si všiml užaslého pohledu Charity. "Tohle všechno vás nesmí mýlit," rozmáchl se rukou po velitelské místnosti. "Počítače nám sice ještě fungují, ale to je taky vše. Mozek ještě pracuje, ale tamti vydloubali oči, propíchli uši a odsekli obě ruce, smím-li to tak říci."

"To je to tak zlé?"

"Ještě horší," odpověděl Becker vážně. "Jsme naprosto bezmocní."

Opět se usmál a tentokrát to znělo téměř jako výkřik. Charity najednou pochopila, že to, co začalo jako docela běžné hlášení, se vyvinulo ve velmi osobní rozhovor.

"Vzpomínáte si ještě, jak jste mě kdysi nazvala vojákem na tlačítko, kapitáne?" zeptal se Becker. "Teď jím skutečně jsem. Mám tady spoustu tlačítek, která mohu stisknout, jenže to je taky všechno.

Proto musím vědět, jak to vypadá tam nahoře. Klade se ještě odpor?"

"Odpor?" Charity zopakovala to slovo, jako by si musela teprve velmi usilovně vzpomenout, co vlastně znamená. Pak zavrtěla hlavou.

"Ne, generále. Nebo vlastně ano, jistě, ale..."

"Ale tamti naše hochy pobíjejí," dokončil Becker větu za ni.

"Pobíjejí?" Charity vydala zvuk, o němž sama nevěděla, co znamená. Její vnitřní hlas ji varoval, aby nemluvila dál, ale něco - možná Beckerův zoufalý pohled, nebo prostě jen její vlastní roztrpčení - ji přinutilo tnout do rány ještě hlouběji a zavrtat v ní.

"Ne, generále," řekla "nepobíjejí je. Ničí je, kdekoliv je najdou. Pořádají hon na každého, kdo má na sobě uniformu."

"Ale musí přece existovat nějaká ohniska odporu!" řekl Becker. "Někdo se přece musí bránit. Vy jste přece také prošla, a..."

"Samozřejmě, že ano," řekla Charity. Sama zalitovala svých slov, ale nebylo možné je vzít zpět. Byla unavená a stejně podrážděná jako Becker. Lidé v takovém stavu jako oni dva by spolu neměli mluvit, pomyslela si. Nahlas řekla. "Všude se bojuje. Na severu dopadlo několik bomb. Já..." Na chvíli pohlédla na mapu a pak opět na Beckera.

"Doposud jsem se domnívala, že jste je shodili vy."

"Chtěl jsem a mohl bych," odpověděl vztekle Becker. "Zatraceně jsem chtěl, kdyby jen část těch knoflíků tam dole by ještě fungovala. Poslal bych bombami ty netvory zpátky do té galaxie, odkud sem přišli."

Charity polkla odpověď. Becker jí velmi usnadnil uklidnit její špatné svědomí. I když jí ho bylo momentálně líto - nebyl v podstatě ničím než blbcem, za kterého ho vždycky pokládala. A takovíhle lidé byli kdysi zárukou bezpečnosti této země!

"Všude je odpor, generále," navázala na svá vlastní slova. "Ale nedomnívám se, že by trval ještě nějak dlouho."

Becker na ni zíral, ale jeho pohled ve skutečnosti jako by mířil kamsi za ni. Charity si nebyla jista, jestli vůbec její poslední slova vnímal.

"Kdybych to jen dokázal pochopit," řekl. Jeho hlas zněl dutě, bezvýrazně a téměř nezvučně. "Je to... tak nesmyslné. Žádné ultimátum. Žádné hrozby. Žádné požadavky - nic. Proč to dělají?"

Na tu otázku možná neexistovala odpověď. Možná bylo jediným důvodem tohoto přepadení Země zničit ji, byť to znělo sebeabsurdněji a sebevíc příšerně. Možná to byl Bůh, jenž přišel, aby s lidstvem provedl konečné zúčtování, možná nějací galaktičtí příbuzní velryb, kteří se lidem přišli pomstit za vyvraždění velryb v mořích Země. Jedno vysvětlení bylo stejně špatné jako druhé.

"Mrzí mě, že nepřináším lepší novinky," pokračovala po chvíli. "Ale to je všechno, co jsem zažila. Možná to tak nevypadá všude."

Její slova nebyla ničím jiným, než chabým pokusem Beckera poněkud povzbudit. Vděčně se usmál, i když jen velmi zběžné.

"Možná," řekl. "Přesto musíme počítat s nejhorším. Učinil jsem opatření k izolování základny."

"Izolování?" Charity se neovládla a nedokázala zcela zakrýt hrůzu, kterou jí Beckerova slova nahnala.

"Izolování," potvrdil Becker. "Nemyslete si, že jsme tady v absolutním bezpečí, kapitáne Lairdová. Viděla jste, co se stalo nahoře v propusti."

"Přesto..." začala Charity, ale Becker ji okamžitě přerušil.

"...řekl jsem, že jsem učinil opatření, kapitáne. To neznamená, že to udělám. Momentálně jsme tady dole zatím v bezpečí. Pokud se na tom nic nezmění..." Větu nedokončil a místo toho rozpřáhl paže.

Pak se rázně zvedl.

"Nechte si přidělit lůžko, Charity, a vyspěte se," řekl docela jiným hlasem a mnohem hlasitěji, najednou opět rezolutní velitel stojící nad věcmi. Už ne starý skleslý muž pološílený strachem.

"Momentálně jsou tady poněkud stísněné poměry, ale Stone pro vás nějaké ubytování najde. Až si odpočinete, očekávám od vás podrobnou zprávu."

Charity vstala, zasalutovala, ale Becker se už na ni nedíval.

Vyšel z místnosti tak rychle, že to vypadalo téměř jako útěk.

30. LISTOPADU 1998 - MINULOST

Ticho. To bylo první, co vědomě zaregistrovala, když se opět probudila; ochromující, tíživé ticho, které obklopovalo všechno, jako by celý svět zadržel dech. A pak tu bylo ono červené mihotavé světlo, které přicházelo z veliké dálky a pronikalo jí zavřenými víčky. Mírná bolest v levé hýždi - bleskurychle si uvědomila, že se vrhla na zem, obě ruce zkřížené nad hlavou, což byla čistě instinktivní a docela nesmyslná reakce. A pak další záblesk - téměř až

dojemný ve své naivní bezbrannosti; starý film z padesátých let, záběry lidí, kteří skáčou do příkopů a drží nad hlavami aktovky, aby se chránili před dopadajícími bombami. Směšné.

Jak to, že je ještě naživu?

Teprve nyní, jako by ta otázka dala skutečný podnět, se Charity probudila doopravdy. Bolest v hýždi se změnila v bušení, cítila, že leží na skleněných střepech a že krvácí z drobné ranky v obličeji, která ale nebolela.

Kdesi poblíž někdo zasténal.

Charity opatrně otevřela oči. Byla připravena na všechno - na spoušť kolem. Na ohořelé mrtvoly, na ohnivý hřib bomby na obzoru - ale rozhodně ne na tohle.

Bylo velmi tma. Všechna světla zhasla. Jediný jas způsobovaly plameny, které zuřily kdesi venku na přistávací ploše a do jejichž hučení se mísilo stále více výkřiků a dalších hluků. Ale zničující úder nepřišel. Ani absolutní zkáza, kterou by způsobila bomba.

Nejistě vstala. Nevzpomínala si, že ztratila vědomí. Pád to být nemohl, protože nedopadla nijak tvrdě. Spíš jako by cosi v jejím nitru náhle vypnulo - jako přetížená pojistka.

Sténání zesílilo. Otočila se a spatřila vedle sebe bledý obličej zalitý krví. Aniž by k tomu měla nějaký zvláštní důvod, pohlédla na hodinky. Křemíkový displej zmizel, ale číslo na datumovce poskočilo dál - muselo být těsně po půlnoci. Přežili další den.

Jak to, že už ani hodinky nefungují? Ta otázka jí najednou připadala nesmírně důležitá - jako by to byl poslední kousek v ohromné skládačce, kterým by bylo vysvětleno vše.

Narovnala se, porozhlédla se po Mikovi a zahlédla ho téměř na druhém konci kontrolního stanoviště, kde klečel u sténajícího muže a pomáhal mu. Přímo vedle něj ležela další, naprosto nehybná postava.

Bomba sice minula cíl, ale přesto si vyžádala oběti. Nejen venku na přistávací ploše.

Tato myšlenka vyvolala další, mnohem horší. Charity byla už v půli cesty k Mikovi, ovšem pak se zastavila a pohlédla k východu.

Město zmizelo.

Tam, kde se měl na obzoru lesknout hvězdný diadém New Yorku, vytvořený rukou člověka, zela teď ohromná černá propast, jako by se tam zhmotnila noc a pozřela celé dvanáctimilionové město.

Poprvé za víc než dvě staletí zavládla na této části severoamerického pobřeží opět noc.

Charity se jako omámená opět otočila a pohlédla dolů na přistávací plochu. Hořelo tam několik ohňů, ale jinak nebylo slyšet ani vidět zhola nic. Teprve teď ji opravdu napadlo ono ticho - možná i proto, že postupně začínala chápat jeho důvod. Nebylo to všeobjímající ticho smrti, nýbrž ticho, jako by někdo prostě vypnul celý svět. Celé letiště leželo stejně tiché a ochromené jako ono obrovité město na východě, jako možná celá země a celý svět. Dimenze takového myšlenkového postupu byla příliš veliká, než aby Charity hned napoprvé dokázala přijmout jeho dopady.

"Jste v pořádku?"

Vytrhla se ze svých úvah, otočila se a usmála, když poznala Hardwella. Vděčná za to, že ji vrátil zpět do skutečnosti. Přikývla.

"Krvácíte."

"Škrábnutí," odvětila Charity opovržlivě. "Nic v porovnání s tím, co se nám mohlo stát, ne?"

Její odpověď jako by Hardwella zmátla, Ještě to nepochopil.

Byl to inteligentní člověk, ale stejně jako ostatních se ho zmocnil šok z prožitých událostí. Náhle se jeho tvář zachmuřila. Otočil se a spustil řev:

"Zatraceně, kde je světlo? Jak to že nikdo nezapne to podělané nouzové osvětlení?"

"Protože nefunguje, generále," odpověděl čísi hlas ze tmy. Byl to Niles. Urostlý černoch pomalu kráčel k Hardwellovi a k Charity.

Ve tmě nebylo jeho tvář a ruce takřka vidět. Kousek nad límcem jeho košile se mu blýskaly nádherně bílé zuby.

"Generátor je v kýblu," dodal.

"Zatraceně, tak ať ho někdo opraví," zařval Hardwell.

"Vždyť..." Zarazil se, zmateně se podíval na Nilese a zeptal se: "Odkud to víte?"

"Proč se neohlédnete, generále?" odpověděl Niles. "Copak vidíte někde něco jako světlo?" Tiše se zasmál. "Trubky z Jericha se ozvaly trošku brzy. Nechtěli nás zničit. Zatím ne."

"Ale..."

Niles se najednou rozkřičel: "Zatraceně, copak jste takový hlupák, nebo to jen předstíráte, generále? Ty bomby nás neměly zničit!

Měly nás jen odzbrojit!"

"Ne!" řekla ostře Charity. Ne, že by Nilese nechápala. Jeho klid byl stejně předstíraný jako její a každý se zřejmě po svém vyrovnával s tou hrůzou kolem, ale křik jim v této chvíli rozhodně nemohl pomoci. Otočila se k Hardwellovi a pokračovala:

"Poručík Niles má pravdu, generále. Váš agregát na nouzové napájení nebude fungovat. Naši přátelé z Marsu ho právě vyřadili z činnosti."

Hardwell zbledl ještě více, než doposud. "Co to má znamenat?"

To ví moc dobře, pomyslela si Charity. Ale on to prostě vědět nechtěl. Ukázala směrem k New Yorku, ponořenému do naprosté tmy.

"Támhle, generále. Jen se na to podívejte."

Hardwell hrůzou vytřeštil oči, když konečně pochopil. "Vy myslíte..."

"Myslím," přerušila ho Charity podrážděně, "že se stalo přesně to, čeho jste se vy a vaši kolegové obávali už půl století. Elektronická šoková vlna bomb zlikvidovala veškeré elektrické obvody." Ano, pomyslela si unaveně, Niles měl prostě pravdu. A oni to přece zatraceně dobře musí vědět. Ti cizí návštěvníci je odzbrojili jedním jediným mohutným úderem, který s největší pravděpodobností postihl celý svět. Teď po tom všem už ani nebylo zapotřebí příliš fantazie, aby si domyslela, co se stalo.

Bomby byly dost vysoko, aby neutrpěl povrch Země, ale smetly pravděpodobně z oblohy všechno, co na ni člověk za uplynulých padesát let vyslal. Oblíbené Základny SDI a jejich ruské obdoby, stejně jako všechny meteorologické a telekomunikační satelity a s velkou pravděpodobností i orbitální městečko, pokud mu tlaková vlna neuštědřila takovou ránu, že by se vydalo na cestu do nenávratna kamsi směrem k Alfa Centauri.

Skutečný, zničující účinek této příšerné exploze pěti set vodíkových bomb ovšem většina lidí asi ještě nepochopila. Stejně jako Hardwell, který na Charity pořád ještě vytřeštěně hleděl a marně čekal na to, že mu bude odporovat. Všude na světě teď pravděpodobně lidé seděli potmě - stejně jako deset milionů nic netušících obyvatel New Yorku - a čekali, že světlo znovu naskočí. Jenže ono nenaskočí.

NEMP - postrach všech nukleárních stratégů, nepředstavitelná elektromagnetická šoková vlna po atomové explozi vyřadila veškeré elektrické obvody jednou provždy z činnosti. Charity netušila, jak rozsáhlý tento šok byl, ale byla si naprosto jistá, že počínaje mikročipy v jejich náramkových hodinkách až k počítačům zničil všechno, co mělo jen vzdálenou souvislost s elektronikou. A nikdo z nich dosud pořádně nepochopil, co to znamená. Charity nevyjímaje.

"Tak to... musíme generátory opravit," vykoktal ze sebe Hardwell. "Máme tady přece techniky..."

"Ušetřete si tu námahu," přerušila ho tiše Charity. "Tady už není co opravovat, generále." Copak on vážně nechápe, že tu nejde jen o pár vyhořelých pojistek? "Pošlete svoje lidi raději do sklepů nebo spíše do muzeí. Ať se podívají, jestli ještě někde není pár elektronkových přístrojů. Možná ještě budou fungovat."

Hardwell sevřel zarputile rty, ale Charity se prostě otočila a nechala ho být a konečně zamířila k Mikovi.

Mike už byl s poskytnutím první pomoci hotov, když k němu s generálem přistoupili. Muž, o kterého se postaral, na tom byl dost špatně. Čelo a pravý spánek měl zakrvavený a na pultu radaru, před nímž ležel, byla rovněž všude krev. Pokoušel se ovšem postavit se a dokonce se mu i podařilo vysoukat se do křesla.

"On to pořád ještě nechápe, co?" Mike kývl hlavou směrem k Hardwellovi, který už zase na někoho křičel přeskakujícím hlasem, aby se laskavě postaral o to zatracené světlo.

"Ale ano," odpověděla Charity. Na malou chvíli se cítila neuvěřitelně slabá, bezmocná, přesto, že všichni tihle lidé byli blízko.

"Co budeme dělat?" zeptal se Niles. Mike na něj bezradně pohlédl.

"To chcete zůstat tady?"

"Ne," odvětila uštěpačně Charity. "Počkáme na nejbližší autobus a odjedeme zpátky do města. Jak jinak?"

Niles na ni vrhl ledový pohled, ale neodpověděl. A Charity měla pocit, že bylo od něj velice chytré, že se tak zachoval. Nikdy jí neujely nervy a nezmocňoval se jí prudký vztek, ale v téhle chvíli měla pocit, že kdyby řekl ještě jedno jediné slovo, skočila by mu po krku.

Bože, co mají dělat? Co vůbec mohou dělat? Nic, zatraceně. A otázkou není ani tak to, co budou dělat oni, nýbrž spíše co budou dělat ostatní.

"Chceš zpátky k rodině?" řekl Mike po chvíli. Přikývl, když Niles odpověděl: "Možná by to bylo to nejchytřejší."

"Zpátky do New Yorku?" Pomyšlení, že by se vrátila do onoho velkého temného města, způsobilo, že se Charity otřásla. Ale koneckonců ona tam nezanechala ženu a dítě. "A jak?"

"Pěšky, když to bude muset být," řekl Mike lakonicky. "Je to sice dost daleko, ale čekat tady zřejmě nemá smysl, že?"

Kromě toho tady může být co nevidět zatraceně horko, pomyslela si Charity. NEMP jistě nezadržel lidi, kteří byli na cestě sem. Teď jistě dorazí a budou si myslet, že tady najdou alespoň trochu větší šanci na přežití. A jen málo z nich dokáže pochopit, že letadla ani helikoptéry už prostě nikdy nebudou moci vzlétnout.

"Měli bychom Hardwella varovat," řekl Mike tiše.

"Copak si myslíš, že neví, co se stane?" odsekla Charity. "Ten člověk přece není idiot." Otočila se, ale nepodívala se na Hardwella, nýbrž kamsi za něj na letiště, téměř jako by už viděla davy lidí, které se tady objeví za hodinku či dvě. Běsnící dav, šílený strachem, který má jediný zájem - utéci. Musela si vzpomenout na Landerse a Terhovena, který v její posádce nahradil Bellingera. Byla si jistá, že ti dva jsou mrtví. Jejich stroj se musel z oblohy zřítit ve stejné chvíli jako všechny ostatní letouny. A pokud ještě žili - inu, pak stovky mil odtud.

Nebyla šance, že by se sem dostali, i kdyby chtěli. Svět se opět zvětšil - v jediné jediné vteřině. Mnohonásobně se zvětšil. Ne, skutečně nemělo smysl na ně čekat.

"Jdeme," řekla.

Hardwell se je ještě jednou pokusil zadržet. Charity měla pocit, že ho dokonce z jakéhosi důvodu potěšilo, když k němu zamířila a vysvětlila mu, že se s Mikem a Nilesem chtějí pokusit dostat se zpět do města. Ale odmítl je doprovodit nebo k tomu dát svoleni byť jen jednomu ze svých lidí. Trval ovšem na tom, že půl tuctu jeho vojáků je dopraví až k dálnici. Kromě toho jim přikázal, aby si s sebou vzali zbraně.

Za čtvrt hodiny už opustili letiště a zamířili k východu. Hardwella už pak nikdy neviděli.

Svět se skutečně doslova zvětšil - z dřívějšího sotva pětiminutového letu do La Guardia byl najednou téměř osmihodinový pochod.

Charity byla se silami v koncích ještě dávno předtím, než dorazili k mostu a než se před nimi objevily mrakodrapy na Manhattanu. Šli po dálnici, což možná nebyla nejkratší, určitě ale nejbezpečnější cesta.

Všude na silnicích viděli odstavená auta a lidi, kteří netušili, kam mají vlastně utíkat.

Kupodivu ovšem nenastala všeobecná panika. Na několika místech vypukly požáry a dvakrát či třikrát zaslechli střelbu. Město New York jako by postihla celková obrna. Spousty lidí se pokoušely město opustit - v průběhu noci to musely být tisíce - jenže celý ten proudící lidský dav bylo jen beznadějné vzepření se osudu. Atomový útok mimozemšťanů svět nezničil, paralyzoval ho. Možná navždy.

Když se přiblížili k centru, bylo už světlo. Přece jen nakonec sešli z dálnice, aby si prostě zkrátili cestu. Dva vojáci, které jim s sebou Hardwell přece jen dal, byli pořád ještě s nimi. Odmítli prostě vrátit se na letiště a ani Charity, ani Mike nebo Niles neměli námitky proti tomu, aby je vzali s sebou. A nikdo jim nemohl zazlívat, že chtěli zůstat naživu.

Charity byla unavená. Z dlouhého pochodu, na který nebyla zvyklá, ji bolela záda a zbraň na levém rameni jí připadala neustále těžší. Vlastně ani zbraně nepotřebovali, ale jejich hmotnost jim alespoň dodávala klamný pocit bezpečí.

Zastavila se, roztřesená si zamnula dlaně, ale mravenčení z prstů nezmizelo. Bylo příšerné chladno. Ve století ústředního topení a klimatizačních zařízení už lidé docela zapomněli, že listopad vlastně téměř patří k zimě, ale uplynulé hodiny jim tuto skutečnost velmi naléhavě připomněly.

Postup jim ztěžovala také tma. Nikdy předtím netušila, jak temná může být noc ve městě, v němž vypnulo veškeré osvětlení. Začalo se rozednívat. Obloha na východě se zbarvila do šeda a světlo alespoň vytvářelo iluzi, že krutý chlad poněkud ustupuje. Z noci se pomalu vynořily mrakodrapy Manhattanu jako ruka obra s mnoha hranatými prsty, které vyčítavě trčely k obloze. Vypadaly docela bez života - dokonce i teď, když se na skleněných fasádách těchto gigantických domů začalo lámat první světlo nového dne a zahánělo konečně onu příšernou tmu.

Vypadaly mrtvé jako...

Ano - jako všechno kolem, pomyslela si Charity.

Teď teprve si uvědomila ono hrobové ticho. Ani lidé, ani sebemenší zvuky.

"Co se to děje?" Mike na ni tázavě pohlédl. Charity pokrčila rameny a vrhla na něj bezbranný a současně varovný pohled. Niles a oba vojáci se rovněž zastavili. Jeden z mužů sundal z ramene samopal a odjistil ho. Kovové cvaknutí se odráželo příšernou ozvěnou od zdí okolních domů.

"Nic," odpověděla Charity s jistým zpožděním na Mikovu otázku. "Ale je tady jaksi příliš ticho."

"Něco mi tady nesedí," řekl voják, který odjistil samopal. Charity přikývla. Nepřekvapilo ji, že není s tímhle nepříjemným pocitem sama a byla si teď tedy jistá, že to není jen její přelud. Tehdy v té kosmické lodi měli se Soerensenem stejný pocit.

Také druhý voják sundal z ramene samopal a za okamžik ho následoval i Niles, Mike a Charity. Velmi opatrně postupovali dál.

Ulice se rozšiřovala do oválného protáhlého náměstí. Vše, co bylo dále než dvacet třicet kroků, zatím ještě tonulo ve tmě. Charity měla opět - byť jen na několik vteřin - onen podivný pocit. Pak si její oči zvykly na změněné světelné poměry a ona spatřila to, co dosud pouze tušila.

Jsou tady.

Na tři čtyři pět nekonečných vteřin byla tato myšlenka tím jediným, nač se zmohla. Pouhé konstatování, které doprovázelo ochromující zděšení: jsou tady.

Byly to tři - ne, dvě z gigantických broukovitých nestvůr, které viděli na videozáznamech, a pak ještě třetí jaksi neforemná příšera, mnohem větší než brouci, která ovšem nevylezla ze tmy natolik, aby si ji Charity mohla prohlédnout důkladněji. Nijak po tom ani netoužila.

Náznak pohybu a stínovité hranaté obrysy, které viděla, byly na její vkus až příliš. Brány pekel se otevřely a vychrlily netvory.

"Ježíši!" zašeptal Niles vedle ní. "Proboha, co je to?"

Charity na něj vrhla rychlý káravý pohled. Současně ustoupila o několik kroků do ulice a přitiskla se více ke zdi. Modlila se, aby se žádná z těch hmyzích nestvůr náhodou nepodívala jejím směrem.

Koutkem oka zaregistrovala další pohyb ve stínu na druhé straně náměstí; menší postava se spoustou končetin a tváří jako z vykované černé oceli přistoupila k broukovi velkému jako slon a začala se mu věnovat. Náhle měla strach. Šílený strach.

Přesto část jejího mozku i nadále pracovala s obvyklou precizností.

Ta část, kterou vytrénovala během dlouhých let tvrdého nemilosrdného výcviku a která teď jako bezcitný počítač došla k názoru, že jim nehrozí akutní nebezpečí, ale že spíš mají jedinečnou šanci. Kdyby se jim podařilo ty tři nestvůry tam zlikvidovat a možná se zmocnit i toho jejich jezdce, živého...

Sama si nedopřála času, aby promýšlela nesčetné argumenty, které hovořily proti, ale tázavě pohlédla na Mika. "Chytneme je?"

Mike zbledl, ale přesto přikývl a ke své úlevě poznala ve tvářích obou vojáků jen strach, nikoliv ohromující hrůzu, jíž se obávala.

Nevěděli však, co to před sebou mají. Na rozdíl od Mika a Nilese viděli vojáci tyhle příšery poprvé. Pravděpodobně byli jen zmatení. Niles ukázal na domy na druhé straně náměstí. "Zkusím to támhle," řekl.

"Snad se mi podaří vplížit se jim do zad, aniž by si toho všimli."

Charity přikývla, ale zadržela ho, když chtěl vyrazit. "Jak se budeme dorozumívat?"

"Vůbec nijak," zavrčel Niles. "Počkám, až začnete střílet."

"Fajn. Vezmi si jednoho z vojáků. A dávejte pozor - těch švábů tam může být víc."

Niles přikývl, kývnutím k sobě přivolal jednoho z vojáků a ukázal hlavní své zbraně nahoru. Charity

pochopila. Zřejmě chtěl na ty hmyzí příšery zaútočil odněkud ze střechy.

Stáhli se kousek do ulice, zatímco Niles a jeho průvodce vešli do domu. Charity odhadovala, že budou potřebovat nejméně pět minut, aby zaujali postavení. Podívala se na hodinky a rozhodla se, že jim dá dvojnásobně dlouhou lhůtu a vtlačila se do jednoho ze vchodů.

Mike ji následoval, zatímco voják zůstal na konci schodiště a držel zbraň připravenou k výstřelu.

"To je zvláštní," řekl najednou Mike.

Charity na něj pohlédla. "Co?"

"Támhleto." Mike ukázal na vojáka. "Je to přece historický okamžik, ne?" Ironicky se usmál. "První kontakt mezi člověkem a mimozemskou formou života. A co děláme? Střílíme po nich."

"Není to první kontakt," namítla Charity neochotně. Bože můj, kam tím míří? "K prvnímu kontaktu došlo na severním pólu. Bohužel se nemůžeme zeptat nikoho, kdo by přežil, jak vypadali."

"Přesto je to šílenství," trval na svém Mike. "Měli bychom si... alespoň spolu promluvit, místo abychom na sebe stříleli."

Charity neodpověděla a jen asi už posté pohlédla na porouchané hodinky a rozzlobilo ji, že na to zase zapomněla.

Pokoušela se odhadnout, jak dlouho jsou už Niles a voják pryč a s tichým úžasem si musela přiznat, že toho není schopná.

A možná má taky Mike pravdu, našeptával jí v mozku tichý a velmi naléhavý hlas. Byli jsme to my, kdo se tam v kosmu té lodi takříkajíc zmocnil. Byli jsme to my, kdo dopravil na severní pól vojáky a bomby. To my jsme namířili na loď rakety s atomovými hlavicemi.

Najednou se kdesi nad ní otevřelo okno, velmi opatrně, ale přece jen ne tak tiše, aby ho neslyšela. Podívala se nahoru a spatřila štíhlou černou paži a tmavý obličej, který hleděl dolů na ulici. Charity se zděsila a současně se jí zmocnil vztek. Nilesovi šlo zřejmě o to, aby si ho mimozemšťané všimli.

Niles byl však dost obezřetný na to, aby na ně nezavolal. Jen gesty a máváním jim dával na srozuměnou, že mají jít za ním. Charity rozzlobeně semkla rty. Co to tam, k čertu, vyvádí; podívala se na něj ještě v půli cesty na druhý konec náměstí. Představa, že povedou útok - bez ohledu na to, proti komu - a nebudou se moci spolehnout na to, že budou mít krytá záda, se jí pranic nelíbila.

Přesto ještě na chvíli zaváhala, než vystoupila ze svého úkrytu a s Mikem a druhým vojákem se rozběhla ke dveřím, v nichž předtím zmizeli Niles a jeho průvodce. Na dvě tři vteřiny zůstali nekrytí. Ale měli štěstí; všude panovalo ticho.

Mike ukázal hlavní pistole do chodby domu. Uvnitř vládla dosud tma, která docela pohltila i to málo z prvního rozbřesku, procházejícího škvírou pode dveřmi. Viděli ovšem i ve tmě natolik, že zaregistrovali, že chodba před nimi se rozdělila a vedla jednak dál do budovy a jednak ke schodišti. Pak najednou zaslechli zvuky: kroky a tlumený šepot.

Postupně vyběhli po schodech. Hlas, který slyšeli, patřil Nilesovi a donesl se k nim, sotva vyběhli do prvního patra.

"Zatraceně, Nilesi, co tě to popadlo?" přivítala ho Charity.

"Dávno jsi už měl..."

"Všichni jsou mrtví," přerušil ji Niles. Charity strnula.

Mike vedle ní se prudce nadechl, jako by pocítil prudkou bolest.

Zdrceně zíral na Nilese. "Kdo je mrtvý?" zeptal se, ačkoliv odpověď mu byla už dávno jasná.

Nilesův hlas se chvěl, když odpovídal. "Všichni. Všichni, kteří tady žili. Oni se..." Charity prošla kolem něj a kopnutím nohy otevřela dveře před sebou. Za nimi byl zpustlý byt, sestávající pouze z jediného pokoje. Bylo v něm více světla než na chodbě, takže Charity mohla hrůznou scénu sledovat do všech detailů.

Byli čtyři - muž, žena a dvě děti. Obě děvčátka ležela pohřbena pod nehybným tělem své matky, která jako by se ještě umírající pokoušela děti chránit před tím, co ji samotnou zabilo. Muž ležel kousek opodál, tváří dolů a v podivně pokroucené pozici. Nataženou rukou svíral nohu židle. Byl jediný, kdo vypadal, jako by pouze spal.

"Všude je totéž," řekl Niles vedle ní. "Všude... v celém domě.

Musí jich být desítky."

Charity váhavě pokračovala dál, chvíli se dívala na mrtvou ženu a na obě dívenky a pak poklekla vedle mrtvoly muže. Ačkoliv - nebo snad právě proto - že na něm jako jediném bylo vidět, že přišel o život násilným způsobem, nedokázala se Charity prostě těl dívek ani té ženy dotknout.

Pokynula Mikovi, aby dával pozor u dveří, odložila samopal a pokoušela se mrtvolu muže převalit na záda. Bylo to neuvěřitelně těžké a i když se jí pak podařilo uvolnit mu ruku z nohy židle, dalším problémem bylo ho otočit. Tvář měl naprosto uvolněnou, bez sebemenší známky hrůzy či bolesti - jako by prostě usnul. Vlastně ne, tentokrát ne, pomyslela si Charity s úděsem - jako by ho někdo vypnul - jako stroj z masa a krve.

Potlačila nepříjemný pocit, sehnula se ještě blíž k mrtvému a prohlížela jeho zranění.

Nenašla nic. Ani rána - s výjimkou škrábnutí na čele, které si zřejmě způsobil při pádu. Nic, co by prozrazovalo, jak ten muž přišel o život.

Roztřesená Charity zase vstala a posléze se sehnula k mrtvé ženě. Téměř křečovitě se snažila vyhnout pohledu na obě děvčátka, ale nedovedla zabránit tomu, že jí pohled sklouzl na tvář starší z nich.

Byla stejně klidná jako obličej jejího otce - rysy měly tentýž prázdný výraz.

Když nadzvedla paži mrtvé ženy, mrtvola se převalila z obou malých tělíček a vydala podivný nepříjemný zvuk. Téměř, napadlo Charity a už jen při tomto pomyšlení se jí stáhl žaludek v bolestné křeči, téměř jako by v celém tom mrtvém těle nebylo kosti, která by nebyla alespoň desetkrát zlomená.

Ale ani tělo ženy nejevilo známky viditelných zranění.

Charity chvatně vstala, sehnula se pro zbraň a otočila se k Nilesovi.

"Takhle to vypadá všude?"

Niles přikývl.

Mike ukázal na dveře, jimiž Charity vešla. "Byly zavřené," řekl.

"Zevnitř. Víš, co to znamená?"

Charity přikývla. Ať už ty lidi zabilo cokoliv, nevešlo to dovnitř dveřmi či oknem, nýbrž vraždilo bez hluku a bez varování a pravděpodobně velmi rychle. Možná to byl nějaký druh záření, které zasáhlo tento dům a patrně i sousední budovy a zničilo všechen život.

Ať už to byla jakákoliv zbraň, pomyslela si Charity trpce, její účinek by musel vynálezce neutronové bomby přímo nadchnout. Byt neutrpěl sebemenší škodu, ani jediná sklenice nebyla rozbitá. Ale bylo naprosto jasné, že v tomto domě nezůstalo nic naživu.

Charity najednou neměla sebemenší strach. Cítila pouze nesmírný vztek. Chladnou, soustředěnou zlobu, až jí to trochu nahánělo obavy.

"Jdeme," řekla.

Venku se mezitím trochu rozednilo, ale jinak se nic nezměnilo.

Oba netvoři velikosti slona se pořád ještě nehnutě choulili tam, kde předtím, strnulí jako příšerně veliké, odporné sochy, a ani třetí obrovské stvoření se nehýbalo.

Charity upřela pozornost ke čtvrtému téměř humanoidnímu tvorovi, který se pohyboval mezi třemi ostatními zrůdami s dutinovým pancířem. Byla to bezpochyby jedna z těch postav, které viděli na videozáznamech.

Byla o hodný kus vyšší než člověk, ale tak vyzáblá, že se Charity bezděky v duchu ptala, jak to, že se při prvním závanu větru nezlomí vejpůl. Čtyři ruce, které byly v neustálém pohybu, dodávaly oné bytosti takřka groteskní rysy. Pohyby připomínaly pavouka, byly mrštné a rychlé a velmi cílevědomé. Ten tvor dokázal být v případě nutnosti zřejmě neuvěřitelně rychlý.

Charity neměla v úmyslu dát mu šanci dokázat toto tušení.

Klidně namířila na jeho hlavu, mírně pak snížila hlaveň samopalu a docela mechanicky zmáčkla spoušť automatického hledáčku.

Tiše zaklela, když se neobjevil rubínově červený bod laseru. Vzdálenost nebyla příliš velká - dvacet, nanejvýš pětadvacet metrů, ale samopal nebyl zbraní, kterou by se dalo střílet nějak zvláštně precizně.

Kdyby Charity netrefila hned napoprvé, k druhé ráně by se už zřejmě nedostala. A Mikovi a ostatním výslovně zakázala na toho tvora střílet.

Potřebují ho živého.

Přesto - musela to riskovat. Pomalu, milimetr po milimetru klesala hlavní samopalu níž. Střed zaměřovacího kříže před pravým okem pomalu klouzal po chitinovém pancíři toho tvora, na chvíli spočinul na jeho boku a pak se ustálil na tom, co považoval za pravé koleno.

Charity se prsty dotkla spouště, našla bod stisku a ještě jednou se zarazila. Byla nervózní. Chvěly se jí ruce. Ale věděla, že to nebude lepší, když bude čekat. Naopak.

Stiskla.

Prudká rána ukončila rázem tíživé ticho, vznášející se nad náměstím, a najednou se všechno odehrálo současně a desetkrát rychleji, než si Charity představovala i v nejhorších obavách. Ze střech okolních domů začali střílet Mike a oba vojáci a dva metry vedle ní vychrlila ohnivý jazyk Nilesova zbraň. Charity se ale přinutila všechno kolem ignorovat a mířila svým samopalem neustále na čtyřrukého tvora.

Její výstřel zasáhl. Bytost se zhroutila na zem a dvěma ze čtyř rukou si sevřela postřelené místo. Nebyla ovšem v žádném případě vyřízená. Z groteskní masky se ozývaly vysoké hvízdavé tóny a ve zbývajících dvou rukou se najednou objevily malé kovové tyče, které Charity znala z videozáznamů.

Zaklela, znovu zamířila a stiskla spoušť, jenže tentokrát nezasáhla.

Půl metru vedle hmyzovitého tvora odskočily jiskry od asfaltu povrchu vozovky. V téže chvíli cosi zasvištělo Charity nad hlavou a vytrhlo kus zdi za ní. Ať už byl onen tvor raněn nebo ne, střílel zatraceně dobře. Mnohem lépe než Charity.

Nad náměstím se rozlehl pronikavý nelidský výkřik, skřípění připomínající trhání a mačkání oceli. A když pak Charity zvedla hlavu a podívala se přes okraj svého úkrytu, zahlédla, že se jeden z těch obřích brouků zhroutil. Mike a oba vojáci se teď soustředili na druhou hmyzí příšeru, zatímco Niles se zarputilým výrazem pálil ránu za ranou na třetí, která zmateně pobíhala v kruhu. Charity viděla, že téměř pokaždé zasáhl, ale viděla také, že většina jeho střel se prostě odrážela od pancíře té mimozemské bestie.

Přesto to trvalo ještě několik vteřin. Druhý obří brouk se zřítil a konečně se v koncentrované palbě čtyř samopalů roztříštilo i brnění posledního netvora. Charity mířila po celou dobu samopalem na čtyřrukého tvora. Ale nestřílela. Oběma horními rukama svíral mimozemšťan pořád ještě dvě zbraně, ale zřejmě pochopil, že jeho druhý výstřel bude poslední.

Niles přestal střílet, protože mu došla munice. Se zlostným výrazem v obličeji zasunul nový zásobník, napřímil se za netvorem a namířil na čtyřrukého. Vystřelil ještě dříve, než Charity pochopila, co zamýšlí.

"Když to nepochopí, není mu pomoci," řekl. "Běž. Já ho budu držet v šachu."

Přikývla, plavným pohybem se přehoupla přes okenní parapet a seskočila tři metry dolů na ulici. Na chvíli byla bezradná, když ztratila rovnováhu a musela udělat přemet, aby jí vlastní setrvačnost nepodrazila nohy. Jenže Nilesova zbraň, která výhružně trčela z okna, přece jen měla jistý účinek: opancéřovaná hlava mimozemšťana se sice otočila jako

příšerná černá lebka robota a sledovala Charity, ale tvor nestřílel.

Příliš snadné, pomyslela si Charity. Bylo to nějak příliš snadné!

Od prvního výstřelu na mimozemšťana neuplynula ani minuta.

Charity nevěřila, že by to mohlo být tak jednoduché. Že by si tak hravě poradili s útočníkem, který předtím ochromil celý svět.

Opatrně se přiblížila k černohnědé obrněné postavě, přičemž se úctyhodným obloukem vyhnula jednomu z mrtvých obřích brouků, který ležel na ulici jako převrácený nákladňák. Byl skutečně veliký jako nákladní auto, pomyslela si nevěřícně. Najednou byla nesmíme vděčná Hardwellovi, že trval na tom, aby si s sebou vzali zbraně. S malou pistolí, která patřila k její normální uniformě, by toho proti téhle dvanáctinohé stvůře příliš nesvedla.

Čtyřruký tvor se začal hýbat, když se přiblížila. Velmi pomalu, téměř přehnaně opatrně, jako by náramně dobře věděl, že unáhlený pohyb by mohl znamenat jeho konec. Dvě stříbřité tyče mu vypadly z rukou a bouchly o zem. Charity ho obešla, špičkou boty zbraně odkopla a namířila ústí samopalu přímo na jeho pancíř na hrudi. Tvor se okamžitě přestal hýbat. Jen oči za úzkými průzory jeho masky se nenávistně leskly.

"Fajn, kamaráde," řekla Charity nahlas. "Nevím, jestli mi rozumíš, ale jestli ano, pak bude nejlepší, když neuděláš nic, co by mě mohlo znervóznit. Nechci tě zabít, ale nemám nijak zvlášť chuť, abys mě zabil ty."

Pochybovala, že by jí ten tvor rozuměl třeba jen jediné slovo, ale velmi dobře asi chápal význam zbraně, která mu mířila na úzkou hruď. Charity čekala ještě chvíli a pak zvedla levou paži a přivolala kývnutím Nilese. Odolala pokušení zvednout pohled ke střeše a podívat se po Mikovi a dvou vojácích. Měla velmi konkrétní pocit, že bude lépe, když toho pavoukovitého vetřelce nespustí ani na vteřinu z očí.

Příliš jednoduché. Je to všechno příliš jednoduché.

Niles seskočil na ulici a v téže chvíli cizí tvor zaútočil.

Charity na chvíli spustila oči z jeho tváře a z jeho rukou, jenže to nebyl člověk, koho držela v šachu. Prostě zapomněla - byť to znělo sebeabsurdněji - na to, že má více rukou. Jeho horní pár rukou se nepohnul, ale třetí ruka s ohromnou silou praštila do hlavně jejího samopalu a zbraň Charity vyrazila z ruky. Čtvrtá ruka sevřela Charity kotník.

Prudké trhnutí ji zbavilo rovnováhy. Charity padala dozadu a téměř ve stejné chvíli se ten tvor s rychlostí obrovitého pavouka a také s obrovskou silou na ni vrhl. Charity sípala hrůzou a bolestí, ale cítila, jak jsou ty směšné tenké údy nesmírně silné. Její paže to odtlačilo stranou jako pěstičky dítěte bojujícího s dospělým. A téměř současně jí druhý pár mimozemšťanových rukou sevřel hrdlo.

Třeskl výstřel a hrudní pancíř tvora jako by zasáhlo neviditelné kladivo.

Na Charity se sesypaly úlomky černého chitinu, pak se groteskní tvor převalil téměř líným pohybem na stranu a sklouzl z ní.

Charity se s námahou zvedla ze země, ohmatala si krk, stáhla rty, když ucítila krvavý šrám, který jí v kůži způsobil už první, třeba jen letmý dotek odporných drápů. O půl vteřiny později...

"V pořádku?" zeptal se Niles.

Přikývla, vrhla na něj vděčný pohled a sehnula se k mrtvému mimozemšťanovi. Přes značnou úlevu pociťovala zklamání - dala by nevímco za to, kdyby se toho tvora zmocnili živého. Bylo by to tak důležité!

"Opravdu mě to mrzí, Lairdová," řekl Niles, "ale neměl jsem jinou možnost."

To je dokonce pravda, pomyslela si Charity. Za pár vteřin jí ten netvor mohl zlomit vaz. Neměla právo zlobit se na Nilese. Nebylo důležité, zda udělal to, co udělal, zda to chtěl nebo ne. Přece jen jí zachránil život.

S námahou se zvedla a udělala krok, dva, sehnula se nad mimozemšťanem a podrobněji si ho prohlédla. Nilesova střela mu roztříštila pancíř na hrudi a prorazila díru velkou téměř jako talíř i na zádech jeho podivného brnění. Jenže vyteklo podivně malé množství krve.

Chvějícíma se rukama se pokusila sejmout černou masku, která ukrývala tvář mimozemšťana. Podařilo se jí to, protože byla uchycena jen primitivními sponkami za zbytek lesklé přilby. Objevila se úzká a přes všechnu cizorodost přece jen téměř lidská tvář.

Příroda se patrně na domovské planetě této bytosti ubírala zhruba tímtéž vývojem jako zde na Zemi. Ten tvor měl dvě oči, jakýsi plochý nos a široká ústa téměř bez rtů, která měl teď po smrti otevřená a v nichž byly dvě řady malých tupých zubů. Tvář mimozemšťana pokrývala matně lesklá hnědá srst. Také jeho oči vypadaly téměř lidsky.

S výjimkou šesti končetin by bylo skutečně možno toho tvora označit za humanoida.

Charity si vzala do ruky cizineckou zbraň. Byla velmi těžká a v podstatě to byla jen hrubá kovová tyč s velmi komplikovaně vypadajícím uzávěrem na jedné straně a kulatým otvorem velikosti mince na straně druhé. Když se Charity dotkla stříbřitě lesklého kovu, pocítila rychlé vibrace a připadalo jí, že slyší jakýsi zvuk, bzučení, a rychlé vibrace a připadalo jí, že slyší jakýsi zvuk, bzučení, které na ní působilo velmi znepokojivě.

Niles ustoupil nervózně stranou, když omylem zamířila ústím zbraně jeho směrem. Charity se omluvně usmála, opatrně zase stříbřitou tyč odložila a narovnala se. "Vezmeme s sebou všechny ty krámy," řekla. "Zbraně i mrtvolu." Napjatě se rozhlédla. "Ráda bych věděla, co tady chtěli."

Vrátil se Mike s oběma vojáky. Mikova tvář se zachmuřila, když přišel blíž a spatřil krvavou louži, která se postupně zvětšovala a v niž ležel mimozemšťan.

"Je mrtvý?"

Charity přikývla.

"Zatraceně," řekl Mike. "Potřebovali bychom ho živého."

"Niles neměl na vybranou," řekla Charity chvatně. "Tahle potvora mi chtěla utrhnout hlavu." Rozkazovačným posunkem mu zabránila cokoliv dále namítat a ukázala na dům, z něhož všichni tři vyšli.

"Je tam uvnitř něco zvláštního?"

Mike zavrtěl hlavou. "Jen mrtví," řekl. "A..."

Stačilo málo a byla to poslední slova v jeho životě. Za ním, na druhé straně náměstí, se otevřely dveře a z domu vyšel obrovský tvor se čtyřma rukama. Charity vykřikla, zvedla zbraň a současně vrazila do Mika. Zapotácel se a pak upadl na kolena.

Charity a cizí tvor vystřelili současně. Rachot samopalu pohltil tlumenější třesknutí zbraně protivníka, ale půl kroku před ní, přesně tam, kde před chvílí stál Mike, dopadl s neuvěřitelnou prudkostí na zem náboj, který se roztříštil.

Charity uskočila stranou a přitom držela stisknutou spoušť. Na cizince vyslala salvu ze samopalu, jiskry začaly odskakovat od stěny vedle něj a jeho pancíř se vzápětí změnil v oblak černých střepin. S pronikavým vysokým kvičením se tvor vrhl dozadu a opět zmizel v domě, z něhož vyšel.

A přesto zasáhl.

Voják, který stal bezprostředně vedle Mika, se náhle zapotácel.

Ve tváři se mu objevil výraz nesnesitelné bolesti. Upustil zbraň, učinil ještě vrávoravý krok a přitiskl si ruce k hrudi. Pak se bez hlesu skácel k zemi. Na zádech mu zela příšerná rána.

Charity nečekala, až se Mike znovu postaví, ale hned vyběhla.

Tak jsem přece jen měla pravdu, pomyslela si zoufale! Bylo to příliš jednoduché - a oni se zachovali jako hloupí zelenáči.

Doběhla k domu, jedním velikým skokem se přehoupla přes mohutné tělo čtyřrukého tvora, které blokovalo dveře. Přemetem se opět dostala na nohy. Cosi temného, lesklého letělo před ní do tmy, pak zaslechla cvakavé rychlé kroky. Rozběhla se. Opět se zastavila.

Ztratila cenných pět šest vteřin tím, že vyměnila zásobník ve zbrani a běžela dál. V téže chvíli, kdy se do domu vřítili Mike a dva další.

Pořád ještě slyšela kroky cizince, ačkoliv se rychle vzdalovaly.

Její smysly jako by pracovaly s nesmírnou přesností. Chvatně k sobě přivolala kývnutím Mika a pokynula i Nilesovi a druhému vojákovi.

"Doleva - pokuste se ho obejít. A dávejte pozor. Může jich tady být víc!"

Ta poznámka byla patrně zbytečná. Po tom, co se stalo nebohému Trooperovi, by zřejmě Niles nejprve střílel a až pak by se podíval, co to vlastně zasáhl. Charity jen doufala, že to nebude nikdo z nich. Pronikali dál. Kroky onoho pavoučího tvora už nebylo slyšet, ale zapamatovali si velmi dobře směr, z něhož se ozývaly. A dům nebyl příliš veliký - buď ho ten tvor opustil zadním vchodem, nebo...

Neopustil. Charity se vrhla do otevřených dveří, automaticky uskočila stranou - a strnula.

Za dveřmi musel ležet jeden z týchž skromných bytů, jaký našli předtím, jenže teď se před nimi rozprostírala pouze hromada trosek.

Stěny mezi vedlejšími místnostmi zmizely, jakoby uříznuté ostrým nožem. Ze stropu oprýskávala omítka. Vzduch byl plný jakéhosi podivného ostrého zápachu. Po čtyřrukých tvorech nebylo ani památky.

Zato si Charity všimla něčeho jiného.

Uprostřed místnosti stál obrovský tenký prstenec ze stříbřitého materiálu. A v jeho nitru zpozorovala totéž hemžení, kterým byl naplněn i prstenec tehdy v kosmické lodi.

"Zatraceně, co je to?" zašeptal Mike. Hlas se mu chvěl.

Charity mlčky pokrčila rameny, učinila krok ke kruhu, který zdánlivě beztížné visel ve vzduchu a opět se zastavila. Bylo to, jako by vstoupila do proudění jakési neviditelné energie, která ji teď dráždila na po kožce a která elektrizovala každý její vlásek. Marně se pokoušela pohledem proniknout černý štít.

"Teď alespoň víme, odkud se ty bestie tak náhle vzaly," zamumlal Mike. Nervózně pohlédl na Charity. "Měli bychom zmizet.

Mám pocit, že se ten náš přítel co nevidět vrátí. A určitě ne sám."

Charity přikývla, ale ještě se neotočila. Místo toho zvedla zbraň a jedinkrát vystřelila do vnitřku onoho chrliče hmoty.

Výsledek ji zklamal. Kulka prorazila stěnu hemživé tmy bez jakéhokoliv odporu a zavrtala se do zdi místnosti ležící za ní. Svraštila čelo, otočila se a podívala se na vojáka. Její pohled utkvěl na granátu, který měl u opasku.

"Podejte mi to," zavelela.

Muž poslechl, zatímco Mike se na ni díval stejně tázavým jako nesouhlasným pohledem. "Co chceš udělat?" zeptal se. "Copak chceš tu věc vyhodit do vzduchu?" Neznělo to příliš nadšeně.

Charity neodpověděla, nýbrž jej i ostatní poslala pokynutím ruky stranou. Pak se opět otočila k prstenci. Nebyla si jistá - ale na chvíli měla pocit, že hemžení v prstenci zesílilo.

"Zmizte," řekla. "Počkejte na mě venku."

Mike chtěl něco namítnout, ale její pohled ho umlčel. Beze slova se otočil a pospíchal za Nilesem a vojákem, kteří se splněním rozkazu nezaváhali ani na vteřinu.

Také Charity se stáhla z místnosti, zastavila se ve dveřích a dřepla si. Opatrně si přehodila samopal z pravé do levé ruky, zuby vytáhla pojistný kroužek granátu a soustředila všechnu pozornost na to, aby roznětku držela dolů. Pak počkala.

Trpělivost nemusela namáhat dlouho. Nemýlila se - pohyb a hemžení v prstenci se změnilo. Měla dojem, že se dívá do nekonečně dlouhého koridoru, který vyplňovala pouze tma. Modlila se, aby její tušení bylo správné. Totiž že ten pavoučí tvor za sebou zabouchl dveře do kosmické lodi, když před ní utekl, a že tedy tato brána nefunguje jen jedním směrem. Na chvíli byla ochotná poslechnout šeptající vnitřní hlas, který jí radil, aby utekla, dokud to je ještě možné. Jenže pak opět pomyslela na ty dvě mrtvé děti, které předtím viděli, a zůstala.

Stejně by už asi bylo pozdě. V temnotě prstence teď vznikaly věci, které byly temné, ale ne již tmavé a už vůbec nebyly beztvaré.

Utvořila se gigantická hmyzí hlava s obřími kusadly, složené hmyzí oči veliké jako lidská pěst na ni zíraly ze změti drsně lesklých končetin - a Charity hodila granát.

Ten opsal téměř dokonalý pomalý oblouk, jen o kousek minul obrovitou hmyzí hlavu a zmizel v obživlé temnotě brány transmiteru.

Charity vyrazila, dokud neuplynuly tři vteřiny, jež jí poskytla chemická roznětka granátu.

Když vyběhla na chodbu domu, ozval se temný, podivně měkký výbuch. Dům se rozechvěl. Následovala druhá, poněkud prudší exploze, když utíkala ze dveří a náhle zahlédla záblesk nesnesitelně jasného světla, které se za ni jakoby odnikud zakouslo do útrob domu.

Budova se zhroutila v oblaku kouře a plamenů a poletujících částeček suti ještě dříve, než Charity doběhla k Mikovi a ostatním.

12. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

Nádrže byly obrovské a stříbřité a vypadaly skutečně jako pečlivě naleštěné cisterny na pohonné hmoty. Stály na tenounkých kovových podpěrách, zavinuty do spleti zásobovacích a odpadních trubek, kabelů a drátů a počítačových přípojek. Díky tenounké vrstvě zlatého prachu, která měla zabránit korozi, vypadaly velmi tajemně a tento dojem ještě zesilovaly blikající kontrolky na konci šesti válcovitých ocelových rakví.

Charity bylo dost divně. Ten pohled jí naháněl strach a už jen při pomyšlení, že se nechá zaživa pohřbít do téhle věci, se otřásla.

Člověk by musel být pořádný blázen, aby se dal zabít kvůli tomu, aby zůstal naživu.

"To záleží jen na tom, jak moc lpíte na životě, co?"

Charity sebou polekaně trhla, otočila se a spatřila Stoneův obličej. S jasnými rozpaky pocítila, že nahlas vyslovil její poslední myšlenku.

"Když tomuhle..." ukázala pohybem hlavy na nádrže, "říkáte život," odpověděla. "Já pod tím rozumím něco jiného."

Stone mávl rukou. "Kdybyste měla pravdu, mohla by se ušetřit spousta peněz za tenhle kryt, nemyslíte?"

"To je možné," odpověděla Charity zmateně. Teprve pak ji znovu napadla ona první myšlenka, která jí vytanula při Stoneově příchodu.

"Co tady dole děláte, poručíku?"

Stone se usmál. "A co tady děláte vy, kapitáne?" řekl. "Pokud vím, je vstup do těchto prostor přísně zakázán - dokonce i lidem s průkazem třídy A."

"A jak to, že tady jste vy?"

"Ale, jsem taková holka pro všechno, víte," odpověděl Stone s úsměvem. "To s sebou nese spoustu práce, ale taky určité výsady. Jako například absolutní volnost pohybu. Hledá vás Becker."

Poslední větu, která byla vlastní odpovědí na její otázku, téměř přeslechla.

"Jak to?"

Stone pokrčil rameny. "Nemám tušení. Mám vás zavést k němu, toť vše." Uctivě pokynul rukou, ale neustoupil stranou, když k němu Charity zamířila.

"Dovolíte mi osobní otázku, kapitáne?"

Charity se na něj chvíli zamyšleně zadívala. Nebyla si jistá, zda má chuť navazovat se Stonem nějaké užší osobní kontakty. Alespoň ne teď, a možná že už vůbec nikdy. Když byl zánik světa přímo přede dveřmi, neměla přátelství stejně smysl. Přesto přikývla.

"Byla... jste přece venku," začal Stone.

Charity opět přikývla.

Tahle otázka byla dost zbytečná.

"Chtěl jsem se vás zeptat už předtím, ale... nebyli jsme... no prostě, ta chvíle se mi nezdá vhodná."

Vyhnul se jejímu pohledu. Charity cítila, jak je mu zatěžko pokračovat.

"Tady dole se toho nedozvíme mnoho," řekl dál. "Becker vyhlásil cosi jako informační blokádu, ale já si myslím, že sám neví nic přesného. Vy... hovořila jste o bombách."

Charity mlčela.

Byli s Beckerem v jeho malé kanceláři sami, ale zřejmě i ve zdejším krytu měly zdi uši. A špatné zprávy se rozšiřují velice rychle - na tom nezměnil nic ani útok mimozemšťanů.

"Víte, pocházím z Missouri," řekl Stone. "Žije tam moje rodina, a já..."

"Chcete věděl, jestli padaly bomby i tam," řekla Charity, když se Stone definitivně odmlčel. Přikývl.

"Nevím," odpověděla po pravdě. "Neví to nikdo, poručíku.

Nevím ani, kdo ty zatracené bomby svrhl. Viděla jsem i několik explozí, jenže ty byly velmi daleko."

A neřekla by mu to, ani kdyby to věděla naprosto přesně. Zatraceně, vždyť jim všem zbývalo patrně jen několik dní života - copak mu může brát poslední zbytky naděje? Ve skutečnosti toho viděla mnohem víc, než jen několik bomb; svět na severu zanikal v orgiích ohně a nesnesitelného světla. Dokonce i ona sama to jen tak tak přežila, i když byla o více než sto mil dále.

"Nevím," řekla ještě jednou.

"Neříkáte to jen proto, abyste mne uchlácholila?" zeptal se Stone.

Charity se usmála. Udělala to záměrně drsně a opovržlivě.

"Zač mě máte, poručíku?" zeptala se. "Za svého zpovědníka?

K čertu, nevím, co se tam děje. Projela jsem půlku země, ale vím stejně málo jako vy. Nevysílají se zprávy, chápete? Neexistuje ani telefonní spojení. Možná vybombardovali polovinu planety."

Její záměrně zraňující tón Stoná vyburcoval. Pohled mu stále ještě planul, ale Stone se už ovládal. Kolaps, který u něj už Charity zpola očekávala, se nedostavil. Po chvíli jí uvolnil průchod dveřmi.

Ale těsně předtím, než vyšla z místnosti, ještě jednou se na Stonea podívala a všimla si, že upírá pohled na půl tuctu lesklých kontejnerů určených pro hibernační spánek. Umínila si, že se Beckera při nejbližší příležitosti zeptá, jestli si je jist, že nebylo chybou dát důvěru tomuhle takřka ještě nedospělému mladíčkovi.

Pak vstoupili do kabiny výtahu a vyjeli opět nahoru.

Když urazili polovinu vzdálenosti, rozječely se po celé základně poplašné sirény.

4. PROSINCE 1998 - MINULOST

Postavit tohle město trvalo přes dvě stě let. Jeho zánik trval jedinou noc. Cesta do Manhattanu se změnila v příšernou vizi, která ani vzdáleně nepřipomínala něco z minulosti. Kdesi v polovině cesty přestala vnímat všechny ty hrůzy a všechno to nepředstavitelné dění, které kolem sebe viděli. Hned onoho prvního rána pochopila, že svět se definitivně změnil a že New York už nikdy nebude tím, čím býval.

Ulice byly ucpány odstavenými auty. Na spoustě míst vypukly požáry. Když pak kolem poledne dorazili do svého domu v srdci Manhattanu, byli se silami v koncích. Cestou tam viděli všechno, co patřilo do scénáře odumíráni milionového města: paniku, strach a smrt, drancování a lidi, kteří bojovali navzájem proti sobě, jen žádné mimozemšťany neviděli. Byli to sami obyvatelé New Yorku, kteří ničili své město.

Zapudila tyto myšlenky. Vstala a chvějící se rukou si nalila Martini. Ruce se jí teď třásly často a ona se stále častěji přistihovala při tom, že pije víc alkoholu, než je záhodno. Musela dávat pozor.

Byly tomu už tři dny, co se před dveřmi jejího bytu objevilo zpola odrostlé dítě v uniformě Národní gardy a přivedlo ji i s Mikem sem na jedno ze čtyř či pěti míst New Yorku, kde měl život alespoň ještě zdání normálnosti; do sklepení BANK OF AMERICA, do celého labyrintu ocelových komor a chodeb, malých kanceláří a mnohem větších obytných místností a prostor určených ke spánku. Komůrka dva krát tři metry, kterou dali k dispozici jí a Mikovi, znamenala neuvěřitelný přepych.

Podívala se na ciferník mechanických hodinek, které visely na stěně naproti dveřím a zjistila, že má ještě dobrou půlhodinku času.

Přesto se už vydala na cestu. Venku bude pěkně hlučno a zmatek, jenže tady uvnitř měla pocit, že se udusí. I navzdory klimatizačnímu zařízení, jehož bzučení předstíralo, jako by nahoře, třicet metrů nad jejich hlavami, ani neprobíhal zánik světa.

Oblékla si sako uniformy, vyšla z kóje a vydala se na cestu do velitelské centrály, která byla zřízena v datovém centru banky. Chodby nebyly tak přeplněny, jak předpokládala. Za poslední tři dny se situace tady dole poněkud uklidnila, což ovšem neznamenalo, že byla docela klidná. Ovšem z naprostého zmatku prvních čtyřiadvaceti hodin se teď vykrystalizovalo cosi jako spořádaný chaos, do něhož se plukovníku Stanleymu podařilo vnést i jistý systém, kterému sice nikdo nerozuměl, který nicméně fungoval.

Pokud vůbec v tomto městě ještě něco fungovalo, pomyslela si Charity trpce. Hrozilo, že ji opět přemůžou vzpomínky na příšerný pochod New Yorkem a opět se jí jen s námahou podařilo je zahnat.

Byly to nejen útoky cizinců - ona první skupinka, kterou potkali, nebyla jediná - nýbrž celkové zhroucení metropole. New York se proměnil v horu kamení. Neexistoval telefon, lékaři, taxíky, hasiči, nic...

New York umíral nemilosrdnou smrtí.

Včera - bylo to včera, když si vyšli s Mikem ven? Už to nevěděla.

V tom podzemním světě z neonových zářivek a bíle natřeného betonu člověk velmi snadno ztrácel smysl pro čas. Včera nebo kdy to vyšli z budovy banky, aby se porozhlédli venku, a tu zaslechli hluk, který jim zněl téměř jako rajská hudba: vrčení motoru auta. Za několik okamžiků pak předjel před budovu banky prastarý vojenský džíp.

Kdosi vymontoval zničenou startovací cívku a nahradil ji čímsi jiným, co by kteréhokoliv inženýra sice přivedlo k šílenství, co ovšem fungovalo.

Stanley a ostatní téměř zajásali, ale Charity ten pohled spíše deprimoval.

Tak tohle všechno zbylo z jejich světa, v němž dominovala high technology!

Dorazila do řídící centrály, ukázala hlídkujícímu vojákovi služební průkaz. Ještě před týdnem by jí tuto cestu neotevřel. Jen pár kroků před ní, hned za sousední stěnou, ležela místnost s trezory banky, místnost lesknoucí se chrómem, v níž bylo uloženo dost peněz k tomu, aby bylo možno koupit třeba celé město. Jenže teď už nemělo žádnou cenu. Anderson a několik dalších lidí z banky, kteří sem občas sešli a nervózně sledovali vojáky, hrající si u svých nenahraditelných počítačů, to zatím nebyli ochotni připustit, ačkoliv to bylo jasné i poslednímu vojínovi.

Přesto byla Charity za paranoiu těchto lidí z banky a jejich nadřízených velmi vděčná, protože oni byli v konečném důsledku odpovědni za to, že tento sklepní prostor banky byl nejen odolný vůči bombardování, ale odstíněn i proti elektromagnetickému záření - a to všechno jen proto, pomyslela si Charity ironicky, aby i po velkém krachu bylo možno sledovat přesně stav kont klientů banky! Bylo to absurdní. Občas se v duchu ptala, jestli nepatří k nějaké rase nevyléčitelně duševně nemocných.

Ještě absurdnější ovšem bylo, že v celém městě existovaly pouze tři banky a jediná nemocnice, jejichž počítačová zařízení byla chráněna takovýmto způsobem - ani jediný vojenský objekt, nemluvě už o telefonních ústřednách nebo třeba jen jediné vysílačce! Armáda znala nebezpečí NEMP už padesát let, ale nikdo ve městě proti tomu nic nepodnikl prostě jen proto, že by to bylo příliš nákladné. Rozhlédla se po Mikovi, nikde ho nespatřila a místo

toho zamávala na Stanleyho, který se skláněl nad stolem s mapou a čmáral jakási čísla na okraj listu. Rychle prošla místností, naklonila se mu přes rameno a všimla si, že to je mapa ulic New Yorku. Velké oblasti na ní byly vyšrafovány, jiné byly označeny zelenými nebo červenými křížky. Neptala se, co ty značky znamenají.

"Jste tady moc brzy," řekl Stanley, aniž by vzhlédl od mapy. Z jeho hlasu bylo cítit náznak rozmrzelosti. Nebylo to nic osobního, naopak. Charity cítila, že ji má Stanley rád a i ona k němu chovala jisté sympatie. Jenže Stanley by velmi nutně potřeboval místo, na které měli nárok ona a Mike; ve městě, jehož fungující část se smrskla na necelých tři sta čtverečních metrů, působil každý nezvaný návštěvník nepříjemnost.

"Jak to vypadá?" zeptala se vlastně ne ani tak z opravdového zájmu, ale spíše proto, aby vůbec něco řekla.

K jejímu překvapení teď vzhlédl od mapy. "Tady?" zeptal se.

"Nebo ve zbytku světa?"

"Je v tom nějaký rozdíl?"

"No to bych řekl," odpověděl Stanley vážně. Pečlivě sbalil plán města a naznačil Charity, aby přistoupila blíž. Objevila se mapa světa formátu A2. Někdo překreslil červeným inkoustem velké části Severní Ameriky, Evropy a Asie a i ve zbytku světa bylo vidět červené skvrny.

"Červená místa jsou oblasti, které obsadili," řekl. "Alespoň tedy, o nichž víme, že tam jsou. Ale pravděpodobně je jich mnohem víc.

Je teď mnohem obtížnější dostat se k novinkám, víte?"

Charity se poněkud ulekla. Když jí tuhle mapu ukázal před dvěma dny poprvé, bylo červených skvrn méně a byly mnohem menší.

Nebyla to ani tak samotná skutečnost, že vetřelci postupují, ale spíš to, jak rychle se to děje. Pokud to tak půjde dál, pomyslela si Charity stísněně, zmocní se do čtyř týdnů celé zeměkoule.

"A tady?" zeptala se.

"V New Yorku?" Stanley se usmál. "Mnohem lépe než ve většině velkých měst. Řekl bych, že se objevili asi na padesáti místech.

Ale poradíme si s nimi."

Při jeho slovech se Charity otřásla. Výraz jejího obličeje zřejmě jasně prozrazoval její pocity, protože Stanley se náhle usmál a pokusil se sám nasadit uklidňující výraz. "Jen žádné obavy," řekl.

"Poradíme si s nimi. Pokud bude třeba, vydržíme celé měsíce. Možná roky."

Charity pohlédla na mapu světa. Červené skvrny na ní svědčily o opaku.

"Tohle je něco jiného," řekl Stanley, jako by četl její myšlenky.

"Nezaměňujte město New Yorku s otevřeným terénem. Tam jsou ti cizí hoši patrně v obrovské převaze, především teď, když nás dokonale odzbrojili. Ale tady..." Zeširoka se rozpřáhl. "New York je něco jako skalní pevnost, víte? Nemáme tady sice žádnou pravidelnou armádu, ale Národní garda sama je schopna postavit do zbraně na sto tisíc mužů. A každý dobrý Američan," dodal teď už ovšem zcela zřetelně ironicky, "má konečně v šuplíku zbraň, že?"

"Doposud jich bylo málo," řekla Charity opatrně. "Cosi jako předvoj."

Stanley přikývl. "Jistě. Jen ať si klidně přijdou, kapitáne Lairdová.

Poradíme si s nimi i bez kosmických lodí a laserových děl, máte mé slovo. Ty potvory budou muset vzdorovat milionu starých dobrých hlavní pušek, jestli budou skutečně tak hloupé a pokusí se dobýt město."

Charity neodporovala. Věděla, že nemá smysl se se Stanleyem hádat na toto téma. Zkoušela to hned první den, ale bylo to zbytečné. -

A Stanley měl pravděpodobně dokonce pravdu. Bylo naprosto nemožné chtít se zmocnit města jako je New York. Jenomže o to jim snad ani nešlo. Útoky posledních dní byly jen jakýmsi průzkumem, který zřejmě neměl jiný smysl, než si otestovat sílu. Ve skutečnosti neměli vůbec zapotřebí zmocnit se New Yorku. Stačilo jen vyčkat, až se zhroutí sám.

Stanley chtěl něco namítnout, ale v téže chvíli se ozvalo pípání vysílačky. Stanley zvedl zrak, svraštil čelo a po pohledu na hodinky se postavil za muže, který přístroj obsluhoval. Charity ho sledovala. Na Beckerovo běžné hlášení bylo ještě příliš brzy.

Téměř napjatě sledovala, jak voják opatrně pracoval na nemotorné aparatuře elektronkového přístroje a jak se snažil nastavit vysílačku na kvalitnější příjem. Přístroj byl muzejním exponátem ne pouze v přeneseném, nýbrž v doslovném smyslu toho pojmu. Podobně jako tucet dalších vysílaček, které byly momentálně jediným spojením New Yorku se světem.

"Becker?" zeptal se Stanley nervózně.

Muž u kontrolního pultu přikývl a podal Stanleymu sluchátko.

"Pro vás, pane," řekl "Kryt SS nula jedna. Velitel Becker osobně."

Výraz Stanleyho tváře se ještě o něco více zachmuřil, zatímco si nasazoval sluchátka a sedal si na místo, které mu uvolnil radista.

Ohlásil se a na otázky, jež na druhém konci linky kladl Becker, několikrát odpověděl ano a ne. Po chvíli zase vstal. Pohled mu jiskřil.

"Chce hovořit s vámi, kapitáne Lairdová," řekl.

Charity na něj chvíli pohlédla téměř zmateně, pak si nasadila sluchátka, která byla stejně staromódní a nepraktická jako přístroj, k němuž patřila. Technik, který přístroj běžně obsluhoval, jí poklepal na rameno.

"Stiskněte tohle červené tlačítko, pokud budete chtít hovořit, kapitáne," řekl.

Charity vděčně pokývla hlavou a pak se ohlásila. Když zase tlačítko pustila, ozvalo se ze sluchátek šumění a množství pípavých rušivých zvuků. Jen stěží rozuměla Beckerovu hlasu.

"Kapitáne Lairdová," spustil Becker. Přes mizernou kvalitu přenosu měla Charity dojem, že jeho hlas zní uštvaně. "Poslouchejte!

Na nic se mě teď nevyptávejte a jen poslouchejte. Pokud budete muset odpovídat, říkejte jen ano nebo ne - rozumíte?"

Charity stiskla červené tlačítko na vysílačce a řekla: "Ale samozřejmě, veliteli."

"Kde je vůbec Wollthorpe a Niles?" zeptal se Becker. "U vás?"

"Ne," odpověděla Charity. "Mike... poručík Wollthorpe je tady vedle mne, kde je ovšem Niles... nevím."

To však nebyla tak docela pravda. Věděla naprosto přesně, kde Niles v téhle chvíli je - totiž na opačném konci města - u své rodiny.

Pokud byl ještě naživu.

Becker zaklel. "Dobrá - pokuste se ho sehnat. A pak se dostavíte sem. Všichni tři, nebo jen Wollthorpe a vy, pokud Nilese nenajdete."

"Co se stalo?" zeptala se Charity.

"Rozbíháme plán Omega," odpověděl Becker. Zřetelně bylo slyšet, jak se nadechl. "Termín je 13. prosince. Zvládnete to?"

Třináctého? pomyslela si šokovaně. To je ještě osm dní - za normálních okolností dost času k osminásobnému přeletu do Timbuktu a zpět. Jenže ve světě bez stíhaček překonat vzdálenost téměř dvou tisíc mil? Přesto řekla: "Ano."

Becker měl dost času zvážit, jestli to stihnou. Věděl, co od ní žádá.

"Co se stalo?" zeptala se ještě jednou. "Proč..."

"Zatraceně, držte zobák!" zařval Becker. "Pokouším se vás a ty dva další dostat sem, copak to nechápete? Jde vám o krk, holčičko."

A tobě o letenku na Mars, pomyslela si v duchu Charity vztekle.

Jedno z míst na CONQUERORU bylo rezervováno pro Beckera.

Jenže tohle raději nahlas nevyslovila.

"Jak to myslíte?" zeptala se opatrně, přičemž se pokoušela zachovat pokud možno lhostejný výraz v obličeji. Byla si vědoma, že na ni hledí nejen Stanley, ale celá posádka velitelského stanoviště.

"Začíná to být vážné," odpověděl Becker. "V Evropě bylo zřejmě svrženo několik bomb. Nikdo neví nic přesného, ale bylo zaregistrováno několik silných otřesů."

A vy si chystáte záchranné čluny, pomyslela si Charity. Proto Becker tak naléhal, aby Charity a ostatní přiletěli na základnu - vždyť ona byla kormidelníkem lodě. Jen tak v duchu uvažovala, kam s kosmickým korábem zamíří.

"Ale to není všechno," pokračoval Becker. "Docela zlikvidovali Tokio a několik dalších... Každých přibližně deset minut ztrácíme rádiový kontakt s dalším a dalším městem. Nevím, co se děje, Lairdová, ale myslím, že teprve teď se do toho jaksepatří pustili. A jsem si jist, že New York mají v plánu velice brzy. Proto chci, abyste odtamtud zmizela, jasné?"

"Rozumím, pane," odvětila Charity. V ústech měla najednou nepříjemnou pachuť. Takže tolik k tématu odpor, pomyslela si. "Dejte mi ještě Stanleyho," požádal Becker.

Charity vstala, sundala si sluchátka a podala je Stanleymu. Mlčela, zatímco Stanley soustředěně poslouchal Beckerův hlas a jen několikrát odpověděl polohlasně ano. Charity se pokoušela alespoň ignorovat pohledy, jimiž ji ustrašeně sledovaly na dvě desítky párů očí.

Tihle muži a ženy na ní jistě vidí její vnitřní pocity, jako by je měla ohnivým písmem napsány na čele. Co jim řekne, až se jí zeptají, co se stalo? Že jim pravděpodobně zbývá jen pár hodin života?

Stanley ukončil rozhovor a vstal. Tvář měl bílou jako křída, když se na ni podíval.

"Dostal jsem rozkaz dopravit vás co nejrychleji z města, kapitáne," řekl. "Co se stalo?"

Becker mu to neřekl, napadlo Charity. Připadala si jako zrádkyně.

"Nevím," odpověděla vyhýbavě. "Ani on sám to neví přesně. Vypadá to tak, že v Evropě bylo svrženo několik bomb."

Pokusila se usmát, ale cítila, že z toho vzešla jen pokřivená grimasa.

"Bomb?"

"Vaši lidé nejsou zřejmě jedinými kutily, jak to vypadá," odpověděla pomalu. "Možná jsem se mýlila, a naši přátelé z Marsu také. Ale nejsme tak docela bezbranní, jak se domnívali."

Byl to dost neohrabaný pokus uvolnit napětí a také se nezdařil.

Jak Stanley, tak ostatní si prostě museli všimnout, že každé její slovo byla lež. Ale Stanley už neodporoval. Jen se chvíli zadíval kamsi za ni. Pak zvedl ruku a ukázal ke stropu.

"Dobrá, dostal jsem rozkazy," řekl ztěžka. "Přineste si své věci, kapitáne. Dostanu vás odtud."

"A jak?"

Stanley se mdle usmál. "Umíte jezdit na koni?" Uměla, ale o hodinu později si téměř přála, aby na Stanleyho otázku raději odpověděla záporně. Záda ji nesnesitelně bolela a každý krok koně na asfaltu cítila jako kopanec do beder. Projeli Manhattanem téměř z jednoho konce na druhý. Dvakrát byli napadeni, ovšem nikoliv mimozemšťany, nýbrž zoufalými lidmi, kteří jim chtěli vzít koně.

Nezamířili k mostu, jak Charity očekávala, ale téměř opačným směrem a před pěti minutami projeli zátarasem z ostnatého drátu, který obklopoval celý blok domů. Od chvíle, kdy projeli překážkou, viděla Charity už pouze vojáky. Silnici blokoval tank, který byl patrně navěky vyřazen z činnosti. Opravdu impozantní pohled, pomyslela si ironicky Charity. Mimozemšťané by se utloukli smíchy, kdyby tohle spatřili. Ovšem přece jen to byla špičková zbrojní technika -

příšera s obrovskou ničivou silou.

Opatrně projeli kolem mrtvého obra, protáhli se dalším zátarasem z ostnatého drátu a přiblížili se k podlouhlému skladišti, před nímž se utábořila celá rota vojáků. Stanley, který jel kus napřed, prohodil několik slov s důstojníkem, ukázal na halu, na ni a na Mika a ukončil pak hovor rezolutním gestem. Nevypadal příliš dobře naladěn, když kolem něj Charity projížděla na koni a tázavě na něj pohlédla.

"Problémy?"

"Ne," zalhal Stanley. "Pojďte. Už to není daleko." Sám ale nejel dál, vztekle seskočil ze sedla a počkal, dokud Charity a Mike nenásledovali jeho příkladu.

Palčivá bolest v zádech se znovu ozvala, když Charity seskočila z koně a udělala první krok. Přesto pocítila úlevu, že opět stojí na vlastních nohou. Když se jí Stanley zeptal, zda umí jezdit na koni, předpokládala, že jí dá jezdeckého koně a ne lenivého valacha, kterého jeho majitelé asi odvedli z jatek...

Vrhla na koně nepřátelský pohled, odvázala od sedla vak se svými věcmi a pospíchala za Stanleym.

Vešli do haly.

Charity nejprve neviděla nic. Její oči uvykly slunečnímu svitu a potřebovaly teď několik vteřin, než se adaptovaly na přítmí, které vládlo uvnitř. Bylo tu světlo - na tucet oslnivě bílých ostrůvků světla, které do tmy vrhaly velké karbidové reflektory - ale kontrast mezi umělou tmou a stejně umělým světlem jako by dojem temnoty ještě více zdůrazňoval.

Pak si její oči začaly zvykat na nové světelné poměry a pokud bylo pravdou to, co spatřila v první chvíli, pomyslela si, pak měl Stanley zatraceně dobrý důvod, když sem odkomandoval polovinu své malé armády...

Ta helikoptéra byla stará nejméně dvacet let. Pilotní kabina byla poškrábaná polokoule z plexiskla, v níž bylo místo právě pro dva pasažéry. Z tenounké konstrukce zádě oprýskával lak v nejméně pěti vrstvách a motor vypadal, jako by ho Stanleyho lidé vymontovali z předchůdce archy Noemovy.

"Bože můj, to mi chcete říct, že tahle věc ještě létá?" zeptal se ohromený Mike.

Stanley na něj vrhl naprosto nedefinovatelný pohled, ale neodpověděl, nýbrž pouze rázně zvedl ruku.

"Croyde!"

Ze tmy vystoupil malý holohlavý muž v bílém plášti, plném olejových skvrn a přistoupil k nim. Když spatřil Charity a Mika, zcela nepokrytě se zatvářil překvapeně. Ale zdržel se jakékoliv poznámky a jen se tázavě zadíval na Stanleyho.

"Plukovníku?"

Stanley ukázal na helikoptéru. "Jak jste daleko, Croyde?" zeptal se stroze. "Poletí to?"

Croyd mechanicky přikývl a pak pokrčil rameny.

"Teoreticky ano," odpověděl. "Motor běží. Ale jestli to vůbec někdy poletí, nemůže říct nikdo. Ještě jsme neprovedli zkušební let, pokud to myslíte takhle."

"Bude to muset fungovat," odvětil stroze Stanley. Ukázal na Charity. "Znáte kapitána Lairdovou?"

"Kdo by ji neznal?" odpověděl Croyd. Náhle zvážněl. "Vy s tím vážně chcete letět?"

"Jestli to zvedneme do vzduchu výš než deset centimetrů, pak ano," odpověděla Charity s úsměvem.

"To určitě ano," odvětil Croyd s přesvědčením. "Tihle staří ptáci byli robustní malé stroje, které jen tak něco nepřevrátilo. Ale je ještě příliš brzy." Obrátil se ke Stanleymu. "Přijďte zítra, plukovníku.

Nebo nejlépe pozítří. Helikoptéru musíme nejprve..."

Stanley mu vzteklým gestem uťal slovo. "Nemáme čas ani do zítřka, ani do pozítří, Croyde," řekl prudce. "Poletí to nebo ne?"

Croyd chvíli mlčel, spíše zaražený než vyděšený, nebo spíše vystrašený.

"Teoreticky ano," zopakoval, "ale..."

"Pak je to v pořádku," řekl Stanley. "Všechno ostatní se teprve ukáže. Ukažte kapitánu Lairdové přístroje."

Croyd na něj zíral vytřeštěnýma očima, ale Stanley mu nedal příležitost cokoliv namítnout. Otočil se prudce a rychlými kroky zmizel kdesi vzadu v hale. Croyd se za ním díval a kroutil hlavou.

"Co mu je?"

Charity pokrčila rameny. "Nevím," řekla. Sama byla trochu překvapená, jak snadno dokázala vyslovit takovou lež.

"Možná se zlobí, že mu bereme takovou hezkou hračku," řekl Mike.

Croyd se teď podíval poněkud vyděšeně. "Ale přece se s tím vrátíte, ne?"

"Samosebou, pokud se s tím nezřítíme." Mike zvedl ze země svůj ranec a vlekl se s ním k vrtulníku.

Croyd se zastavil a zapálil si cigaretu. Vyfoukl oblak namodralého kouře směrem k Mikovi a přehnaně škodolibě se usmál. "Nemám moc chuti zahrát si na zkušebního pilota. Dovedete vůbec zacházet s takovýmhle strojem?"

Mike přikývl. "Samozřejmě," řekl uraženě.

"Tak samozřejmé to zase není," odpověděl Croyd, zatímco se blížili k vrtulníku. "Vím, že dokážete řídit kosmickou loď, jenže tohle je něco jiného, věřte mi... nemáte tady žádné pomůcky. Žádné počítače, které by za vás vyžehlily chyby. Ani výškoměr tam není. Tedy alespoň žádný," dodal, "který by fungoval. Létat takovouhle mašinou, to už chce pořádnou dávku zručnosti."

Došli k helikoptéře. Croyd otevřel dveře kabiny, trochu ustoupil a učinil rukou gesto, jako by je zval dovnitř. Mike nepatrně zaváhal, ale pak si očividně dodal odvahy, vhodil zavazadlo - své i Charity - do úzkého prostoru za sedačkami a vsoukal se do stroje. Charity slyšela, jak si povzdechl. "Bože můj, tohle je snad z doby kamenné."

Croyd jen klidně přikyvoval. "Buďte rád, že je to tak, poručíku. Kdyby byl o deset let mladší, asi bychom ho

nedostali."

"To jste vybrali ten vrak právě proto?" zeptala se Charity. Jestli Croydovi vadil pojem vrak, pak to na sobě rozhodně nedal znát.

Přikývl.

"Částečně," přiznal. "Stroj pozdějšího data by mi byl osobně také milejší, to mi věřte. Ale nemělo by to smysl. Potřebovali bychom celé týdny, abychom některou z těch plně elektronických hraček dali zase do pořádku - pokud by se nám to vůbec kdy povedlo. A tohle..." Poplácal dlaní po kabině a celá helikoptéra se zachvěla, "...tohle je něco jako dinosaurus, víte? Jednoduchý robustní motor a téměř žádná elektronika." Ukázal na motor umístěný vzadu nad pilotní kabinou. "Ta věcička nám sice trošku potrápila hlavy, ale teď už zase šlape."

"Odkud jste vzali náhradní díly?" zeptala se Charity.

"Náhradní díly?"

"Zapalovací cívky, svíčky, rozdělovač..." Rozmáchla se rukou a naznačila, že by mohla ve výčtu ještě dlouho pokračovat, ale že to nepovažuje za potřebné.

"Žádné nejsou," řekl Croyd lakonicky. "Všechno jsme si udělali sami. Dobrá americká ruční práce." Letmo se usmál. "Pokud byste přistávali, dbejte nato, aby motor nezhasl. Nemá to startér."

"O jé," řekla Charity. Croyd se usmál a přehnaně zdvořile natáhl ruku a pomohl jí nastoupit do kabiny k Mikovi. Pak se sám přitáhl s funěním ke dveřím, předklonil se a začal Mikovi vysvětlovat přístroje.

To bylo ovšem vyřízeno několika slovy, protože většina ukazatelů stejně nefungovala.

"Tohle je ukazatel stavu paliva," řekl nakonec. "Nefunguje. Až se ten krám začne třást, přepněte tuhle páku na rezervu. Pak budete mít asi ještě deset minut času najít nejbližší pumpu."

"Jaký to má dolet?" zeptal se Mike.

Croyd pokrčil rameny. "Nemám tušení. Do nádrže se vejde asi sto galonů - takže možná dvě stě mil. Víc asi sotva. Tyhle staré motory měly skutečně požehnaný apetit."

Dvě stě mil, pomyslela si Charity zaraženě. To znamená, že by museli cestou natankovat osmkrát až desetkrát, než se dostanou na základnu SS nula jedna. Věděla, že to nezvládnou. Alespoň ne s tímhle vrakem.

"Ale o zásobu pohonných hmot skutečně nemusíte mít starost," pokračoval chlácholivě Croyd. "Ta věcička je natankovaná až po okraj. Stačí, když vyletíte nad moře a uděláte tam pár koleček. Nechceme přece zjistit, jestli se s tím dají dělat akrobatické kousky, ale jestli to vůbec lítá, že ano?"

Mike na něj zmateně pohlédl, ale Charity na něj vrhla varovný pohled, který ho přinutil držet jazyk za zuby. Možná bude lepši, když nebude vědět, že se nevrátí.

Vrátil se Stanley a Croyd chvatně dokončil svůj výklad a opět seskočil na zem, aby uvolnil místo plukovníkovi. Charity viděla, jak obešel vrtulník, šikovně se vsoukal dozadu a začal ještě cosi kutit v motoru. V pravé ruce držel snad půldruhametrové lano. Trvalo to chvíli, než si Charity vzpomněla na jeho slova, týkající se chybějícího startéru. On a jeho kolegové tedy museli vmontovat něco jako setrvačník, aby motor vůbec naskočil.

"Hotovo?" zeptal se Stanley. Hovořil tiše, zřejmě proto, aby ho Croyd a ostatní mechanici neslyšeli. Charity přikývla.

"Doufám... že se vám to zdaří," řekl Stanley tiše. Znělo to smutně, ale Charity cítila, že je to míněno upřímně. Náhle cítila potřebu nějak ho utěšit. I kdyby to bylo jen proto, aby si tak sama namluvila, že jej a ostatní nenechají na holičkách. Ale místo toho jen vděčně přikývla. "Takže leťte pokud možno co nejdéle podél pobřeží," řekl Stanley. "Pokud vím, soustřeďují se útoky spíš na vnitrozemí. A pokud budete muset tankovat, udělejte to někde na dálnici, pokud možno co nejdál od měst. V téhle zemi je možná na padesát milionů lidí, kteří by vás bez váhání zabili jen proto, aby dostali místo v takovémhle stroji."

"Já vím," odpověděla Charity. "Dáme... pozor, plukovníku."

"Nepodaří se vám to," pokračoval Stanley. Hovořil rychle, téměř neslušně, jako by drmolil naučený text a snažil se na nic nevzpomenout.

"S touhle rachotinou ne. Kdybyste museli přistát, pokuste se někde sehnat auto a rozjet ho. Možná nějaký starý Ford, nebo Dodge nebo Volkswagen. Tyhle krámy byly jen z plechu a neměly v sobě elektroniku."

Charity chtěla odpovědět, ale Stanley už neposlouchal. Jedním skokem se spustil na zem, přibouchl dveře kabiny a zvedl paži, jako by zavelel. Nad hlavami Mika a Charity se s bubláním a prskáním probouzel k životu staromódní benzínový motor. Chvíli běžel neklidně a už už hrozilo, že zhasne, ale pak Mike opatrně přidal plyn a běh byl zase rovnoměrnější. Nad poškrábanou plexisklovou kupolí se začaly velmi pomalu otáčet čtyři listy rotoru. Otevřela se velká vrata haly. Dovnitř se nahrnulo oslnivé sluneční světlo, takže Charity musela přimhouřit oči. Mike si zastínil oči dlaní, druhou rukou si sáhl do náprsní kapsy košile a vytáhl sluneční brýle.

Na další pokyn Stanleyho vojáci upevnili k podvozku helikoptéry několik lan a vytáhli stroj na volné prostranství. Charity se musela ze všech sil ovládat, aby vypadala klidně, zatímco čekali na povolení ke startu. Muži s respektem odstoupili z dosahu otáčejících se listů rotoru a vytvořili kolem stroje veliký kruh. Charity měla opět dojem, že ty lidi nechává na holičkách. Připadalo jí, že je sama tak trochu vinna tím, co se s nimi stane.

"Děje se něco?" zeptal se Mike. Neušlo mu, že najednou zneklidněla a seděla velmi křečovitě.

Charity zavrtěla hlavou a demonstrativně se zadívala jiným směrem. O dvě minuty později odstartovali.

Měli štěstí, a to dokonce ve dvou věcech. Zdálo se, že Croydovi a jeho lidem se skutečně povedl menší zázrak, protože helikoptéra letěla výborně. Ten den bylo navíc téměř bezvětří, takže Mike se mohl plně soustředit na to, aby si zvykl na toho podivného kovového tvora, kterého řídil.

Uposlechli Croydovy rady a letěli v malé výšce, ovšem velmi rychle směrem k širému moři, pak udělali oblouk a opět se přiblížili k pobřeží. Pod nimi se mihl zpustlý plastikový svět Coney Islandu a pak se už stín helikoptéry mihl

nad prvními domy předměstí. Tam v Manhattanu byl na město dosti chaotický pohled, ale odtud vypadalo... mrtvé. Počítala s tím, že hluk motoru stroje vyláká na ulice lidi, ale neviděla nikoho. Pokud tady vůbec někdo žil, pak se jistě ukryl v domě.

Téměř proti své vůli musela opět pomyslet na dům plný mrtvých, který objevili. Zřejmě je to tam dole stejné. Možná byly domy, nad nimiž prolétali, plné mrtvol.

Mike se poněkud předklonil z pilotní sedačky a upravil pak kurs helikoptéry. Letěli teď téměř rovnoběžně s pobřežím a ne výš než třicet metrů. Přesto se dole pod nimi nic nehýbalo.

"Niles?" zeptala se.

Mike přikývl. "Pokud najdu jeho dům," řekl "Všechno to shora vypadá jinak."

Dobrých deset minut letěli na jih. Občas už zahlédli i lidi - tu a tam cyklistu nebo několik lidí, které vylákal z domů hluk motoru.

Konečně doletěli k ulici, v niž stál Nilesův dům. Dokonce ani z výšky méně než třiceti metrů nenasvědčovalo nic na katastrofu, která způsobila, že se přerušil životně důležitý nerv New Yorku - byla to normální ulice plná malých vkusných rodinných domků, které se k sobě tiskly i s upravenými zahrádkami.

Mike řídil helikoptéru nízko nad domem, v němž žil Niles a jeho rodina, pak se velkým obloukem vrátil zpět a přistál na sestříhaný trávník před domem tak těsně, že se listy rotoru téměř dotýkaly přístřešku.

"Pospěš si," řekl stroze.

Charity odepnula bezpečnostní pás. Chtěla otevřít dveře, ale Mike ji zadržel za ruku. "Vezmi si támhle tu věcičku," řekl a kývl hlavou na samopal, který ležel mezi jejich sedadly.

Charity byla už téměř chvíli v pokušení udělat to. Ale pak zavrtěla hlavou, otevřela dveře, vyskočila z kabiny dříve, než ji stačil Mike opět zadržet. Přikrčená se blížila k domku, přičemž se opatrně rozhlížela na obě strany. Za oknem sousedního domku se objevil stín, cosi zablikalo. Ale nikdo nevyšel na ulici.

Za ní vyl motor helikoptéry a umělá vichřice rotorů ji na chvíli téměř porazila, když Mike opět nastartoval a držel stroj deset metrů nad ulicí ve vzduchu. Bral patrně Stanleyho varování velmi vážně.

Dveře se otevřely, když byla ještě dva metry od domku.

Ven vyšel Niles; měl na sobě jednoduché černé manšestráky a jednu z pestrobarevných košil, které měl tak rád. Za opaskem měl zastrčenou pistoli. A když spatřil Charity, nevypadal ani trochu překvapeně.

Několik vteřin se na ni mlčky díval, pak zvedl hlavu a ukázal na helikoptéru. "Kdepak jste vyhrabali ten muzejní kousek?" zeptal se.

Měl velmi unavený hlas. Charity za ním v domě spatřila jakýsi stín a pak pár tmavých očí, které si ji prohlížely téměř vystrašeně. Se zcela neodůvodněným pocitem hrůzy zaregistrovala, že to musí být oči dítěte.

O zeď stál opřený samopal s namontovaným optickým zaměřovačem.

Musela se ze všech sil přinutit, aby se dokázala na Nilese podívat znovu.

"Lítá to, ne?" řekla.

Niles se smutně usmál. "To jo," řekl. "Už zase jdeme na to, co?"

"Dostali jsme povel," řekla váhavě. "Přede dvěma hodinami, Nilesi. Od Beckera osobně."

"SS nula jedna?" Niles opět ukázal na helikoptéru. "S tímhle krámem?"

"Jak nejdál se dostaneme," odpověděla Charity s pokrčením ramen. Zatraceně, co to jenom se mnou je? Najednou mi připadá zatěžko pokračovat.

"Všichni tři, Nilesi," řekla.

Niles stiskl rty, ale ani ona nevěděla, jestli to měl být úsměv.

"Je tam vůbec místo pro tři?"

Charity beze slova zavrtěla hlavou a i Niles asi minutu mlčel.

"Tak to vám přeju hodně štěstí," řekl nakonec.

"Ty... s námi nepoletíš?"

Niles se teď skutečně usmál. "Ne, kapitáne. Ani kdybyste mi to přikázala."

"Víš, co to znamená?" zeptala se velmi tiše.

Niles opět přikývl. Jeho tvář byla jako kamenná maska.

Po chvíli se prostě otočila a dala Mikovi znamení, aby s helikoptérou přistál a ona mohla opět nastoupit. Když helikoptéra za půl minuty zase startovala, ještě jednou se předklonila a podívala se dolů.

Niles stál spolu se svou černošskou manželkou a s asi desetiletým děvčátkem za domem. Žena na ně zamávala. Dítě mělo samopal, ale nedrželo ho jako zbraň, nýbrž jako panenku - v obou rukou a pevně přitisknutý k hrudi. Charity na ten pohled nemohla zapomenout.

Byli vzdáleni sto mil od New Yorku, když město zaniklo a přesto to viděli. Den byl velmi jasný a oni teď letěli velmi vysoko, takže věže Manhattanu byly na obzoru stále ještě vidět jako rozmazané siluety. Když se to stalo, Mike otočil helikoptéru a podržel ji nehybně ve vzduchu, takže mohli sledovat to hrůzné divadlo se všemi detaily.

Byla to jakási mlha, která se najednou vzala odnikud a zahalila New York jako obrovitá kupole. Pěst gigantického obra, která se nehlučně sevřela kolem několikamilionového města a zničila v něm všechen život. Kamenní giganti Manhattanu se nezřítili, neobjevil se kouř, ani plameny, ba ani nedošlo k explozi, která by smetla město z povrchu země. Pomyslela na poklidný dům, který Niles a vojáci objevili před pěti dny a najednou pochopila, že tatáž děsivá síla teď zachvátila celé město a zničila v něm nemilosrdně a důkladně veškerý život.

Zvon ze šedivého ničeho zůstal viset několik minut nad městem a pak se začal rozpouštět, velmi pomalu a nerovnoměrně, jako by síla, která doposud tvora držela, najednou vymizela a uvolnila místo vzduchu. V kupoli z mihotavé mlhy se najednou objevily veliké pohyblivé trhliny... až se nakonec proměnila v pouhý jemný závoj, z něhož

se hrdě tyčily mrakodrapy Manhattanu jako odumřelé stromy z mlhy.

Mike mlčky otočil helikoptéru a opět nasadil kurz. Nikdo z nich nepromluvil jediné slovo, až do doby, kdy museli poprvé přistát.

12. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

Kontrolní místnost se podobala čarodějnému kotli. Světlo se chvělo v pulsující červeni a sirény ječely a ječely.

Dívala se po Beckerovi, ale nikde ho neviděla, což ovšem nebyl div, protože v obrovitém sále vládl dokonalý chaos.

Mapa na nástěnné obrazovce zmizela.

Místo ní byl na monitoru záběr z části horního patra. Které poschodí to bylo, Charity přesně nedovedla určit, protože scéna byla plná dýmu, prachu a poletujících ruin. Viděla prchající lidi a za nimi obrovitý stín. Do vzrušeného volání posádky centrály se mísilo tlumené dunění explozí.

Konečně Beckera spatřila - stál na opačné straně centrály, v polovině schodiště, které vedlo k ochozu. Charity zavolala jeho jméno, vzrušeně zamávala rukama a skutečně se jí podařilo upoutat jeho pozornost. Becker zůstal stát, opětoval její zamávání a netrpělivě čekal, až se k němu prodere chaosem centrály.

"Co se stalo?" zeptala se znovu.

Becker s téměř zuřivým posunkem hlavy ukázal na obrazovku.

"Pronikli sem," řekl.

Charity si až teď všimla, že je celý zpocený. "Bránou?"

Becker krátce zavrtěl hlavou. "Ne. Vypadá to... jako by pronikli rovnou zemí."

Ale to je přece nemožné! pomyslela si Charity s úděsem. Nad nimi bylo půl míle žuly. Nevěřícně se zase otočila k obrovské obrazovce.

A jako by na dotvrzení Beckerových slov se objevil na chvíli docela jasný záběr. Prach, který až dosud bránil kameře ve výhledu, se usadil a oni poprvé spatřili svého protivníka, který prolomil nejbezpečnější kryt na světě.

Teď teprve poznala, kterou část areálu kamera snímala - nebyla to vstupní hala, nýbrž třetí patro, obrovský obytný a skladový komplex, který ležel v hloubce tří set metrů pod úrovní terénu.

Zadní stěna ohromné haly, na níž byla zaměřena optika kamery, se zhroutila.

Ocelové pilíře silné jako lidské tělo a podpírající strop, se zlomily jako sirky a i ve stěnách a v podlaze zely ohromné trhliny. A uprostřed tohoto chaosu z trosek a vířícího prachu...

Charity zasténala zděšením.

Byla to příšera. Netvor v pravém slova smyslu; gigantický, jistě přes dvacet metrů dlouhý hnědý červ, který měl v průměru alespoň pět metrů, bez jakýchkoliv končetin nebo smyslových čidel. Jeho tělo se svíjelo neustálými trhavými pohyby, jako by každý z nesčetných článků jeho těla žil sám o sobě. Gigantická tlama se otevírala a zavírala jako tlama ryby na suchu. Charity spatřila pětinásobnou řadu mohutných tupých zubů.

Po netvorovi bloudil tenký, krvavě rudý laserový paprsek. Zasáhl, ale neměl sebemenší účinek. Hnědočerné maso bylo prostě schopno zcela absorbovat koncentrovanou světelnou energii jako vyschlá houba paprsek vody. Obraz se posunul.

Dokonce i přes mohutnou skálu silnou několik set metrů cítila Charity zachvění, když se zřítila další část opěrné stěny.

Z chaosu se objevil druhý z oněch gigantických červů a tentokrát jasně zahlédla kruhovitou šachtu, z níž se vysoukal. Šachtu, která vedla rovnou do žulového masivu a mírně stoupala vzhůru...

"Bože můj!" zakoktal Becker. "Vždyť oni se prokousali horou!"

Přes obraz se mihly laserové paprsky.

Charity spatřila, jak se černá pancéřová pokožka toho netvora rozpaluje temnou rudou barvou, jak se na ni vytvářejí puchýře, bobtnají - a najednou se červ vzepjal a začal sebou v divoké agónii mrskat sem a tam.

S neuvěřitelnou rychlostí se začal zahrabávat do země!

Laserové paprsky ho pronásledovaly jako pavučina smrtícího světla, ale bohužel se stalo to, čeho se Charity obávala - tenké světelné paprsky jeden po druhém pohasínaly, protože zbraně se prostě vybily.

Za minutu monstrózní červ zmizel. Tam kde před chvílí ležel, zela jen v zemi kruhová díra o průměru pěti metrů.

"To stačí," řekl Becker. Mnohem hlasitěji a otočen ke nějakému člověku dole pod nimi pak řekl: "Robe, řekněte těm idiotům, ať přestanou střílet! Ústup!"

"Co chcete udělat?" zeptala se zděšeně Charity.

Becker trucovitě sevřel rty.

"Co myslíte kapitáne Lairdová?" zeptal se. "Udělám to, co jsem měl udělat už před dvěma dny. Vyhodím to do vzduchu. Možná toho nechají, až zjistí, že je tady dole všechno zničeno."

"Ale přece..."

Becker jí rázným pohybem ruky uťal slovo. "Znáte své rozkazy, kapitáne," řekl. "Jděte!"

"Jít?" Charity téměř vykřikla. "Vy jste snad zešílel, Beckere!

Trvá to celé hodiny, než se loď připraví ke startu. CONQUEROR..."

"Je už několik týdnů připraven," přerušil ji Becker nevrle. "Zatraceně, to mě pokládáte za idiota, Lairdová? Dojděte si pro výstroj a počkejte na nás v přetlakové komoře. To je rozkaz."

Charity na něj hleděla jednu jedinou nekonečnou vteřinu, pak se beze slova otočila a odešla z centrály.

6. PROSINCE 1998 - MINULOST

Když museli přistát potřetí, bylo opět jasno. A tentokrát už neměli takové štěstí. Let nocí byl příšerným snem. Pod nimi nebylo nikde světlo. Tu a tam zahlédli oheň, ale střežili se toho, aby se mu přiblížili.

Alespoň s jednou věcí nebyl problém: s pohonnými hmotami.

Mike prostě jen sledoval dálnici na Západ a jeho kalkulace perfektně vycházela. Mezi tisíci vozy, které zůstaly stát na šedém pásu dálnice, dvakrát objevili cisterny plné benzínu, takže doplnění paliva nebylo ani nebezpečné, ani nestálo mnoho času. Mike prostě dosedl helikoptérou na dálnici a při spuštěném motoru natankoval, zatímco Charity byla s odjištěnou zbraní na stráži. Nezapomněli na Stanleyho varování.

Během celé noci však nespatřili jediného mimozemšťana.

Ani teď žádného neviděli, ale ani žádnou cisternu. Rozednilo se a před pěti minutami Mike přestavil páku na rezervu, když se motor poprvé rozkuckal. Od té chvíle klouzali nad dálnicí asi ve dvacetimetrové výši.

"Jak dlouho ještě?" zeptala se Charity.

Mike pokrčil rameny. "Nemám tušení. Možná pět minut. Ale nechci nic riskovat. V nejhorším případě přistaneme vedle nějakého auťáku a prostě nabereme benzín od něj."

Z jeho tónu bylo ovšem znát, že se mu ten nápad příliš nezamlouvá.

Oba byli unavení. Čtyřiadvacet hodin nespali. A letěli nad zemí, která byla ve válečném stavu, i když to zatím příliš nepozorovali.

Charity připadalo absurdní, že nepřítele, který srazil na kolena celý svět, ještě ani jednou nespatřili tváří v tvář.

"Koukej támhle vpředu." Mike ukázal na malý hranatý obrys, který se objevil na konci monotónního betonového pásu a postupně rostl. Najednou si s úlevou oddychl. "To teda ale máme štístko," poznamenal.

"Motorest. Se vším všudy - s pumpou a motelem." Usmál se. "Až natankujeme, donesu ti studený hamburger, platí?"

Charity se s námahou přinutila k tomu, aby alespoň náznakem opětovala jeho úsměv, zvedla z klína dalekohled a pozorně si prohlédla skupinku omšelých budov v dálce. Všechno vypadalo docela normálně.

Před restauraci stálo na půl tuctu aut a kousek vedle pumpy dlouhá obrovitá nazeleno natřená cisterna.

"Bingo," řekla. "Támhle stojí cisterna. Dalších tři sta mil máme jistých." A tím budou mít za sebou téměř polovinu. To bylo víc, než se odvažovali doufat...

Mike opatrně ubral plyn, udělal kličku a přiblížil se k motelu ze strany odvrácené od dálnice. Charity mezitím pozorným pohledem zkoumala okolí. Měli opět štěstí - v okolí několika mil nebylo nic než plochá step, na níž téměř nerostly ani keře. Nebylo tedy nebezpečí, že by je mohl nepřítel překvapit náhle - bez toho, aby ho dříve zahlédli.

"Fajn," řekl Mike, "uděláme to jako posledně. Já budu tankovat a ty budeš hlídat." Usmál se. "Kdyby ti hošani přišli, třikrát zapískej."

Přistáli pět metrů od cisterny. Mike opatrně spustil nohu z plynového pedálu a se zatajeným dechem čekal, že motor zhasne. Ale mašinka šlapala dál. Charity se v duchu ptala, jak dlouho může pětadvacet let starý blok motoru vydržet takovou trvalou zátěž. Než se jim definitivně rozsype pod rukama.

Otevřela dveře, pružně doskočila na zem a hned zvedla samopal.

Na druhé straně se s námahou z helikoptéry vysoukal Mike, pořádně se protáhl a přejel si unaveně po obličeji a přes oči. Pak helikoptéru obešel a zamířil k cisterně.

Nedošel k ní.

Zřejmě únavou si počínal poněkud lehkomyslněji. Všechno se seběhlo tak rychle, že ho Charity ani nestačila výkřikem varovat. Dveře motelu se se skřípotem otevřely a ven vyrazilo na půl tuctu ozbrojenců.

V téže chvíli se z okénka cisterny vysunula hlaveň pušky.

Charity se zarazila uprostřed pohybu.

"Dobrý," řekl čísi hlas. Ozval se ze tmy kdesi za puškou a zněl velmi rezolutně. Ale také ustrašeně. "Radši se teď vůbec nehýbej, maličká. Hezky pomalu tu svoji bouchačku odlož."

Charity poslechla. Koutkem oka zaregistrovala, že i Mike zvedl ruce a díval se kamsi na zadní konec dvanáctimetrové cisterny. Za dvojitými koly náklaďáku se objevila přikrčená postava. I ona svírala pušku.

"Poslyšte," řekla opatrně, "nejsme vaši nepřátelé."

Nedostala odpověď a pro jistotu zvedla ruce ještě výš. Za dvě vteřiny zmizela hlaveň pušky z okénka kabiny cisterny a otevřely se dveře. Z vozu vyskočil asi dvacetiletý plavovlasý mladík v obnošené kombinéze. Puška v jeho rukou byl prastarý Remington, který nestřílel přesně možná ani na dvacet metrů. Jenže to bylo málo platné, protože mladík byl necelé tři metry od ní a vypadal, jako by byl odhodlaný ke všemu. Kromě toho byl pološílený strachem.

"Jsme na vaší straně," řekla ještě jednou. "Skutečně."

Chlapec neodpověděl, ale do strachu v jeho pohledu se vmísilo něco jako opatrná úleva. Přesto zůstal nedůvěřivý. Rád by jí chtěl uvěřit, to jasně cítila, ale nemohl.

Pokusila se spustit ruce, ale vyprovokovala tím jen prudký pohyb zbraně.

"Raději nedělejte nic, čeho byste pak neměla čas litovat," řekl mladík.

Potlačila povzdech. Ze kterého filmu má tuhle větu? pomyslela si. Ale přesto poslechla.

Z motelu se k nim teď přiblížila skupina pěti nebo šesti mužů.

Dva z nich zamířili k helikoptéře, zatímco ostatní se zastavili za mladíkem.

Na Charity mířily další dvě pušky a hlaveň malé dámské pistole.

"Poslyšte," řekla, "jsme američtí vojáci a žádní Marťané. Jste opatrní, všechna čest, jenže já jsem unavená a bolí mě každá kůstka v těle. Mohla bych už konečně dát ruce dolů?"

Hovořila dost drsně a tento tvrdý tón skutečně dosáhl účinku, v jaký doufala. Mladík už nevypadal ani z

poloviny tak suverénně a nakonec přikývl.

"Řekněte to Stanovi," řekl pak obrácen k jednomu z ostatních mužů. "Máme je. Nemyslím, že jsou to Rusové."

Rusové? Charity vytřeštila oči a zírala na mladíka. Co, k čertu...

Její překvapení mladíkovi samosebou neušlo a vysvětlil si ho naprosto špatně. Nedůvěřivé blýskání v jeho očích ještě zesílilo. "Nebo ne?" zeptal se.

"Samozřejmě ne," odpověděla Charity chvatně. "Zatracené, podívejte se na moji uniformu. Copak vypadám jako ruský voják?"

Mladík skutečně učinil krok kupředu a nedůvěřivě se podíval na malý hvězdicovitý emblém na její hrudi. "US Space Force?" Zíral na ni, pak otočil hlavu a podíval se na helikoptéru. Najednou se zašklebil.

"To teda máte poslední dobou divné kosmické lodě."

Jeho poznámka prolomila ledy. Charity doslova viděla, jak zmizelo napětí z tváří ostatních a jak si i mladík zcela zjevně oddychl.

Přesto ještě chvíli váhala spustit ruce dolů. Tihle muži byli něco více než pouze nervózní. Stačil jediný nesprávný pohyb a její cesta by mohla předčasně skončit.

Dali se do pohybu a zamířili k motelu. Když urazili polovinu vzdálenosti, motor helikoptéry dorachotil, Charity se ale ani neohlédla. Však už ten krám nějak dáme do chodu, pomyslela si. A když ne...

No, vždyť se stejně dostali mnohem dál, než čekala. Momentálně ji spíš zajímala postel. Potřebovali se s Mikem velmi nutně prospat.

Uvnitř motelu bylo asi deset lidí - několik zaměstnanců, starší manželé, na nichž bylo už z dálky vidět, jaký mají strach, muž v kostkované košili, kterého instinktivně odhadla jako řidiče cisterny a mladá dvojice v koženém oblečení. Letmo si vzpomněla na Harleye venku na parkovišti. Spodina společnosti, kterou nevyhlášená válka sehnala sem, do tohoto motelu.

Když vešli do lokálu, přistoupil k Mikovi obtloustlý muž ve špatně padnoucím obleku. S výjimkou starších manželů byl jediný, kdo u sebe neměl zbraň, a přesto Charity pochopila, že stojí tváří v tvář veliteli této společnosti.

"Vy jste Stan?" zeptala se.

Přikývl. Jeho pohled byl naprosto bez výrazu, když si prohlížel Mika i ji. "A vy jste kapitán Lairdová, pokud se nemýlím."

"Každopádně se nejmenuji Lairdovská," odpověděla Charity nakvašeně. "Jak jste, k čertu přišli na nápad, že bychom mohli být Rusové?"

Stan lhostejně pokrčil rameny. "Jsou jen dvě možnosti, ne?

Buď jste mravenci nebo Rusové. Jako mravenci nevypadáte, kapitáne."

Mravenci? pomyslela si zmateně. Pak pochopila. Nikdo z těchhle lidí nevěděl, co se skutečně stalo - pravděpodobně je sem před pěti dny svedla náhoda, a všechno, co viděli, byl veliký blesk. Od té doby tady seděli.

Neodpověděla na Stanovu poznámku, zamířila k jednomu ze stolů a pak se k němu s povzdechem posadila. Pocítila najednou nesmírnou únavu. A měla strašný strach z otázek, které jí budou klást.

"Vypadá to, že byste docela snesla menší posilu," řekl Stan, když se k nim posadil i Mike. "Polly, připrav našim hostům něco k snědku. A silnou kávu." Usmál se, když si všiml vděčného pohledu Charity, pak si přitáhl židli a obkročmo se na ni posadil. Pomalu přicházeli ostatní, až Mika, Charity i jeho obklopil dobrý tucet mužů a žen.

"Co se stalo?" zeptal se konečně Stan. Charity na něj nevrle pohlédla. Musel vycítit, že mu nechce odpovědět, protože jakoby omluvně dodal: "Jsme tady už týden docela odříznuti ode všeho, chápete? Téměř nic tady nefunguje. Copak... vypukla válka?"

Charity zavrtěla hlavou, pak přikývla a vzápětí opět zavrtěla.

Mike na ni vrhl varovný pohled, ale ona jej ignorovala. Nemohla těmhle lidem prostě lhát, i když měla jednoznačný pocit, že se dopouští chyby, když odpovídá.

"Ne ovšem proti Rusům, jestli myslíte tohle," řekla. "Obávám se, že u nich to nevypadá jinak než tady."

"Byli to ti mravenci?"

Dost zvláštní označení pro mimozemšťany, pomyslela si Charity.

Přikývla. "Vy jste je viděli?"

"Pár," odpověděl mladík v motocyklistické kombinéze. "Před dvěma dny. Potloukali se támhle v kopcích. Ale sem nepřitáhli."

Kdyby přitáhli, pomyslela si Charity, pak bys už, hochu, nebyl asi naživu. Pak opět pohlédla na Stana a pokusila se usmát. "Nejste jediní, kdo byli odříznuti," řekla opatrně.

Stanuv obličej se zachmuřil. "Ten velký třesk, co?" řekl. "Celou zemi ochromili, že?"

"Tak nějak," připustila Charity.

"Nemůžete zůstat tady," ozval se Mike. "Mohlo by to trvat měsíce, než přijde pomoc. A mimozemšťané..."

"Jen ať si přijdou," přerušil ji mladík, který překvapil Charity.

"Máme potraviny na půl roku. A dost munice k tomu, abychom je poslali na Mars."

Stan na to mlčel. V jeho tváři nebylo vidět sebemenší hnutí.

Ale Charity velmi dobře tušila, co se v něm děje. Kromě ní a Mika snad byl jediný, kdo věděl, co se na ně skutečně valí.

"Váš vrtulník," řekl Stan najednou. "Jak to, že létá? Tady přece už nic nefunguje."

"Několik techniků v New Yorku ho spravilo," odpověděla Charity vyhýbavě. "Nemám ovšem rušení, jak dlouho vydrží."

"Ale když funguje, tak musí fungovat i jiné stroje," řekl motocyklista.

"Takže - naši hoši přece jen přijdou a zaženou ty zatracené vetřelce k čertu, že jo?"

Charity chtěla odpovědět, ale Stan byl rychlejší. S rozkazovačným posunkem se otočil k ostatním. "Držte hubu, Patriku. Vidíte přece, že ti dva jsou docela v koncích. Navrhuju, abychom je teď nechali na pokoji. Najezte se a pak se pořádně vyspěte, kapitáne. Vypadáte oba, že to máte náramně zapotřebí."

Na jedno ani na druhé neměli čas, ale Charity nic nenamítala.

Jejich šance, že by se živí dostali do SS nula jedna, nebyla příliš velká, kdyby Mike nebo ona usnuli nad řídící pákou helikoptéry. Vděčně na Stana kývla.

Usmál se. "O vrtulník si nedělejte starosti," řekl. "Natankujeme ho a Patrik se může podívat na motor. Rozumí jim náramně. Zítra ráno můžete v letu pokračovat."

Charity ještě zaváhala, ačkoliv v podstatě moc dobře věděla, že nemá jinou možnost, než Stanovu nabídku přijmout.

Neměla vůbec jistotu, že ji nechá jít, kdyby na tom trvala.

Vždyť jej i ostatní znala teprve několik minut. Co když měl Stanley se svým varováním pravdu? Co když...

Když postupně začnu za každým přátelským gestem větřit léčku? pomyslela si. Její znalost lidských povah jí napovídala, že by těmto lidem měla důvěřovat. Mike ji zbavil nutnosti rozhodnout se tím, že přikývl. "Přijímáme vaši nabídku, Stane," řekl. "Pokud vám nebudeme na obtíž."

"Určitě ne," řekl Stan. "Naopak, poručíku. Čekali jsme na někoho jako vy. Ale jen tak snadno," dodal po krátké odmlce, "nám neujdete.

Musíte nám vyprávět všechno, co jste viděli, souhlasíte?"

"Steak za informace?"

Mike pokrčil rameny. "Proč ne?"

A pravděpodobně, dodala Charity v duchu, to bude stejně měna, ve které se bude v budoucnosti v téhle zemi platit.

Pokud vůbec nějaká budoucnost přijde.

Musela spát čtyři nebo pět hodin. Soudě podle polohy slunce bylo krátce před polednem, když otevřela oči, a trvalo chvíli, než ucítila, že není v místnosti sama. Pak se prudce zvedla a sáhla po pistoli, kterou měla pod polštářem.

Stan vylekané zvedl ruce. "Ne!" řekl chvatně. "To jsem jenom já."

Charity se na něj chvíli zmateně dívala, pak spustila zbraň.

"Copak jste nikdy neslyšel, že když vstupujete do pokoje dámy, máte zaklepat?" zeptala se unaveně.

"Zejména, když má ta dáma pod polštářem zbraň," dodal Stan. "Vím. Klidně ji dejte pryč, slečno Lairdová. Chci si s vámi jen promluvit. Bez ostatních," dodal. Učinil krok směrem k ní a znovu se zastavil. "Odložte tu věcičku," požádal ještě jednou. "Chci si vážně jen popovídat."

S rozpačitým úsměvem odložila zbraň na postel, vstala a ospale se odpotácela k umyvadlu. Kohoutek sice zaskřípal, ale nevytekla z něj ani kapka. Ne, pomyslela si nazlobeně - vážně není ještě docela vzhůru.

Stan se usmál, dvěma rychlými kroky přistoupil k ní a nalil do umyvadla čerstvou vodu z porcelánového džbánu vedle. Charity si povzdychla. Jestlipak si někdy zvykne na to, že se ocitli v době před dvěma sty lety? Asi sotva.

Zběžně se opláchla, ale ani pak se necítila čilejší.

"Takže?" řekla. Nedívala se na Stana, ale zamířila k oknu a pohlédla ven. Všechno vypadalo tak mírumilovně, až se otřásla.

"Dnes ráno jste nám neřekli pravdu, že?" začal Stan.

Charity se na sebe podívala do ušmudlaného zrcadla. "Chcete poslouchat?"

"Myslím, že ano," řekl Stan. Znělo to až poněkud rozzlobeně.

"Takže je to doopravdy zlé?"

"Mnohem horší," řekla Charity drsně. "Zničili New York, chcete-li to vědět přesně. A pravděpodobně všechna velká města v téhle zemi."

Stan poněkud zbledl, ale jinak přijal tu zprávu s téměř bezvýrazným obličejem.

"Pomoc, na kterou čekáte, Stane, nepřijde," pokračovala poněkud mírněji, protože její vlastní slova jí téměř způsobovala bolest.

"Není už žádná pomoc. Armáda je naprosto paralyzována a obávám se, že ti mravenci nebudou čekat, až se znovu vzchopí." Smutně zavrtěla hlavou a zalitovala, že se před dvěma roky odnaučila kouřit.

Možná by měla poprosit Stana o cigaretu. Pak pokračovala: "Chtěla bych vám dát radu, abyste odtud zmizeli, Stane, ale nemohu. Nevím, kam bych vás měla poslat. Myslím, že tady jste to trefili celkem dobře.

Alespoň jste ještě naživu."

"Není pomoc?" zamumlal Stan, jako by neslyšel nic z toho, co řekla potom. Charity uvažovala, jestli se v něm nezmýlila. Možná nebyl tak silný, jak se s Mikem domnívali, ale na vůdce si pouze hrál.

Zavrtěla hlavou. "Jestli čekáte na letectvo, Stane," řekla mírně, "pak vás musím zklamat. Všechno letectvo představuje támhle ten pětadvacetiletý vrak."

"Ale proč?" zamumlal Stan. "Vždyť se zatím nic nestalo."

"Tady ne," řekla Charity - ačkoliv musela uznat, že Stan nemá tak docela nepravdu. Od té doby, co opustili New York, neviděli žádné mimozemšťany, a to i přesto, že uletěli již přes tisíc mil. Ale mapa ve Stanleyho kanceláři svědčila o opaku.

"Zřejmě se teď soustředí na to, aby zničili odpor," řekla.

"Myslím, že tady budete mít ještě chvíli klid, Stane. Většina našich zbraní už nefunguje, ale to neznamená, že

jsme bezbranní. Potrvá to chvíli, než se zmocní celého světa." Trpce se usmála.

"Není pomoc?" zamumlal Stan ještě jednou. Vypadal otřeseně - natolik, jak to ještě u žádného člověka nezažila. A najednou pochopila. Tucet lidí, které tady svedl dohromady osud, ho zvolilo svým velitelem, ale dodával jim zřejmě odvahu jen proto, že všichni věřili, že jednou přijde pomoc. Až se dozvědí pravdu, jejich společenství se rozpadne stejně rychle, jak vzniklo.

"Měli byste se pokusit probít do hor," řekla. "To je jediná rada, kterou vám mohu dát, Stane. Je to pěšky zatraceně daleko, ale..."

"Pojedeme," řekl Stan a Charity na něj překvapeně pohlédla.

"Patrik se podíval na váš vrtulník," vysvětlil Stan. "Nemějte obavy, ničeho se nedotkl. Ale říkal, že by to mohlo být docela snadné, jen kdyby prý člověk věděl, jak se to dělá. Dáme do pořádku pár vozů a vezmeme si benzinu, kolik budeme moci. Nevím... nevím jenom, jak jim to mám říci."

"Mám to udělat já?" zeptala se Charity.

Stan smutně zavrtěl hlavou. "To je moje úloha," řekl. "Ale... počkám, až odtud odletíte." Povzdychl, svalil se do židle a skryl si tvář do dlaní. Charity ho bylo velice líto.

Ale neřekla už nic a jen počkala, až po chvíli opět vstal a nechal ji samotnou, než se převlékla a opět si sbalila zavazadlo.

Než odletěli, ještě jednou společně pojedli. Charity si byla jistá, že Stan o jejich rozhovoru nikomu nic neřekl, ale zdálo se, že ostatní tuší, že něco není v pořádku. Mluvili velmi málo, a ať to bylo jakkoliv absurdní - Charity měla jistotu, že když konečně vstali a prohlásili, že je čas vyrazit, ulevilo se nejen Stanovi.

Tentokrát se posadila k řídící páce Charity. Zamávala na rozloučenou Stanovi a ostatním, opatrně vystoupala s helikoptérou do výše a udělala ještě jednu obrátku kolem motorestu. Mike významně svraštil čelo, ale byl dost chytrý na to, aby se zdržel jakékoliv poznámky.

Jenže Charity nenavedla ani pak vrtulník na kurz, nýbrž zamířila k horám. Mike na ni zmateně pohlédl. "Co to má znamenat? zeptal se stroze.

Charity kývla hlavou k řetězci hor čtyři nebo pět mil před nimi.

"Ten kluk povídal, že je odtamtud pozorují," odpověděla. "Chtěla bych to omrknout."

"A proč?" Mike se ani nenamáhal skrýt údiv.

"Možná proto, že ráda vím, co mám v zádech," odpověděla.

Jenže to nebyl ten pravý důvod. Pravdou bylo, že se jaksi zcela nesmyslně cítila odpovědná za osud lidí v motorestu. A to nejmenší, co pro ně mohli udělat, bylo, přesvědčit se o tom, že jsou v bezpečí. Jenže nebyli.

Před nimi se rozprostřela hrůzostrašná scenérie. Tam, kde před několika dny nebylo nic než nedotčená step a písek a několik keřů, ležela teď příšerná hmota chitinově lesklých opancéřovaných těl, z jejichž středu se tyčila vzhůru černá pyramida. Charity nedokázala ten pocit slovy lépe vyjádřit, ale dívat se na tu černou stavbu bylo prosté - nepříjemné. Když se o to pokusila, cosi v jejím nitru se proti tomu vzepřelo.

S rozechvěním odložila dalekohled, podala ho Mikovi a opět sešla trochu dolů z kopce, za kterým s vrtulníkem přistáli. V žaludku měla nepříjemný tlak, když si pomyslela, co by se asi stalo, kdyby přes kopec přelétli, aby se na údolí, ležící za ním, podívali ze vzduchu.

Tak to totiž měla původně v úmyslu.

Mike se vrátil. Byl velice bledý, a když jí vracel dalekohled, ruce se mu třásly. Neřekl ani slovo, ale Charity cítila, že čeká na to, až vstane a oba se vrátí k helikoptéře. Namísto toho rychlým pohybem rozevřela dalekohled, z náprsní kapsy uniformy vytáhla nový film a založila ho.

"Co chceš, k čertu, dělat?" sykl Mike.

"To přece uvidíš," odpověděla Charity neméně podrážděně.

"Udělám pár snímků. Chtěla bych vědět, co tam dole vyvádějí."

Nedala Mikovi příležitost odporovat, ale vyšplhala opět po písečném svahu nahoru, opatrně se přisunula až k vrcholku kopce a znovu si přiložila dalekohled k očím. Mikropočítač v jeho nitru již nefungoval. Charity fotografování ani za mák nerozuměla, ale doufala, že ze záběrů, které pořídí, budou Beckerovi specialisté alespoň trochu chytří.

Vedle ní se opět vynořil Mike. Počítala s jeho novými výčitkami, jenže Mike mlčel, zatímco posouvala dalekohled pomalu zleva doprava a každých několik vteřin mačkala spoušť.

"To je neuvěřitelné," zamumlal Mike. "Nedáva to vůbec smysl.

Bože můj - kosmické lodě a transmitery hmoty a teď tohle!"

Charity neodpověděla, ale rozuměla mu. To, co se rozprostíralo dole pod nimi, bylo prostě absurdní.

Jejich přesný počet bylo těžké odhadnout, ale Charity tušila, že těch bizarních nestvůr, které se v mělkém údolí mezi kopci nashromáždily, byly tisíce. Dalekohledem pozorovala, že vycházely z pyramidovité budovy uprostřed davu. Tenounký, ale neustálý proud všemožných příšer, z nichž některé se jen stěží dokázaly vyšplhat z polokruhovitého otvoru pyramidy.

Nebyli to jen obrovští chrobáci, kteří zaplnili údolí, nebo jejich čtyřrucí jezdci, ale celá sbírka těch nejpodivuhodnějších stvůr, jež měly společné pouze jedno - všechny vypadaly nebezpečně. A s výjimkou čtyřrukých tvorů, kteří byli zřejmě útočnými jednotkami mimozemšťanů, to byla bez výjimky všechno pouze zvířata.

"Možná ano," řekla Charity najednou. Spustila dalekohled, hřbetem dlaně si unaveně přejela přes oči a hlavou pokývla směrem do údolí. "Dává to smysl, když..." Hledala vhodná slova, nenašla je a pokrčila rameny.

"Když bychom uvažovali jinak, než doposud," řekla nakonec.

"A jak?" Tón Mikovy řeči jasně naznačoval, že i on se zabýval touto otázkou. A dospěl zřejmě ke stejně hroznému poznání jako ona.

"Tuším, že tohle jsou pouze útočné oddíly," řekla Charity.

"Velký parní válec, který poslali předem, víš?"

"Jsou to zvířata," řekl Mike s důrazem na poslední slovo.

"No a?" zeptala se Charity. "My posíláme rakety nebo roboty a oni zvířata - kde je rozdíl? Možná je chovali pro jiné účely."

"Ale..."

"Zatraceně, copak by se na tom něco změnilo, kdyby tam vypochodovalo deset tisíc robotů?" přerušila ho Charity podrážděně.

"Tyhle příšery fungují přece naprosto dokonale, ne? Vždyť klidně můžeš sejít k nim a postěžovat si, že všechny nedodržují pravidla hry!"

"Je to tak... nelidské," řekl Mike po chvíli.

"Nejsou to lidé," připomněla Charity podrážděně. "A ať jsou ti dole kdokoliv, nejsou to naši skuteční nepřátelé. Jsou to jen jejich tanky."

Ale dobře chápala, co má Mike na mysli. Kromě příšerného nebezpečí, které představovala tato armáda hrůzostrašných tvorů, tady byl ještě psychologický efekt a Charity si ani nebyla jistá, zda byl záměrný.

Nejen Mikovi by připadalo snazší, kdyby laserovými zbraněmi bojoval proti armádě neživých robotů. Tato invaze příšer člověka ochromovala už jen když je spatřil.

"A zřejmě to už udělali na desítkách světů," navázala na přerušenou řeč. "Vyslali tyhle zrůdy předem, a až bude všechno vyřízeno, přijdou sami a posbírají trosky."

Definitivně odložila dalekohled, dokonce ho uložila do kožené brašničky u opasku a pomalu se začala spouštět ze svahu dolů.

Mike se vydal za ní. Když urazili polovinu cesty, vstali a přikrčeni se rozběhli k helikoptéře.

Charity se modlila, aby vítr zafoukal proti nim a aby odvál hluk rotoru směrem od kopců.

Zvedli se. Charity letěla opatrně, dostala se do výšky pěti, šesti metrů a letěla tak pomalu, jak to jen stroj dovoloval. Teprve, když se vzdálili na dobrou míli od kopců a tím i od tábora cizinců, odvážila se vystoupat s helikoptérou poněkud výš a udělat mírnou kličku. "Co už zase chceš dělat?" zeptal se Mike rozzlobeně.

"Varuji Stana a ostatní," odpověděla Charity. "Jestli nemáš nic proti tomu."

Mike neřekl nic, ale jeho pohled hovořil za vše. Odmlčel se docela určitým a ne zrovna přívětivým způsobem. Charity si byla jistá, že po příštím mezipřistání ji nenechá, aby se třeba jen přiblížila k řídící páce. Zatraceně, co se to s ním jen děje? pomyslela si. Od té chvíle, co opustili New York, se Mike změnil. Najednou si byla naprosto jistá, že se rozejdou, jakmile dosáhnou svého cíle.

12. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

Nedokázala to. Zdálo se, že někdo se rozhodl, že část Rocky Mountains, v nichž se nacházel kryt, použije jako kovadlinu. Otřesy byly téměř nepopsatelné. Přes veškerou paniku byla dost obezřetná, aby nepoužila výtahu, což jí patrně zachránilo život. Na několik vteřin Charity ztratila vědomí. Tak velký byl úder, který zasáhl horu a povalil ji na zem. Když se opět probrala, světlo zhaslo a ustoupilo mdlé červené záři nouzového osvětlení. Hora sténala.

Všude kolem to praskalo a dunělo, jako by se hroutil celý podzemní bunkr. SS nula jedna byl vbudován do přírodního jeskynního systému. Několik těžkých otřesů a celý ten zatracený labyrint se mohl zřítit.

S námahou se Charity zvedla na nohy a otřela si z tváře prach a krev. Bolestně zkřivila rty, když se opět ozvala stará rána na stehně.

Teplá krev jí stékala po noze.

Zatnula zuby, vytáhla ranec z hromady sutin a prachu a potácela se dál. Výkřiky před ní byly stále hlasitější a pak zaslechla výstřely a vysoké zlověstné bzučení laseru. Bože můj - to už jsou tady? Pípavě se ozvala náramková vysílačka. Charity stiskla tlačítko a přidržela si přístroj u ucha, jenže všechno, co slyšela, bylo jen jasné sílící a slábnoucí pípání a několik naprosto nesrozumitelných útržků slov. Zaklela a se zaťatými zuby se belhala dál. A když zahlédla nástěnný telefon, pušku a batoh prostě upustila na zem.

Téměř s tím nepočítala - ale telefon fungoval. Když zmáčkla tlačítko, ozval se osobně Becker. "Lairdová - kde jste?!"

"Kdesi v půli cesty," odpověděla Charity. "Co se stalo?"

Becker ignoroval její otázku. "Pokuste se probít k lodi, kapitáne," řekl. "Přijdeme co nejrychleji za vámi."

"Kryt se zhroutil," odvětila. "Nemyslím, že se dostanu až k propusti. Budeme..."

"Zatraceně, tak použijte únikový tunel!" zařval Becker. "Nemám teď čas na diskuse, kapitáne! Udělejte, co jsem vám řekl! Nejpozději za dvacet minut budeme u kosmické lodi!"

Když Becker přerušil spojení, tiše to cvaklo. Charity chvíli zaraženě hleděla na sluchátko, pak jím vztekle praštila do vidlice a znova se shýbla pro věci. Becker neměl tak docela nepravdu - hangár, v němž stál CONQUEROR a jeho sesterská loď, byl dost vzdálen od pevnosti krytu, takže byl možná ještě v pořádku. Ať už SS nula jedna postihlo cokoliv, muselo to být cosi zatraceně velikého! - Jistě to mířilo na srdce krytu a ne na hangár pro kosmické lodě, vzdálený na pět mil odtud. O jeho existenci stejně vědělo jen několik lidí.

Noha ji stále víc bolela. Podívala se na ni a spatřila tmavou, postupně se zvětšující skvrnu. Jestli se odtud rychle nedostanu, pomyslela si Charity, zřejmě už si s poraněním stehna nemusím lámat hlavu....

Se zaťatými zuby se belhala dál, dorazila k první odbočce a znovu se zastavila. Kde jen, zatraceně, je ten únikový tunel? Becker jí ho ukazoval jen jednou a už jen pomyšlení na něj jí nahnalo takový strach, že si nezapamatovala rozmístění stanovišť. - Ne každý se přece jen tak bez obav vrhne do díry, aby sklouzl ve stále větších

spirálách o půldruhé míle dolů...

Střelba před ní zesílila a mezi rachocením samopalu a výkřiky zaslechla Charity jiný zvuk, který jí byl až příliš povědomý. Krev jí ztuhla v žilách: temné, tlumené dunění hmyzích zbraní, které používali mimozemšťané.

A když dorazila na konec chodby, Charity je také spatřila. Půl tuctu obřích červů leželo nehnutě mezi sutinami a za nimi se pohybovaly desítky štíhlých čtyřrukých ozbrojených postav. Charity s bolestí pochopila, že ti obrovští červi nebyli ničím než předvojem. Pionýři, kteří měli připravit cestu útočným jednotkám, jež přicházely teprve nyní. Útok zřejmě nebyl příliš úspěšný - sotva tucet vojáků se bránilo proti hmyzím příšerám, ale zřejmě jich postříleli stovky. Byli rychlejší.

Přesto to nebude nic platné, pomyslela si trpce Charity. Nepřítele, který disponuje neomezenými rezervami, není možné porazit.

S tichým zakletím se stáhla poněkud zpět do chodby, objevila další odbočku, kolem níž poprvé prošla a zase se potácela dál. Noha ji bolela stále víc.

Když se vtlačila do boční chodbičky, ocitla se najednou před stínem. Instinktivně zvedla zbraň, zaslechla vyděšený výkřik a v poslední chvíli nestiskla spoušť, když poznala svůj protějšek.

"Stone!" zvolala. "Co tady k čertu děláte?"

"Hledal jsem vás," odpověděl Stone. Nervózně se rozhlédl kolem sebe a pak ukázal směrem, odkud přišla Charity. "Musíme odtud, pojďte, kapitáne!"

"Co to má znamenat,?" zeptala se Charity podrážděně. "Mám své rozkazy, poručíku, a vy..."

"Na ty zapomeňte," přerušil ji Stone. "Jsou všude, Lairdová. Je konec. Ale když budete chtít, dostanu vás z toho."

Charity se pořád ještě nehýbala. "Ven?" zeptala se. "A kam, poručíku? Tam nahoře je radioaktivní peklo!"

Stone se drsně uchechtl. "A vy? Vy myslíte, že jsme byli zasaženi bombou?" Zavrtěl hlavou tak prudce, až se mu rozlétly vlasy.

"To byl Becker," řekl.

"Becker?" Charity se vyděšeně nadechla. Věděla, co Stone myslí ale nechtěla tomu prostě uvěřit.

"Ten idiot zapálil roznětky," řekl Stone roztrpčeně. "Nebyla to atomová bomba kapitáne Lairdová. Becker vyhodil polovinu krytu do povětří. Teď už odtud není úniku."

4. PROSINCE 1998 - MINULOST

Klid uplynulých dní a hrobové ticho Stanova motorestu byly klamné - kolem sebe viděli stále více stop těžkých bojů, čím více pronikali do vnitrozemí a jen během příštího dne byli dvakrát napadeni přímo - hmyzí příšerou, která byla naštěstí pomalejší než helikoptéra.

Mike se vyhnul prvnímu náletu té hmyzí zrůdy a pak prostě přidal plyn.

Podruhé měli trochu méně štěstí - Mike zpozoroval nebezpečí příliš pozdě a najednou se ocitli v hejnu hnědočerných zvířat velikosti pěsti, která se v tisících hned vrhla na helikoptéru. Nebyla rychlá a ani dostatečně odolná na to, aby například rozbila plexisklovou kabinu, ale dopadala na trup helikoptéry jako malé projektily samopalu. Nakonec to Charity připadalo téměř jako zázrak, že Mike vůbec dokázal udržet helikoptéru ve vzduchu.

Ale museli přistát. Motor začal kuckat a okno kabiny bylo tak potřísněno rozpláclými zbytky hmyzu, takže téměř nic neviděli. Uletěli ještě kus - deset, možná dvanáct mil, o nichž Charity toužebně doufala, že budou stačit k tomu, aby se dostali z dosahu letícího hejna.

Pak Mike klesl se strojem dolů. Několik mil stranou od cesty se v malém jezeře, na jehož břehu přistáli, lesklo dopolední slunce.

Zatímco se Charity pokoušela jednou ze svých košil namočenou ve vodě odstranit z kabiny ulepené zbytky obřích hmyzích těl, Mike se vyšplhal vzadu na stroj a prohlížel motor. Charity slyšela, jak začal hlasitě nadávat.

"Co se děje?"

"Co se děje?" Mike znova zanadával. "Pojď sem a podívej se na to svinstvo, a budeš vědět, co se děje," zaklel. "Ty potvory zaneřádily celý motor! Budu potřebovat nejmíň hodinu, abych ten hnus dostal ven. Jestli se mi to vůbec kdy podaří!"

Přesto Charity nedokázala potlačit úsměv. Mike vypadal jako někdo, kdo právě zjistil, že kluk od sousedů obešel jeho nové auto s korunou a poškrábal lak. Možná, pomyslela si ironicky, to byl jejich zánik; mimozemšťané neměli zaútočit na lidskou rasu, ale na auta.

Možná by se spravedlivé rozhořčení všech řidičů na světě vzedmulo natolik, že by mimozemšťané byli zase nuceni vrátit se zpět do své galaxie.

Zavrtěla - pořád ještě s úsměvem - hlavou, přistoupila o krok k helikoptéře a mrkla na Mika. "Zvládneš to?"

"To doufám," zabručel Mike. "Já..."

Nepokračoval dál, a ačkoliv ho teď Charity viděla jen jako tmavou siluetu proti slunci, přesto poznala, jak vyděšeně vzhlédl a podíval se na jih.

"Támhle někdo jede," řekl. "Nějaké auto!"

Charity se otočila a dlaní si zastínila oči. Blížil se k nim tmavý bod a za sebou vířil obrovské mračno prachu. Mike se nemotorně vyštrachal z helikoptéry, zatímco Charity se naklonila do kabiny a vytáhla odtamtud zbraň.

Stepí se k nim blížil černý vůz. Jel rychle a Charity několikrát vážně počítala s tím, že plochý sportovní vůz zůstane viset v některé z děr, nebo že se mu prostě zlomí náprava. Ale nic z toho se nestalo - vůz se přibližoval a nakonec zastavil u vrtulníku. Charity poznala siluetu jediné osoby, sedící za kouřovým předním sklem. Pokynula Mikovi, aby zůstal, zdánlivě ledabylým pohybem spustila pušku z ramene a zamířila k vozu. Okénko se spustilo, když

byla dva kroky od auta.

Vykoukla na ni velmi bledá a velmi vyděšená tvář.

"Díky bohu, jste člověk," řekl mladík. Charity snad ještě nikdy neslyšela takovou úlevu v hlase.

"Co jiného bychom měli být?" zeptala se zmateně.

Řidič auta na to neodpověděl, pouze otevřel dveře a unaveně vystoupil z vozu. Vypadal velmi sklesle a Charity si až teprve teď všimla, že má na sobě velice otrhanou uniformu. Nad pravým bokem měl velkou, ještě nezaschlou krvavou skvrnu. Pohled mu jiskřil. Vypadal jako pološílený strachem.

"Kdo jste?" zeptala se ještě Charity. "A co se stalo?"

"Harker," odpověděl voják. "Seržant Jonathan Harker, 7. tanková brigáda. A pravděpodobně jediný, který přežil."

Začal nervózně přešlapovat na místě a neustále se rozhlížel kolem sebe, jako by se bál, že mimozemšťané se mohou každou chvíli objevit někde ze země.

"Viděl jsem váš vrtulník a doufal jsem, že přistanete," pokračoval.

"A díky bohu jste to udělali. Už skoro nemám benzín. Prosím vás, musíte mi pomoci! Zabijí nás. Já... nevěřím, že by někdo z mých kamarádů přežil. Unikl jsem jen proto, že... že jsem našel tenhle krám." Ukázal na auto. "Ale jdou po mně."

Charity si odpustila otázku, jak to, že auto vůbec ještě jede.

"Můžeme vám dát pár galonů benzínu," řekl Mike, který mezitím také přišel blíž. "Ale teď nám řekněte, co se vlastně stalo. Byli jste napadeni?"

"Napadeni?" Harker téměř zasípal. "Doslova nás rozmačkali!

Ještě... nikdy jsem něco takového nezažil. Museli jich být miliony. A je jich pořád víc. Och, ničí... všechno. Zabíjejí každého, koho vidí."

Mike chtěl Harkera opět přerušit, ale Charity na něj vrhla rychlý varovný pohled. Cítila, že mladý voják je na pokraji zhroucení. Stačilo jediné nesprávně zvolené slůvko a oni už by se nedověděli nic víc.

"Tak se nejprve uklidněte, Johne," řekla. "Momentálně vám nebezpečí nehrozí." Ukázala na helikoptéru. "Letěli jsme celé ráno a nezahlédli jsme jediného mimozemšťana."

"Ale jdou sem," trval na svém Harker.

"To možná ano," řekla Charity o poznání drsněji. "Ale ne teď.

Teď se, ksakru, uklidněte a řekněte nám, co se stalo."

Mike zakoulel netrpělivě očima, ale Charity opět učinila varovné gesto. Harker byl pološílený strachem. Mohli být rádi, že ze sebe vůbec dostal nějaké kloudné slůvko.

Harkerovy oči byly plné paniky, ale skutečně se trochu uklidnil.

Přesto to trvalo ještě asi pět minut, než se ovládl a mohl začít s podrobnějším líčením.

"Byli jsme dislokováni v Colinsville," začal, "když se najednou objevilo světlo. Vůbec nikdo nevěděl, co se děje, chápete? Nejprve jsme si mysleli, že spadly bomby, ale pak jsme se dozvěděli pravdu. Spousta z nás prostě utekla. Dezertovali, chápete? Chtěli domů, k rodinám."

"A pak přišli oni?" zeptala se opatrně.

Harker zavrtěl hlavou. "Ne hned. Nejprve byl všude klid. Slyšeli jsme o bojích, dál na východě a severu, ale u nás... se nedělo nic.

Vypadá to, jako by útočili jen na vojáky. Na základny, na letiště, na skladiště Národní gardy..."

Harker nervózně přešlápl z nohy na nohu. Jeho pohled těkal mezi helikoptérou a kopci na severu. Je jako dítě, pomyslela si Charity, zpola rozzlobeně a zpola s pocitem lítosti. Dětem by neměli oblékat uniformy a nemělo by se od nich čekat, že odvedou práci drsných chlapů.

"Máte... cigaretu?" zeptal se Harker najednou. Charity zavrtěla hlavou, ale Mike si sáhl do kapsy v bundě a vytáhl ještě nenačatou krabičku Marlborek.

"Nechte si je," řekl. "Ale šetřete. Tohle se už dnes nevyrábí. Je to předválečné zboží."

Harker se provinile usmál, sáhl po cigaretách, druhou ruku zabořil do kapsy a vytáhl z ní zapalovač.

Charity se alespoň domnívala, že to byl zapalovač.

Jenže to byla pistole a on nesáhl po balíčku cigaret, ale po Mikově zápěstí. Udělal to rychle a drsně, najednou už nebyl nervózní.

V tom pohybu byla taková síla, že Mikův instinktivní pohyb přišel pozdě. Mike vykřikl, poklesl v kolenou, když mu Harker drsně zkroutil paži za zády a mamě se mu pokoušel z chvatu vysmeknout. Charity uskočila stranou, udělala salto, bleskurychle se ocitla opět na nohou a vrhla se na Harkera.

Třeskl výstřel. Deset centimetrů před Charity odstříkl písek a Charity ztuhla uprostřed pohybu. Docela pomalu zvedla ruce, chvíli nechápavě hleděla na Harkera a pak se pomalu otočila.

Nebyl to Harker, kdo vystřelil. Otevřel se zavazadlový prostor auta a objevil se voják v zelené uniformě, který mířil samopalem M16 Charity do žaludku.

Jeho tvář nemohla přesně rozeznat, ale byla si naprosto jistá, že další rána už nepůjde do písku před ní.

"Velmi dobře," řekl hlas na opačném konci vozu. Opatrně, aby neznervóznila muže s puškou - a především jeho ukazovák na spoušti - se otočila. Spatřila třetího uniformovaného muže, který se bez patrného chvatu zvedl za vozem. Také v jeho ruce byla pistole, ale držel ji velmi ledabyle. Zavazadlový prostor nebyl dost veliký, aby se do něj směstnali dva muži. Musel ležet za sedadly. V myšlenkách se Charity plísnila za vlastní lehkomyslnost, že si neprohlédla vůz důkladněji.

"Je dobře, že jste rozumná, kapitáne," řekl muž, zatímco pomalu obcházel vůz a mířil k ní. "Jestli rozumná

zůstanete, určitě si porozumíme. Pokud ne, Mark vás zastřelí. Jasný?"

Charity přikývla. "Jasný," řekla stísněně. Teď, když přišel blíž, si všimla, že měl na sobě generálskou uniformu. "Kdo jste?" zeptala se. "Barton?"

"Generál Barton, abychom byli přesní, kapitáne. Ale jinak máte pravdu." Barton se obrátil k mladíkovi, který přemohl Mika. "Poradíte si s ním, Harkere?"

Harker se beze slova usmál.

Muž s pistolí se vysoukal ze zavazadlového prostoru auta, aniž by přitom, třeba jen na vteřinu, spustil z mušky Charity.

Barton mířil pistolí na Mika.

"Nechte ho, Harkere," přikázal mu. "Ale pozor."

Harker poslechl, uskočil rychle o krok dozadu a přitiskl hlaveň pistole Mikovi ke spánku, když vstal. Mike zaťal pěsti a znehybněl.

"Zatraceně, Bartone, co to má znamenat?" zeptala se Charity.

"Stojíme přece na téže straně fronty!"

"Copak tvrdím opak?" zeptal se Barton.

"Tak dejte tu zatracenou pistoli pryč!" vyzvala ho Charity.

"Hned," řekl Barton. "Až odložíte svou zbraň a dáte mi čestné slovo důstojníka, že nebudete vyvádět hlouposti."

"Copak jste se docela zbláznil?" zasyčela Charity. "O čem to vlastně mluvíte? Co má znamenat tohle přepadení?

"Copak to pořád ještě nechápeš?" řekl Mike tiše.

"Co?" Charity blýskla pohledem na něj a na Bartona.

"Chtějí tu helikoptéru," řekl Mike. "Že, generále?"

Barton přikývl. Pořád se usmíval.

Alespoň v jednom bodě řekl Barton pravdu, pomyslela si vztekle Charity - Collinsville byl zapadákov. Obec, která měla normálně necelých tisíc obyvatel a označení obec si zasloužila skutečně jen při notné dávce dobré vůle. Ale přece jen - měla vlastní vězení, které se skládalo z jedné veliké místnosti, kterou rozdělovala na dvě stejně velké poloviny mříž z tyčí tlustých jako palec. Barton jim dokonce vyšel vstříc a přidělil Charity a Mikovi samotku: ji zavřel do pravé a jeho do levé poloviny mřížované klece.

Od té doby uplynulo pět nebo šest hodin. Kolem poledne přišli Bartonovi muži a podali jí a Mikovi přes mříže hrníček se studeným čajem a pár ledabyle natřených sendvičů, zatímco jeden z vojáků stál s odjištěnou pistolí opodál a dával pozor, aby se nepokusili jeho kolegu nějak obelstít. Dva další ozbrojenci hlídali venku na chodbě.

Charity se neklidně zavrtěla na tvrdém lůžku, pokusila se napodobit Mika a využít čas alespoň k tomu, aby se prospala, ale nemohla. Pomyšlení, že jejich cesta by měla po všech přestálých útrapách skončit tady, jí dohánělo takřka k zuřivosti. A nemohla si prosté odpustit, že se nechala tak hloupě Bartonem a Harkerem doběhnout.

Musí se odtud dostat! Jakkoliv!

Z pochmurných úvah ji vytrhlo zaharašení klíče v zámku. Podívala se ke dveřím a pohodlně se opřela o lokty. Když pak poznala Bartona, prudce se zvedla.

Změnil se, a jeho změna se Charity pranic nelíbila. Barton vyměnil generálskou uniformu za strohý bojový mundúr a tvář měl zamazanou od sazí. Přes rameno mu visel samopal a u opasku se kývaly tři ruční granáty.

Charity povytáhla levé obočí. "Copak si chcete hrát na válku, generále?" zeptala se konicky.

"Ne," odvětil Barton klidně. "Udělám to, co jste vy a všichni ti debilové v Pentagonu zmeškali. Vyhodím ty zatracené vetřelce tam, odkud přiletěli."

"Obávám se ovšem, že k tomu budete potřebovat víc, než jen tři ruční granáty," řekl Mike. Charity ani nezaregistrovala, že vstal.

Vztekle přistoupil k mříži a sevřel rukama zrezivělé tyče. Barton o krok ucouvl, ačkoliv zdaleka nebyl Mikovi na dosah.

"To máme, poručíku, to máme," ujistil ho. "Nejsme tak bezbranní, jak si ty bestie myslí." Sklonil hlavu na stranu, jako by naslouchal a ukázal k oknu. "Slyšíte to?"

Charity se na chvíli soustředila a skutečně cosi zaslechla - velmi vzdáleně, ale naprosto jasně: hluk těžkého dieselového motoru, který pomalu nabíral otáčky.

Barton se vítězoslavně zasmál. "Slyšíte správně, kapitáne. Mezi mými hochy je pár techniků. Ta pakáž se bude divit, až uvidí naše tanky. Ale ne dlouho."

"Tanky?" Mikovi se tak docela nepodařilo skrýt překvapení, což ještě víc posílilo vítězoslavný výraz Bartonova obličeje.

"Není jich mnoho," připustil. "A nejsou to ani nejnovější modely. Ale jsou dost dobré na to, aby si s těmi mravenci poradili, to mi věřte."

"Vy jste se snad zbláznil!" řekl Mike. "Vždyť se k nim ani nepřiblížíte!"

"Ale ano," namítl Barton. "A to taky díky vaší helikoptéře. Víme teď alespoň naprosto přesně, kde jsou. A kolik jich je. Za pár hodin je po všem tom řádění."

"A vy nás propustíte a vrátíte nám tu helikoptéru," řekla Charity.

Barton se ušklíbl. "Nebuďte drzá, kapitáne Lairdová. Budu... uvažovat o vašem propuštění, jakmile se vrátím, ale helikoptéru..." povzdychl si a omluvným gestem rozpřáhl paže, "obávám se, že ji budeme potřebovat naléhavěji než vy."

"To si nemyslím," řekl Mike a jen stěží se ovládal. "Neletíme sem jen tak pro osobní potěšení, generále. My..."

"Já vím," přerušil ho Barton drsně. Najednou se jeho hlas změnil.

"Nemyslíte vy si o mně, že jsem idiot, Wollthorpe?" zeptal se ostře. "Zatraceně, vím moc dobře, co jste zač. A docela si dovedu domyslet, proč jste na cestě. Pravděpodobně někde někdo potřebuje naléhavě vaše služby jako služby nenahraditelných kosmonautů. Jenže k čemu? Aby se do bezpečí dostali idioti, kteří jsou zodpovědní za tuhle šlamastyku?" Pronikavě se rozchechtal. "Lituji, poručíku, ale v téhle hře nejedu."

"Tihle idioti, generále," řekla Charity opatrně, "jsou titíž lidé, kterým jste skládal do rukou přísahu."

"Nesmysl!" namítl Barton. "Přísahal jsem věrnost téhle zemi.

Přísahal jsem, že ji budu bránit i za cenu vlastního života. A přesně to taky udělám." Zuřivě přistoupil ještě blíž ke mříži. Vyčítavě nataženým ukazovákem ukázal na Mika a na ni. "Vy jste měli šanci, kapitáne," řekl. "Měli jste tu zatracenou věc vyhodit do vzduchu, dokud jste ještě mohli! Namísto toho jste ji dovlekli až sem! Vy..."

Zarazil se, kousl se do spodního rtu a zaťal ruce v pěst. Pak se uklidnil stejně rychle, jako předtím jeho vztek vzplanul.

"Měli jste šanci," řekl ještě jednou.

Charity na něj dotčeně pohlédla. "Vy tomu vážně věříte?" zeptala se. "Že jsme sem ty mimozemšťany dovlekli my?"

"Každopádně jste neudělali nic, abyste je zadrželi," odpověděl Barton. "Měli jste k tomu možnosti, nebo ne? Mohli jste tu kosmickou loď zlikvidovat už v kosmu. Jenže jste to neudělali."

Mike si povzdechl. "Nikdo nevěděl, co se stane," řekl.

V Bartonových očích se zablýsklo. "Ale ano," namítl prudce.

"Já jsem to věděl a ostatní taky. Pokoušel jsem se ty blázny v generálním štábu varovat, jenže oni mě neposlechli." Trpce se uchechtl. "Vysmáli se mi a čekali na velké bratry z kosmu. A teď jsou tady."

"A vy si vážně myslíte, že byste je mohl zahnat?" zeptala se Charity. "Jednou helikoptérou a několika tanky?"

Zdálo se, že na chvíli je Bartonova sebejistota skutečně otřesena.

Pak trucovitě zavrtěl hlavou. "Samosebou ne," řekl, "ale můžu udělat to, za co mě platí. Mohu se bránit. A nejsem jediný. Poradíme si s nimi i bez vaší pomoci."

"Dopouštíte se neuposlechnutí rozkazu, generále," řekla Charity. "Je vám to jasné?"

Barton se zasmál.

"Rozkazu?" opakoval. "Jakého rozkazu, kapitáne? Vy mi tady nemáte co rozkazovat." Pokynul hlavou na její uniformu. "Já patřím k armádě, ne ke Space Force."

Charity zavrtěla hlavou.

"Ale podléháte zrovna tak prezidentovi."

Barton viditelně znejistěl. Půl minuty na ni zíral a ona doslova viděla, jak mu v hlavě víří myšlenky. Kdyby se jí teď v pravou chvíli podařilo najít správná slova, mohla by ho snad přivést k rozumu.

Jenže je nenašla a chvíle zůstala nevyužita. Po několika vteřinách zavrtěl Barton opět hlavou. "Nevím, jestli mi řeknete pravdu nebo ne," pravil. "Ale pravděpodobně je to tak. Jste na cestě ke kosmické lodi, že?"

Charity přikývla. Nemělo smysl Bartonovi lhát.

"Prezident, který nechá svůj národ na holičkách, si nezaslouží loajalitu," prohlásil Barton.

"To je přece nesmysl," namítla mírně Charity. "Nikdo nemluví o tom, že někdo nechává někoho na holičkách, generále. Ale poručík Wollthorpe a já jsme pravděpodobně jediní, kdo dokážou s kosmickou lodí odstartovat. A potřebujeme ji. S jedinou kosmickou lodí jako CONQUEROR toho dosáhneme víc než vy se svými vojáky. Možná se nám dokonce podaří zničit jejich mateřskou loď."

Barton přimhouřil oči. "Proč by se vám mělo teď povést něco, co jste nedokázali předtím?" zeptal se nedůvěřivě.

"Protože s tím nepočítají," odvětil Mike místo Charity. "Je to šance, generále. Nemohou přece tušit, že ta loď je ještě schopná letu."

Barton na chvíli uvažoval. "Stálo by to za pokus, poručíku," řekl pak. "Ale přesto - ne. Možná vás propustím, až se vrátíme. Možná vám dám dokonce auto." Usmál se. "Měli byste mi přát štěstí."

Mikova tvář se zachmuřila. "Chcete opravdu vědět, co vám přeji, generále?" zeptal se.

Barton na něj chvíli zíral kamenným pohledem. Pak zavrtěl hlavou, beze slova se otočil a odešel z cely. Ani se nedozvěděli, proč vlastně přišel.

12. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

"Tudy!" Stoneův hlas se zkresleně ozval zpod průhledné plynové masky. Tam, kde neměl tvář pokrytou jemným bílým práškem, ji měl zrudlou vzrušením.

Charity pohledem zamířila směrem, kterým ukazovala jeho natažená paže, ale neviděla nic než prach a sutiny. Přesto přikývla. Dávno už ztratila orientaci. Kromě toho se tady Stone stejně vyznal lépe než ona. Vydala se za ním, jak jen jí to bolavá noha dovolovala. Bylo stále nesnesitelnější vedro. Dokonce i vzduch z malé kyslíkové bombičky u opasku byl teplý.

Prodírali se kouřem a dorazili ke konci štoly. Stone ukázal na otevřené dveře výtahu. Kabina za nimi zmizela. Místo ní tam visela směsice podivně pokroucených ocelových drátů a hranatou šachtu ozařovalo krvavě rudé světlo ohně.

Stone začal netrpělivě gestikulovat oběma rukama, když zaváhala a pak se naklonil do otevřených dveří a ukázal na řadu malých železných stupaček, které vedly po pravé stěně do hloubky.

"Rychle!" křikl. "Než se to tu všechno sesype!"

Charity ještě jednou nekonečně dlouhý okamžik zaváhala. Pak prošla rozhodně kolem něj, sáhla na nejnižší příčku a rázným skokem se dostala do šachty. Vedro bylo stále nesnesitelnější. Dole, velmi hluboko pod sebou, zahlédli trosky hořící kabiny výtahu a výtahová šachta působila jako komín, v němž horký vzduch stoupal prudce nahoru.

Přesto to šlo lépe, než se Charity odvažovala doufat. Měla kyslík ještě na půl hodiny a její bojová uniforma ji alespoň chránila před nejhorším vedrem. Rychle, ale velmi opatrně šplhala dolů.

Beckere, ty zatracený idiote, opakovala si Charity v duchu. Stoneova slova ji zasáhla jako facka, ačkoliv o nich ani na chvíli nezapochybovala. Samotnou ji to mohlo napadnout a Becker to také konečně sám řekl - jenže to tehdy zřejmě prostě odmítala akceptovat jako skutečnost. Totiž, že by člověk jako Becker ztratil nervy a mohl by se dopustit tak příšerné chyby.

Dveře v dalším poschodí byly zavřené. Šplhali dál. Vedro už bylo k nevydržení. Mohli být teď dvě, nebo nanejvýš tři úrovně nad nejspodnějším dnem krytu a Charity už se začala v duchu vážně ptát, kam vůbec Stone míří - podle toho, co věděla, nebyly kromě nouzové skluzavky z krytu žádné jiné východy a už vůbec ne tady dole. Přesto šplhala dál, dokud nedal znamení, že opouštějí šachtu. Jindy nenamáhavý úkon - natáhnout paži a vyšvihnout se do bezpečí chodby - byl nyní téměř nad její síly.

Ztěžka oddychujíc klesla na zem, strhla si z tváře kyslíkovou masku a lačně se nadechla. Vzduch tady dole chutnal podstatně hůř než z bomby. Byl horký a byl plný kouře a prachu, ale měla už jen malou zásobu, a tak musela šetřit.

Když se Stone vedle ní vyšplhal ze šachty, Charity unaveně vzhlédla. I on si strhl masku a několikrát se zhluboka nadechl, než si ji pak zase pečlivě připnul k opasku. Charity proklínala svou lehkomyslnost, že si sama nevzala žádnou zbraň. Ale, zatraceně, vždyť počítala s tím, že bude mít alespoň několik minut času! Všechno se seběhlo tak šíleně rychle! "Kam?" zeptala se.

Stone se několik chvil rozhlížel zjevně bezradně kolem sebe.

Pak ukázal doleva. "Zkusíme to. Možná budeme mít štěstí a ještě tu nebudou."

Šli dál. Zem se jim ještě pořád mírně chvěla pod nohama a Charity měla pocit, že tu a tam slyší opět onen hrozný dunivý zvuk, jako by se někde hroutily zdi. Pak zjistila, že to je bušení jejího vlastního srdce.

Konečně spatřila to, co tak dlouho marně hledala: kruhovitý ohnivě červeně natřený kovový poklop, masivní jako dveře sejfu, opatřený zámkem, k němuž bylo jen několik desítek klíčů. Tohle byla úniková skluzavka.

Zastavila se, na chvíli se opřela o stěnu, aby se opět nadýchala a pak sáhla do kapsy. Prsty se jí tak chvěly, že měla problém vytáhnout malý klíček složitého tvaru.

"Musíme dál, kapitáne," zasténal udýchaný Stone. "Můžou se tady objevit každou chvíli!"

Charity zavrtěla hlavou. Chtěla odpovědět, ale ústa měla najednou plná hořkých slin. Měla pocit, že bude muset zvracet, když se pokusí třeba jen promluvit. Nejistě vytáhla klíč, dopotácela se k pancéřovému krytu a pokoušela se do něj klíček zastrčit. Ruce se jí třásly tak, že to nesvedla.

"Pomozte mi, Stone," řekla s námahou. "Já... to nedokážu."

Stone se nehýbal z místa. Oči měl vytřeštěné strachem a úžasem.

"Copak vy vážně chcete tam dovnitř?" zeptal se.

"Máte nějaký lepší nápad?" zasípala Charity. "Zatraceně, Stone, je po všem! Tohle všechno tady za pár minut vyletí do vzduchu."

Pochopila, že jí nepomůže, otočila se a znovu se pokoušela zasunout klíček do malé škvírky zapečetěné plastikovým uzávěrem.

Tentokrát se jí to podařilo, ale musela si pomoci oběma rukama. Levačkou držela pravou ruku, která se prostě neustále třásla. Jak jenom chce letět s kosmickou lodí?

"Neuděláte to," řekl Stone klidně. Jeho hlas zněl hystericky.

Opatrně pustila klíček a pomalu se otočila...

...a dívala se rovnou do hlavně laserové pistole.

"Copak... jste se zbláznil?" zeptala se vyděšeně.

Stone zavrtěl hlavou. Charity viděla, jak ukazovákem nervózně přejíždí po spoušti smrtonosné zbraně.

"Nepůjdete tam," řekl ještě jednou. "Potřebuju vás tady."

"Stone, prosím vás," řekla zoufalá Charity. Hlavou jí opřekot běžely myšlenky. Stone to myslí vážně, to teď naprosto jasně vycítila.

Ale byl příliš daleko, než aby měla reálnou šanci ho nějak přemoci.

Měla přece poraněnou nohu. "Můžete... přece letět také," řekla. Postarám se o to, abyste dostal na CONQUERORU místo. Stejně budu potřebovat pomoc u řídícího pultu a..."

"Odstupte od těch dveří!" přerušil ji Stone. "A rychle!"

Charity trochu zvedla ruce a poslušně ustoupila o dva kroky stranou. Stoneův laser sledoval její pohyb.

"Co... chcete udělat?" zeptala se koktavě Charity. Poněkud přenesla váhu těla, pokusila se nezatížit tolik zraněnou nohu a soustředit síly ke skoku. Bylo to šílenství, ale neměla na vybranou. On bude střílet, to věděla naprosto jistě.

"To se včas dozvíte," odpověděl. "Dostanete mě odtud, kapitáne. A já vás. Ale zvládneme to jen společně."

Charity kývla hlavou k pancéřovým dveřím. "Řekla jsem vám, že můžete letět taky, Stone. Stejně bych vás vzala s sebou. Schovejte tu zbraň. Slibuji vám, že..."

Vyskočila. Naprosto nečekaně se vrhla na Stonea, přitom se zpola otočila kolem vlastní osy a levou,

neporaněnou nohou zamířila na jeho zápěstí.

A Stone zmáčkl spoušť.

9. PROSINCE 1998 - MINULOST

Barton a jeho malá armáda krátce po návštěvě ve vězení odtáhli a s výjimkou člověka, který jim nosil jídlo, byl také posledním, kdo k nim přišel. Zbytek dne uplynul tak, jak ubíhají dny ve vězení už od nepaměti: pomalu, monotónně a především ve znamení nudy.

Pak se jí přece jen podařilo usnout.

Charity se probudila, když celým městečkem otřásla mohutná detonace. Malým okénkem cely pronikla dovnitř světle rudá záře ohně a pak zase pohasla.

Charity se zmateně posadila, chvíli poslouchala a pak si unaveně protřela rukou oči. V cele vedle ní se posadil Mike. I on vypadal unaveně, ale na jeho tváři byla patrná tatáž nevěřící hrůza.

"Co to bylo?" zeptal se vylekaně.

Charity jen náznakem pokrčila rameny, vstala a zamířila k oknu.

Musela se postavit na špičky, aby mohla vyhlédnout ven, ale nespatřila nic jiného, než to, co celý den: malý dvorek obehnaný dvoumetrovou cihlovou zídkou, na kterém se povalovaly odpadky a prázdné bedničky a plechovky od barev. Obloha byla černá.

"Vypadalo to jako výbuch," řekla váhavě. "Možná to taky byl..."

"Co?" zeptal se Mike, když neodporovala. Jeho hlas zněl ironicky.

"Nejenže to znělo jako výbuch - on to taky výbuch byl," pokračoval.

"Náš přítel Barton se vrací. A bojím se, že ne sám."

Charity na něj zamyšleně pohlédla. Ale odpustila si odpověď.

Otočila se a znova vykoukla oknem ven. Soustředěně naslouchala, ale detonace se neopakovala. Pak se jí zdálo, že slyší vzdálené volání a pak velice rychlé kroky, které se přibližovaly k budově. Někdo křičel.

Mike začal zuřivě lomcovat mřížemi. "Stráž!" řval. "Pojďte sem. Zatraceně, tak pojďte sem! Stráž!"

Charity s tím nepočítala, ale skutečně najednou zaslechli rachocení klíče v zámku a jeden z vojáků, kteří drželi službu na chodbě, vešel dovnitř. Byl sinalý a vypadal dost nervózně.

"Co se to tam venku děje?" zeptal se Mike rozčíleně. "Útočí, že? Jdou sem. Zatraceně, tak otevřte nám!"

Muž udělal krok k mřížím a pak se zase zastavil. Kdesi z velké dálky se ozval další výbuch.

"Pusťte nás ven!" řekl Mike ještě jednou. "Proboha vás prosím, člověče, všechny nás zabijou, když neutečeme!"

"Nesmysl!" namítl voják. "Barton si s nimi poradí."

"To je ovšem slovo do pranice," odpověděl Mike podrážděně.

"Zatraceně, copak jste hluchý? Jenom si poslechněte, co se tam venku děje!"

"Já... nemůžu," odpověděl voják nervózně. "Barton mě dá zastřelit, když vás nechám jít." A s tím se obrátil a téměř jako by utíkal, vyšel ze dveří ven.

"Bravo," řekla Charity ironicky. "Už se cítíš líp?"

Mike na ni rozzuřeně pohlédl. "Ten blbec," zasykl.

"Chcípneme taky jen proto, že ten debil si venku hraje na válku!"

Tak rozzuřeného Mika Charity ještě nikdy neviděla. Změnil se, aniž dovedla přesně říci, v čem ona změna spočívala.

Bez dalšího slova přistoupila opět k oknu a vyhlédla ven.

Neslyšela teď už ojedinělé výstřely, nýbrž celé salvy. Tu a tam po obloze přelétly krvavě rudé odlesky.

"Musíme odtud," řekl Mike uštvaně. "Zatraceně, nemám chuť tady chcípnout!"

Charity poněkud odstoupila od okna, otočila se k němu a udělala rukou znepokojivý pohyb. "Když propadneš panice, nepomůže nám to," řekla. "My..."

Cosi tady nebylo v pořádku. Koutkem oka zaregistrovala pohyb u okna a prudce se otočila - a pronikavě vykřikla.

Tam, kde byl ještě před několika vteřinami čtvercový výřez noční oblohy, zírala teď mohutná hmyzí lebka. Monstrózní opancéřovaná věc s jedním složeným hmyzím okem, které se táhlo jako průzor středověkého brnění po celé šíři hlavy. Směrem k ní trčely tenké ohebné anténky.

Na chvíli, která ji připadala nekonečná, zíralo mohutné složené oko té příšery přímo na Charity a pak ten zjev zase zmizel. A budova se otřásla příšerným úderem. Charity znovu vykřikla, ale výkřik zanikl v rachotu bortících se zdí a ve vysokém vzteklém pískotu onoho netvora.

Otřes jí podrazil nohy. Ještě v pádu zahlédla mohutnou klikatou trhlinu napříč zdí až ke stropu, instinktivně se přikrčila a sepjala ruce nad hlavou, když se na ni začaly sypat sutiny a prach.

Budovu zasáhl druhý neméně silný úder. Stěna, v níž bylo okno, se zřítila v mohutném oblaku prachu a najednou se mezi padajícím kamením zaleskl hnědočerný chitin a hrozné drápy. Příšera se téměř ladnými pohyby blížila rovnou k Charity.

Slyšela Mika, jak křičí, zoufale se plazila pod útočícím netvorem a narazila na mříž. Rozehnala se po ní gigantická mravenčí noha a minula ji jen o pár centimetrů. Třeskl výstřel - tak blízko u jejího ucha, že Charity měla dojem, že jí praskl bubínek. Obří netvor se vzepjal, vyrazil vysoké vzteklé zahvízdnutí a začal mlátit hlavou do stran.

Jeho pancéřovaná hlava byla najednou plná krve.

Padla druhá rána. Netvor se zapotácel, učinil poslední unavený krok a pak se svalil.

Charity se narovnala, zatímco voják, který ji zachránil, už sahal po klíčích u opasku a odemykal dveře cely. Byl to tentýž člověk, s nímž před chvílí mluvil Mike. Oči měl vytřeštěné hrůzou.

"Rychle!" supěl udýchaně Mike. "Proboha, pospěš si, člověče!"

Voják byl tak nervózní, že téměř nedokázal otevřít dveře.

Pohledem neustále bloudil k mrtvé nestvůře, jako by každou chvíli počítal s tím, že znovu zaútočí. Trvalo to téměř minutu, než konečně vysvobodil Charity z vězení.

Beze slova mu vzala klíče z ruky, drsně ho odstrčila stranou a osvobodila Mika.

"Zbraň!" zasípal Mike. "Potřebujeme zbraně - jsou tu nějaké?"

Voják přikývl, na místě se otočil a vyběhl dveřmi tak rychle, že Mike a Charity měli co dělat, aby mu stačili. Kdesi v bezprostřední blízkosti cosi vybuchlo. Celá budova se otřásla.

Voják prudce otevřel skříň a hodil Mikovi samopal. "Munici najdete uvnitř," řekl. "A teď zmizte, člověče." Otočil se, otevřel dveře a vyběhl rychle na ulici.

Nedostal se daleko. Po dvou krocích se rovnou z oblohy snesl temný stříbřitý stín a pohřbil ho pod sebou. Zablýsknutí ostrých drápů umlčelo vojákův výkřik. Mike zvedl samopal do výše a stiskl spoušť.

Nestalo se však nic. Zaklel a odjistil bezpečnostní západku, znova zamířil na bestii a stiskl spoušť. Jenže zbraň pořád nefungovala. Hmyzí nestvůra se pomalu zvedala nad mrtvým vojákem a otáčela se. Zírala na ně malá, krutá očka.

Charity vší silou zatáhla za dveře, zabouchla je a zasunula závoru.

"Dolů!" vykřikl Mike.

Charity poslechla. V poslední vteřině! Cosi udeřilo prudce do dveří. Dřevo zaskřípělo a za chvíli se objevily obrovité smrtící drápy.

Charity se naslepo převalila na bok, opět vyskočila na nohy, když zahlédla, jak Mike odhodil nepotřebnou zbraň a vytáhl ze skříně další pušku.

A ta tentokrát fungovala. Dveře se zachvěly podruhé jako pod úderem obřího kladiva, když Mike zvedl samopal a vystřelil. Zvenčí sem dolehl pronikavý, naprosto nelidský křik a pak zvuk tříštící se rohoviny. Nakonec zaslechli náraz mohutného těla. Ale Mike držel stisknutou spoušť, dokud nevyprázdnil zásobník. A i potom držel zbraň křečovitě v ruce dál.

Charity k němu opatrně přistoupila a dotkla se jeho ramene.

Mike sebou škubl, jako by dostal ránu. Ochromující zděšeni v jeho pohledu se změnilo ve strach.

"Je zase všechno oukej?" zeptala se Charity nedůvěřivě. Příliš dobře znala příznaky blížící se paniky, než aby sama sobě něco nalhávala.

S neotřesitelnou jistotou najednou věděla, že Mike to nezvládne. Nebyl bojovníkem. Naučil se létat s kosmickou lodí a střílet z laserového kanónu po raketách, ale ne bránit se přišerám.

"Myslím... že jo," odpověděl namáhavě. Pokusil se usmát.

Nepodařilo se to.

"Takže zmizme." Charity ho mírně odstrčila stranou, otevřela dokořán dveře skříně se zbraněmi a ke své úlevě spatřila druhý samopal.

Chvatně si přehodila zbraň přes rameno a vzala si tolik pásů s náboji, kolik dokázala unést. Pak pokynula hlavou Mikovi, aby se také ozbrojil. Zamířila do místnosti s celou.

"Kam chceš jít?" zeptal se Mike vyděšeně.

"Ven," odpověděla Charity. Pokynula hlavou k rozstříleným dveřím. "Máš snad chuť jít tímhle východem?"

Mike na to neodpověděl, ale ona by ho ani neposlouchala. Srdce jí bolestně poskočilo, když se vrátila do otevřené cely a spatřila rozstříleného hmyzího netvora, který jí bránil v cestě. Díra, kterou příšera prorazila ve zdi, byla dostatečně velká k tomu, aby se jí mohli protáhnout. Jenže museli přešplhat přes onu odpornou zdechlinu. Charity to přece jen dokázala. A nebylo to ani tak špatné, jak si myslela.

Colinsville vypadal k nepoznání. Obec byla v plamenech.

Vzdálené salvy pušek se slily do neutuchajícího dunění a rachocení, do něhož se jen tu a tam mísily tlumené rány děl tanků. Lidé pobíhali v bezuzdné panice. Obloha byla rudá odleskem jakéhosi obrovitého požáru, který se bleskurychle zmocňoval domků.

Provrávoral kolem nich jakýsi voják. V týle mu seděla nějaká drobná nestvůra a tvář měl celou zakrvavenou. Charity zvedla zbraň, ale muž už byl pryč. A zřejmě by ho stejně nedokázala zachránit.

Rozhlédla se a otřásla se hrůzou. Dívala se na moře plamenů, které se rozlévalo na severu Colinsvillu. Byla to vysoká stěna ohně, která před sebou hnala zbytky Bartonovy dvoutisícové armády - ubohou hrstku vyděšených mužů, kteří prchali divokým úprkem po ulici.

Za nimi...

Světlo bylo příliš prudké, takže Charity nedokázala téměř nic rozeznat, ale vzalo jí to téměř dech. Byla to armáda plazících se, poskakujících, hopsajících a běžících kreatur jako z hororu. Oživlý obraz Hieronyma Bosche. Muži neustále stříleli a neustále zasahovali, ale ohňová stěna chrlila stále více těch hrůzostrašných bestií.

"Támhle!" Mike zmateně ukázal doprava, ne přímo opačným směrem od ohně, ale na úzkou uličku na opačném konci hlavní ulice.

Oba věděli, že připojit se k utíkajícímu lidskému davu je sebevražda.

Prostě by je udupal.

Přesto se jim to téměř nezdařilo. Na opačném konci obce se ozvala temná rána, právě když přecházeli ulici. Charity najednou ucítila šíleně horký, prudký závan vzduchu. O půl vteřiny později explodoval na opačném konci ulice uprostřed hmyzího davu tankový granát.

Jenže také uprostřed Bartonových mužů...

Charity pohlédla vyděšeně stranou, naslepo běžela dál a zastavila se až tehdy, když dorazili k uličce. Mike vedle ní klesl na kolena, zvedl samopal a vypálil do tmy před nimi ohromnou salvu.

Charity ztěžka oddychovala. Otočila se. Tank se rychle blížil a ona si teď všimla, že to byl starý Sherman - model z druhé světové války, který jako by se skládal pouze ze rzi a trochy barvy. Z otevřeného poklopu věže trčela podsaditá postava se šedivými vlasy.

"Bartone!" vykřikla Charity. "Proboha, nechte toho!"

Její slova zanikla v řevu tanků. Po ulici prolétl desetimetrový jazyk plamene a explodoval asi po půl míli ve zdi dvoupatrového domku. Charity zavřela oči, protože byla oslněná, když se domek v oblaku kouře a plamenů rozplynul v suť.

Pak zvedla zbraň, krátce zamířila a stiskla spoušť. Vyšla jediná střela.

Kulka se odrazila metr od Bartona od oceli, ale Bartonova hlava sebou prudce škubla. Navzdory velké vzdálenosti spatřila Charity jeho úžas, když ji poznal.

"Nechte toho, vy idiote!" vykřikla a hlas jí přitom přeskakoval.

"Všechny ty lidi zabijete!"

Věž tanku se otočila. Na krátkou hroznou chvíli si byla Charity téměř jistá, že další střela zasáhne ji a Mika, ale pak se dělo pohnulo zase zpět. Tank se s řinčením rozjel, ubral na rychlosti, pak zase zrychlil, když se Barton vysoukal z otvoru ve věži a seskočil na zem.

Fronta hmyzích nestvůr se ještě víc přiblížila, ale jejich postup se zpomalil. Na hlavní ulici Colinsvillu hnali Bartonovy muže prostě před sebou, jenže teď našli vojáci dostatek příležitostí k úkrytu a mohli jim zatarasit cestu.

"Jste spokojen, vy lumpe?" přivítal Mike generála. "Kolik z vašich lidi je ještě naživu? Stovka?"

Barton stiskl rty. Třásl se. Ale neřekl ani slovo.

Charity vrhla na Mika rychlý varovný pohled, drsným pohybem vtáhla Bartona za zídku a ukázala na sever. "Co se stalo?" zeptala se prostě.

"Byla... to léčka." Bartonův hlas zněl dutě. To tam bylo jeho neotřesitelné sebevědomí. "Obklíčili jsme je," pokračoval. "Našli jsme z helikoptéry jejich tábor. Bylo to údolí v horách. Jen pár mil odtud."

"No a?" zeptal se Mike, když Barton nepokračoval.

"Nevím," zamumlal Barton. "Měli jsme je v pasti. Vypadalo... vypadalo to všechno tak jednoduše. Znám to údolí. Je... je malé, sotva půl míle hluboké. Ale najednou byli tady. Miliony. Bože můj... musely... to být miliony. Tisíce jsme jich postříleli, ale... je jich pořád víc."

Charity se nepřítomně zadívala do země. Bartonova slova ji poděsila. To mu mohla říct sama, pomyslela si. Pravděpodobně byl naprosto přesvědčen, že může zvítězit. Neměl tušení o transmitéru hmoty.

Charity se zadívala na sever. Postup vetřelců se téměř zcela zastavil, ale bylo to právě ono téměř. Bartonovi muži se stáhli do okolních domů a stříleli teď na útočící nestvůry naprosto cíleně. A pálil i tank. Charity viděla, jak míří na velkého opancéřovaného hmyzího tvora, s nímž se už seznámil Mike. Neviděla ani jediného čtyřrukého, což ji ani příliš nepřekvapilo.

"Kolik tanků ještě máte?"

Barton zavrtěl hlavou. "Žádný. Tohle... je poslední. Byly pouze čtyři," dodal omluvným tónem, za který by ho Charity nejraději praštila hlavní pušky do zubů. Náhle zaslechla vrčení helikoptéry, která se přibližovala k městu. Pohlédla vzhůru, zadívala se na oblohu a poznala jejich vrtulník. Zděsila se.

Stroj se potácel jako opilý motýl. Motor zněl nepravidelně a pilot měl zřejmě hodně práce s tím, aby stroj vůbec udržel ve vzduchu.

Barton vyskočil, vyběhl pár kroků na ulici a vytrhl si od opasku vysílačku. "Harkere!" zařval. "Jsem tady! Dolů!"

"Ten lump... chce zdrhnout!" zasípal Mike. "Zatraceně, on nás prostě nechá v tom!"

Chtěl vyskočit, ale Charity ho v poslední chvíli zadržela. Helikoptéra nedoletěla až k ulici. Harker se o to pokoušel, ale měl stále větší problémy s řízením stroje. Najednou se na obloze cosi objevilo - obrovský tvor z černé kůže, který se vzduchem spíše potácel než plachtil.

Ale zdánlivá těžkopádnost jeho pohybů byla klamná. Najednou zamířil k potácející se helikoptéře, chvíli nehnutě stál nad burácejícím rotorem - a pak se jako obrovská pěst zřítil na malinký vrtulník.

Helikoptéra vybuchla ještě ve vzduchu. Na obec se sesypal déšť hořících kusů vraku spolu se zbytky netvora, který helikoptéru zničil.

A v téže chvíli začal definitivní útok netvorů.

Jako by zničení helikoptéry bylo znamením. Na opačném konci ulice se otevřela noc a začala chrlit pekelné nestvůry. Byly jich tisíce.

Hemžící se dav lesklé rohoviny, který zaplavil ulici, oheň, domy a dokonce i tank. Charity spatřila, jak se do tanku zahryzly současně tři gigantické broukovité bestie. Jak ho převrhly silou, která byla prostě nepředstavitelná!

O několik okamžiků později cosi uvnitř tanku explodovalo.

Pronikavá záře ohně ještě jednou osvětlila armádu příšerných tvorů.

"Pryč odtud!" zařval Mike přeskakujícím hlasem. Vyskočil, strhl Charity s sebou a vyběhl.

Právě včas. Jakási věc, vysoká jako dospělý člověk, posázená malými pichlavými ostny se valila po ulici jako upadlé kolo. Mike po tom vystřelil, ale v téže chvíli se z té obludy uvolnilo několik desítek malých rohovitých bodlinek a rozlétlo se jako smrtící šípy ke zdi, kde právě s Charity seděli.

Jedna z nich zasáhla.

Charity pocítila tvrdý omračující úder do stehna, na chvíli ji přemohla slabost - a pak jí nohou a vzápětí i celým tělem projela šílená bolest.

Vykřikla, svalila se na zem a sevřela si rukou stehno. Po noze jí stékala krev. Ta rohovinová jehlice jí musela stehno prorazit téměř naskrz.

Mike se pokoušel jí pomoci vstát, ale tu jí projela tělem nová vlna bolesti. Otrávené, pomyslela si. Ty trny musely být otrávené!

Nebyly silnější než pletací jehly, ale bolest byla přesto příšerná. Byla to přímo agónie, která vystavovala šílenému plameni každý nerv těla.

Odstrčila Mikovu ruku, znova se zkroutila bolestí a vykřikla. Sotva vnímala, že ji Mike chytil za ruku a odvlekl ji do uličky, z níž právě utekla, zatímco druhou rukou mířil samopalem kolem sebe a nepřetržitě střílel.

Pak bolest pominula stejně rychle, jako vznikla. Noha sice pořád nesnesitelně bolela - Charity pochybovala, že bude moci jít - ale šílená muka, která před chvílí ochromovala celou její nervovou soustavu, byla pryč. Pokud to byl jed, tělo ho rychle absorbovalo.

Přesto - ještě jeden nebo dokonce víc takových zásahů těchto živých šípů a...

Raději tu myšlenku nedomýšlela do konce, ale s námahou se zvedla, vyměnila zásobník v samopalu za nový a připlazila se nemotorně k Mikovi.

Překvapeně na ni pohlédl, ale nepřestal střílet. A když se podívala na ulici, věděla, proč.

"Bože můj!" zašeptala. "To je konec."

"Ano," odpověděl Mike stísněně. "To je..." zakoktal, svraštil čelo a zmateně se podíval napravo a nalevo. "Kde je Barton?"

Charity mechanicky pokrčila rameny, ale pak ji napadlo, že ho před chvílí viděla. Utíkal k nízké budově na druhém konci ulice.

"Támhle," řekla.

"V té stodole?" Mike zlobně kývl. "To jsem si myslel. Lotr jeden.

Zdrhnul! Jdeme!"

Vyskočil, strhl Charity drsně s sebou a přeběhl přes ulici. Neustále kolem sebe divoce střílel.

Měli štěstí - naposledy. Nestvůry se soustředily na útok na domy na druhé straně ulice, v nichž se ukryli někteří z Bartonových lidí, aby nebyli napadeni. Přesto by to Charity nedokázala, kdyby ji Mike za sebou zpola netáhl. Noha jí pořád krvácela a chůze jí právě nesvědčila.

Ale Mike jí ani teď nedopřál chvíli odpočinku. Dorazili k přístřešku skladiště, v němž Charity viděla zmizet Bartona. Mike kopl do dveří. Za nimi byla rozlehlá, téměř prázdná skladištní hala, osvětlená jen slabě jednou petrolejovou lampou. Přímo před vraty stálo černé auto, v němž k nim přijel Harker. Za tónovanými skly spatřili generála Bartona.

Mike se zastavil, zvedl pušku a zamířil. "Nedělejte to Bartone," řekl. "Přísahám, že vás zastřelím, jestli se jen podíváte na klíče od zapalování.

Stín za sklem ztuhl.

"Nehýbejte se," pokračoval Mike výhružně. "Cherry - otevři vrata."

Charity se zaťatými zuby odtáhla závoru stranou. Tenhle výkon byl takřka nad její síly. Udělalo se jí nevolno. Na chvíli zůstala bez hnutí stát, aby se nadýchala a pak chtěla otevřít vrata dokořán.

Jenže Mike ji prudkým zavrtěním hlavy zadržel.

"Ne," řekl. "Ještě ne. Půjdeme k autu. Dávej pozor, aby nevyvedl nějakou hloupost."

Černé auto jí začalo mizet před očima, když udělala první krok.

Byla tak slabá. A bolesti byly stále úpornější. Z posledních zbytků energie se dobelhala ke dveřím na straně spolujezdce. Neměla už sílu zvednout zbraň.

Barton na ni pohlédl očima vytřeštěnýma hrůzou. "Poslyšte," začal, "můžeme jet spolu. Vůz je dost velký. Já... vzdám se."

"Drž hubu!" okřikl ho drsně Mike. "A padej z auta!"

Barton se nehýbal. Tvář měl sinalou jako mrtvola. "Nemůžete mě tady přece takhle nechat?" zaúpěl. "To je vražda."

"Udělejte, co vám povídá," zamumlala Charity. "Vezmeme vás s sebou, ale teď... udělejte to. Je to lepší... pro vás." Byla tak zesláblá, že se musela opřít o dveře auta, aby neupadla. Barton na ni vyděšeně pohlédl, ale nakonec poslechl.

Charity pozdě zahlédla samopal, který měl na kolenou.

Vykřikla, ale v téže chvíli rozrazil Barton dveře tak prudce, že jí to prostě podrazilo nohy a spadla na zem.

Mike i Barton vystřelili současně. Mikova kulka prorazila dveře auta, zasáhla Bartonovu ruku a krk, zatímco Bartonova salva rozdrtila Mikovi kolena a zanechala mu na prsou krvavý šrám.

Trvalo to půl hodiny, než Charity načerpala zase dostatek sil, aby docela vytáhla Bartonovu mrtvolu z auta, aby mu prohledala kapsy a našla klíček. Hluk boje na ulici mezitím polevil, ale docela neustal.

Najednou něco zaškrábalo na dveře. Obě křídla dřevěných vrat, která teď už nebyla zajištěná, se pohnula. To, co stálo venku, však nevešlo dovnitř. Osud si s Charity po tom všem, co ji zlého natropil, teď ještě navíc zahrál poslední zlomyslnou hru.

Udělalo se jí zle, když se vsoukala za volant auta a třesoucíma se rukama zasunula klíče do zapalování. Pravou nohu měla bezvládnou, takže spojku, plyn i brzdu musela ovládat levou nohou, ale nějak to půjde. Neměla už strach. Jen se v duchu ptala, co ji asi čeká venku na ulici, ale ani při této myšlence nepocítila strach.

Přehlédla pohledem nehybné Mikovo tělo. Doposud se křečovitě snažila nepodívat se na něj, ale nebylo to zdaleka tak zlé, jak se obávala. Pocítila... nic. Ale bolest teprve jistě přijde.

Otočila klíčem. Motor okamžitě naskočil. Naposledy se podívala na vrata přes plochou kapotu auta. Před ní bylo ještě téměř tisíc mil a každá z nich mohla vést rovnou do pekel. Ale Charity věděla, že to dokáže. Nějak.

12. PROSINCE 1998 - SOUČASNOST

Levá paže ji pálila. Cítila pouze bolest. Nesnesitelnou, palčivou bolest, která pulsovala v rytmu prudce bušícího srdce a nahánělа jí do očí slzy. Nebyla téměř schopná uvažovat. Kdyby ji Stone tu a tam nedloubl do zad, dávno by to asi vzdala a odplazila by se někam do kouta, aby tam zemřela. Jenže to on nedovolil. Vždy, když se zastavili, dloubl do ní hlavní pušky. A když jí selhaly síly, což se teď dělo stále častěji, prostě ji drsně zvedl na nohy a hnal ji dál. Kolem nich se kryt postupně bortil v sutinách. Dávno už zmlkl jekot poplašných sirén a velké části podzemního labyrintu tonuly ve tmě, z níž ho na nějakou dobu vytrhli lidé. Slyšela výkřiky a mezi tím temné ozvěny těžkých explozí. Byl to div, že na ně ani jednou nezaútočili.

Charity už dávno ztratila orientaci. Nevěděla už ve kterém patře jsou, nebo kam ji Stone vede. Věděla jen, že se dočista pomátl.

Zastavila se, když jí to Stone úsečným gestem přikázal. Varovně zvedl zbraň, ukázal na protější stěnu a posunkem ji naznačil, aby si tam sedla a nehýbala se.

Charity by to nedokázala, ani kdyby chtěla. Její levá paže a pravá noha sváděly úporný souboj o to, kde se projeví palčivější bolesti.

Cítila se zesláblá, jako dosud ještě nikdy.

Stone na ni chvíli ostře hleděl, pak se prudce otočil a zmizel v jedné z postranních chodeb. Věděla, že každý pokus o útěk by byl nesmyslný. Trval by jen několik vteřin.

Na několik vteřin hrozilo, že ztratí vědomí. Všechno kolem se s ni začalo točit. Udělalo se jí nevolno. Zvedal se jí žaludek.

Charity se snažila urputně ten pocit potlačit, nuceně zhluboka dýchala a soustředila se na to, aby zahnala onen černý závoj, který jí už už zahaloval myšlení. Bolest v paži jí nahánělа slzy do očí.

Přitom ranky nebyly větší než špendlíková hlavička. Nevěděla, jestli kdy ještě bude schopná pravou rukou pohnout.

Stone se vrátil. Ve tváři měl pořád ještě onen uštvaný výraz.

Chvatně se přesvědčil o tom, že chodba za nimi je prázdná, pak si k ní klekl a pomohl jí vstát. Chtěla jeho paži odstrčit, ale nemohla.

"Jde to ještě?" zeptal se. Usmál se. "Už to není daleko. Jen pár kroků."

"Nechte toho, Stone," řekla Charity s námahou. "To všechno... už přece... nemá smysl." Dokonce i mluvit bylo pro ni neuvěřitelné namáhavé.

"Ale ano," namítl Stone. "Budete mi ještě vděčná, kapitáne."

Poněkud silněji ji chytil a jemným násilím přinutil, aby šla dál. Vešli do další tmavé chodby. Stone zapnul reflektor a nechal klouzat jeho paprsek po bíle natřeném betonu. Na chvíli spatřila mohutné pancéřové dveře, jejichž zámek byl patrně rozříznut laserem.

Ale všechno pochopila až tehdy, když ji těmito dveřmi prostrčil a spatřila nádrže. Na chvíli dokonce zapomněla na bolest, jak byla překvapená. Bylo to tak logické, že se sama v duchu ptala, proč na stejný nápad nepřišla dávno sama. Ale bylo to stejně logické jako bláznivé. Nádrže! Bože můj... vždyť to vůbec nemůže fungovat!

"To přece nemyslíte vážně, Stone," řekla otřeseně.

Stone pustil její ruku, pozpátku od ni odešel a začal kdesi šmátrat po zdi. Prudký paprsek svítilny přitom ani na chvíli nespouštěl z jejího obličeje.

Cosi cvaklo. Najednou zhaslo oslnivé světlo Stoneovy svítilny a vzápětí se u stropu rozsvítilo tlumené červené nouzové osvětlení.

Charity se zapotácela slabostí. Šok odezněl stejně rychle, jak přišel a opět se ozvaly bolesti a nevolnost. S námahou se otočila ke Stoneovi a přihlížela, jak se pustil do práce na kontrolním panelu vedle dveří.

Nepočínal si přitom moc šikovně, ale měl úspěch. Kdesi za ní začal bzučet elektromotor. Nad dveřmi zamrkalo varovné světlo. Pak další.

A pak se ze země a ze stropu vysunuly dvě mohutné ozubené ocelové desky a druhé dvacet centimetrů silné dveře z téměř nezničitelné oceli, které v několika okamžicích zapadly a hermeticky uzavřely celý prostor.

Charity věděla, že kromě atomové hlavice neexistuje nic, co by mohlo tuto překážku zničit.

"Prosím vás, Stone," řekla co nejklidněji, "nevíte, co děláte. To je sebevražda."

Stone se uchechtl, ale jeho tvář zůstala nehybná. Jen pohled mu jiskřil.

"Sebevražda by byla, kdybychom zůstali venku," řekl. "Teď zapnete ty věci, kapitáne. Dvě - jednu pro mě a jednu pro vás."

Charity se nejistě rozhlédla po půl tuctu ohromných ocelových rakví, na něž Stone ukazoval. Pak zavrtěla hlavou. "To už vůbec nemohu," řekla. Nervózně pohlédla ke dveřím. Dvě řady ocelových zubů byly od sebe vzdáleny už pouhého půl metru. Ještě několik vteřin a past se zaklapne.

"To není pravda!" řekl Stone prudce. Zvedl výhružně laser v rukou. "Vím, že to umíte. Ptal jsem se, víte?"

"Teoreticky," řekla Charity tiše. "Je to sebevražda, Stone! Nikdo ty věci nevyzkoušel, kromě několika opic. A z nich se polovina neprobrala!"

"Vím," odpověděl Stone. Pancéřové desky byly od sebe už necelých patnáct centimetrů. Ještě pár vteřin,

pomyslela si Charity. Musí něco udělat, jestli se chce vůbec kdy dostat z téhle pasti!

Ale nemohla. Stone nepřipouštěl pochybnosti, že by ji střelil i do druhé ruky, kdyby se pokoušela ho napadnout nebo utéci.

"Padesátiprocentní šance mi stačí," pokračoval Stone. "To je přece víc, než máme venku, ne?"

"A ostatní? Becker a... ti, kteří teď na nás čekají dole v lodi?" zeptala se Charity. "Zabijete je, Stone."

"To už dávno udělali sami," odvětil Stone vztekle. "Jak si myslíte, že se dostanou daleko s tou svou směšnou kosmickou lodí?

Mimozemšťané je co nevidět sestřelí!" Prudce zavrtěl hlavou a rázně ukázal na rakve. "Začněte, kapitáne."

Řady ocelových zubů se dotkly. Stalo se to naprosto nehlučně. Jen poplašná světla nad dveřmi zase zhasla. Charity se sotva slyšitelným povzdechem zavřela oči. Zajatá, pomyslela si. Ne - něco horšího - zaživa pohřbená.

"Začněte!" řekl Stone ještě jednou.

"A když to neudělám?" Charity se usmála. "Nemůžete mě přinutit, Stone. Zastřelte mě, když vám to udělá radost. To bude rychlejší."

Stone se chladně usmál a Charity pochopila, že na tuto odpověď čekal. "Možná to skutečně neumím," řekl. "Ale vy to uděláte, kapitáne - bud teď, nebo za pár dní, až budeme šílení hladem a žízní."

Rozkazovačně zvedl pušku. "No tak!"

Pravděpodobně má dokonce pravdu, pomyslela si Charity. Je po všem, tak či tak. Přesto to trvalo ještě dlouho, než se otočila a váhavě zamířila k prvnímu z hibernačních tanků.

Jestliže první pohled ji naplnil nepříjemným pocitem, teď už cítila doslova strach. Tank byl mohutný a přes nepopiratelnou technickou eleganci na něm bylo cosi pochmurného. Vše se v ní bouřilo už při pouhém pomyšlení, že si do té věci má lehnout.

"Začněte," řekl Stone ještě jednou. "A žádné triky, dám pozor, abyste oba přístroje naprogramovala stejně. Pak hodím mincí a rozhodnu, ve kterém tanku se uložíte vy, kapitáne."

Charity zaťala bezmocně pěsti. Stoneovo šílenství mělo jistou metodu. Byl šílený, ale ne hloupý.

Nejistě se pustila do úkolu naprogramovat elektronické srdce tanku. Velmi pomalu a plna téměř panického strachu, že udělá chybu.

Před očima jí vyvstávala šílená vize: viděla samu sebe uzavřenou do jednoho z oněch obrovských ocelových tanků, jak je při plném vědomí, ale přitom umírá - vinou nějaké chyby v programu. Umírá dlouhou strašlivou smrtí celé dny či týdny. Zapudila tu představu.

"Jak dlouho máme spát, poručíku?" zeptala se.

"Co nejdéle," odpověděl Stone. "Nastavte to na maximum."

Charity na něj pohlédla.

"To může být i sto let," řekla opatrně. Nebo tisíc. Tato zařízení jsou prakticky téměř nezničitelná. Ale nevyslovila to.

"Tím líp," řekl Stone. "No tak! Udělejte, co jsem vám řekl."

Poslechla.

Když byla hotová, pokynul na ni Stone, vrhl krátký, soustředěný pohled na kontrolky na konci tanku a ukázal na ocelovou rakev vedle. "A teď tenhle."

K naprogramování druhého počítače potřebovala deset minut a Stone opět pečlivě zkontroloval komplikovaný ovládací panel. Pak několikrát přešel mezi oběma tanky, zřejmě proto, aby je porovnal.

Zatracený blázen, pomyslela si Charity.

"Zdá se, že je to v pořádku," řekl Stone nakonec. "Teď je jen otázka, co jste skutečně udělala, kapitáne." Letmo se pousmál. "Nemyslete si, že jsem úplný idiot, Lairdová. Jsem si docela jist, že jste tu věc naprogramovala tak, že se nikdy neproberu. Udělala jste to?"

"Nejsem vrah," odpověděla Charity.

"To vím." Stone ukázal na tank, který naprogramovala jako první. "Po vás, kapitáne."

Charity zaváhala. Měla strach. Nesmírný strach.

Ale nakonec se přece jen pohnula. Pomalu přistoupila k ocelovému válci, stiskla červené tlačítko na jeho konci a ustoupila, když se víko neslyšně odklopilo. Vnitřek válce byl malý v porovnání s mohutným - vnějškem - byla to úzká trubice vyložená bílou pěnovou gumou, na jejíž pravé straně bylo množství kontrolních přístrojů a konektorů.

Lampička vyzařovala tlumené žluté světlo. Otřásla se. Nebyl to tank, byla to rakev. Zešílela by, kdyby v ní měla strávit byť jen minutu.

"Takže jděte!" řekl Stone ještě jednou.

Pomalu vstoupila do tanku, lehla si na bílou podložku z pěnové gumy a oběma rukama uchopila malý kovový kroužek, který visel na stěně vedle. Desítka tenkých různobarevných drátků ho spojovala s počítačem uvnitř tanku. Když si kroužek natáhla přes pravé zápěstí a zacvakla ho, cítila, jak jí do pokožky proniká množství drobných jehliček.

Stone se nad ní sklonil. Sledoval velmi pozorně, co dělá. A Charity se v duchu modlila, aby to bylo správně. Bože můj, desetkrát mi to vysvětlovali a najednou mám hlavu docela vymetenou. Bylo to, jako by zapomněla vše, co se kdy naučila!

"Hodně štěstí, kapitáne Lairdová," řekl Stone tiše. A dodal:

"To s tou vaši rukou mě mrzí. Ale musel jsem to udělat, chápete, ne?"

"Ano," odpověděla Charity. "Chápu." Chtěla říci ještě něco, ale slova se jí zdála najednou naprosto zbytečná. Nesmyslná. Volnou rukou rychle sáhla po kyslíkové masce a natáhla si ji na ústa a na nos.

Kdesi dole začalo pracovat čerpadlo. Vzduch, který se jí dostal do plic, najednou působil bolest.

Zaregistrovala ještě, jak Stone ustoupil a natáhl ruku po červeném vypínači. Viděla ještě i to, jak se začalo zase velice pomalu zasouvat víko mohutné ocelové rakve... A pak se jejích myšlenek zmocnila jakási teplá, měkká ruka, ruka, která vyhladila všechnu bolest a strach. Měla dojem, že se propadá do nekonečně vroucího a příjemného objetí.

A těsně předtím, než definitivně usnula, probleskla jí hlavou jediná myšlenka:

Co ji čeká?